

என்னை ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை ருக்க தமிழ்செய் மாரே.

கந்தரலங்காரம்

சு. திருவிளங்கம் உரை

கந்தரநுபுதி

“சிவதொண்டர்” உரை

சமுத்துத் திருப்புகழ்

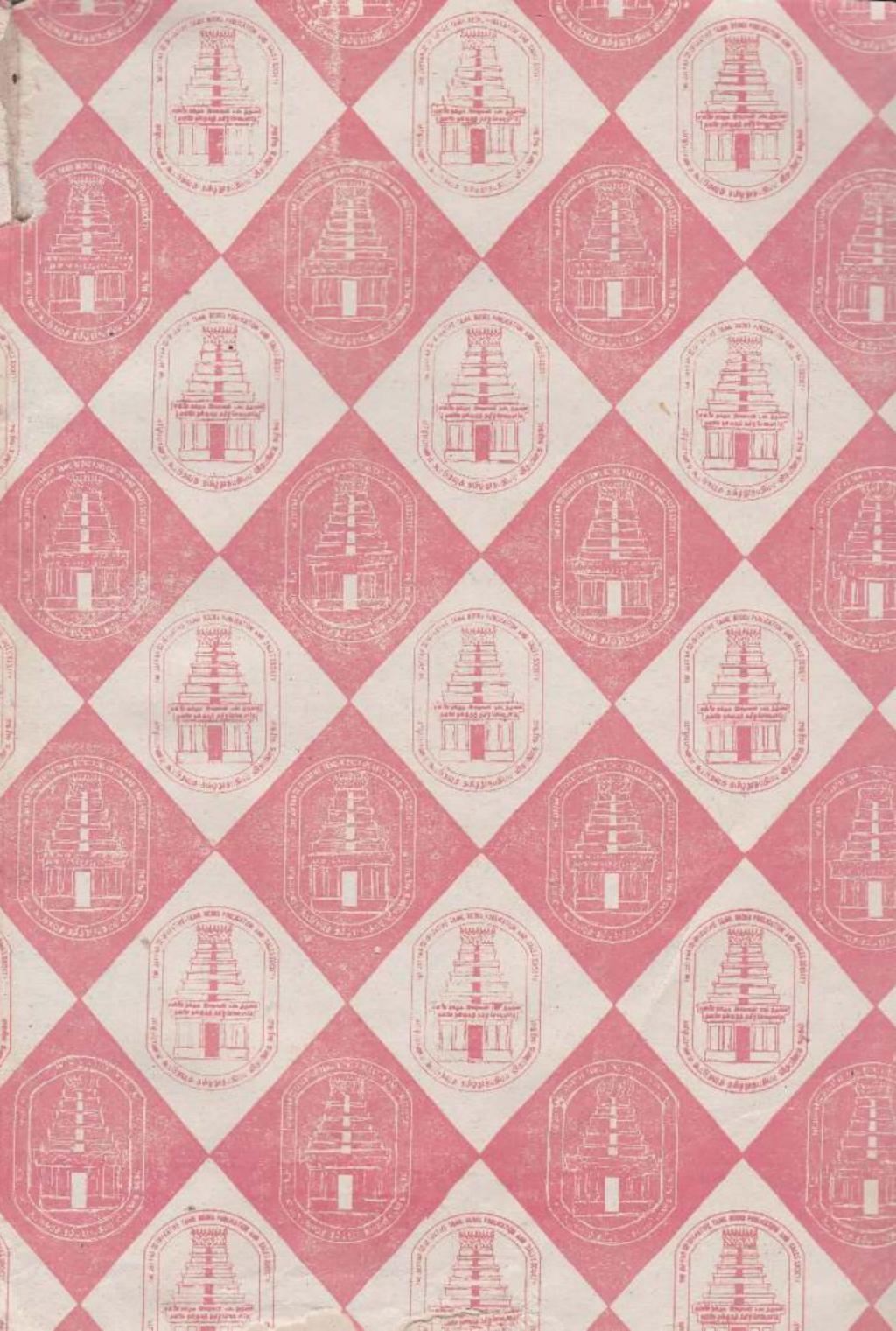

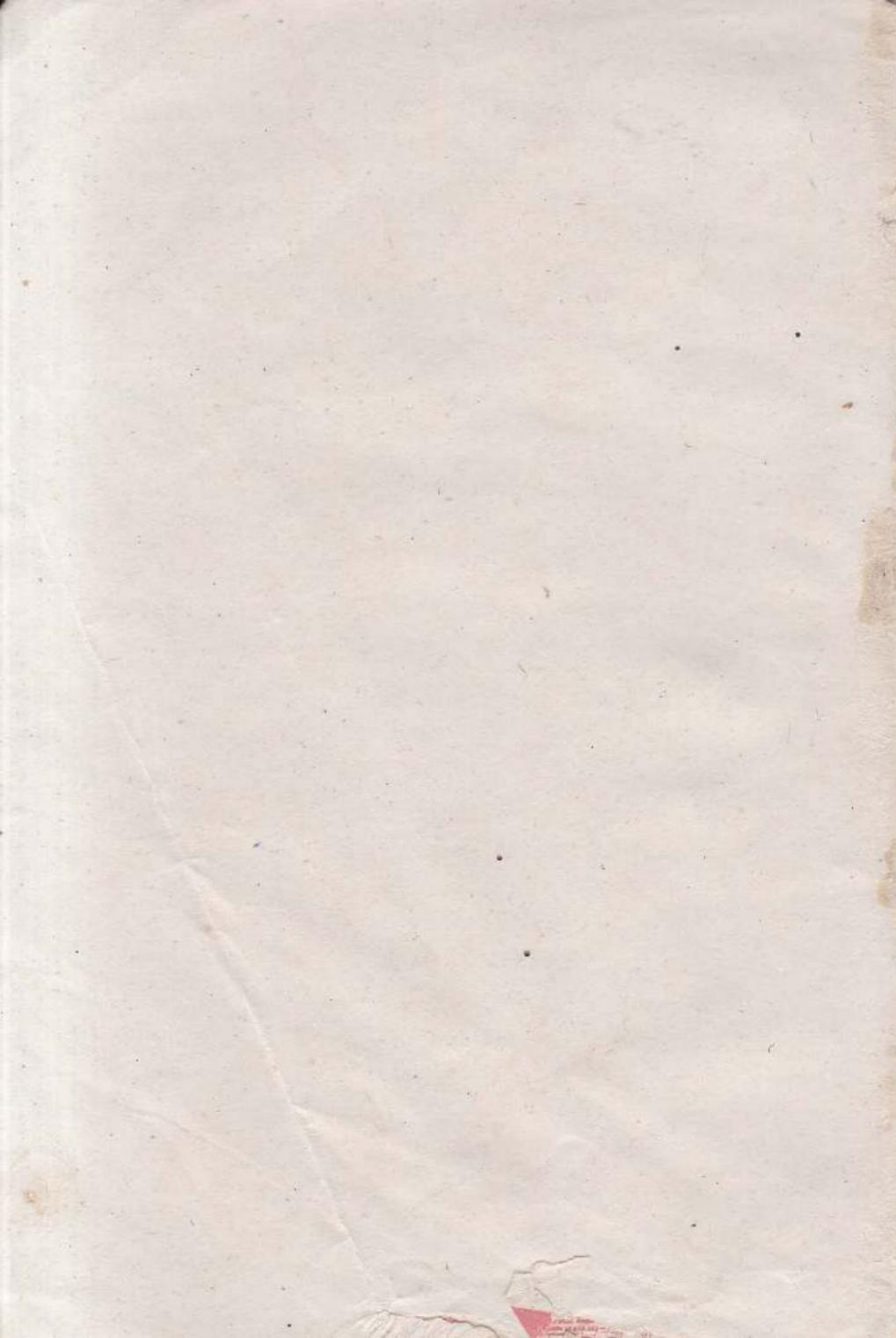
யாழ்ப்பாணம்

கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனை கழகம்

ய. கூ. த. நா. ப. வி. க. வெளியீடு - 8

சிவமயம்

அருணகிரிநாதர்
அருளிச் செய்த

கந்தரலங்காரம்
(கொழும்பு திரு. மு. திருவிளங்கம் உரை)

கந்தரநுபூதி
(“சிவதொண்டர்” உரை)

அழக்துத் திருப்புகழ்

வெளியீடு :

யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்
411/1, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முதற்பதிப்பு 1970
இரண்டாம் பதிப்பு 1977
பதிப்புரிமை
விலை ரூபா 5-00

J. C. T. B. P. S. S. Publication No. 8

ARUNAGIRINATHAR'S
KANTHAR - ALANKARAM,
with commentary by
M. THIRUVILANGAM
(Proctor of Colombo)

KANTHAR - ANUPOOTHY,
with commentary by "SIVATHONDAR"
and
EELATHU - THIRUPPUGAL

Published by
THE JAFFNA CO-OPERATIVE TAMIL BOOKS
PUBLICATION AND SALE SOCIETY LTD.
(Regd. No. J/1538 of 10-11-67)
411/1(693), K.K.S. ROAD, JAFFNA.

அச்சுப்பதிவு: கெட்டியார் அச்சகம், யாழ்ப்பானம்.

பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
வழங்கிய
உரைச் சிறப்பு

சமயிகளான சாதகர்கள் அருணால்களுக்குச் செய்யும் உரைகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவைகள். நூல்களின் மந்திர சத்திகளாகிய அலை அதிர்ச்சி, அவ்வுரைகளிலும் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அன்றி, உரை, நூலை வீழுங்கி விடாமல். நூலின் அருட்பிரவாகத்தை மேன்மேற் பெருக்குவதாயுமிருக்கும்.

திருமுருங்காற்றுப்படையிலும் கந்தரலங்காரத்திலும் ஈடுபட்டுப் பாராயணஞ்சு செய்பவர்கள், திருமுருங்காற்றுப்படைக்கு நாவலர் அவர்கள் செய்த உரையிலும், கந்தரலங்காரத்துக்குத் திருவிளங்கம் அவர்கள் செய்த உரையிலும் மேலே குறிப்பிட்ட தனிச்சிறப்புக்களை ஓர் அளவுக்காவது கண்டு அநுபவித்தல் கூடும்.

கந்தரலங்காரத்துக்குத் திருவிளங்கம் அவர்கள் செய்த விசேட உரைக்குறிப்புக்களைச் சொல்வதித்தாந்த தத்துவார்த்த அநுபவங்கள் என்றே கூறலாம். சித்தியார் உரையிலும் சிவப்பிரகாச உரையிலும் திருவிளங்கம் அவர்கள் தந்த தத்துவ விளக்கங்களுக்கு, கந்தரலங்கார உரைக் குறிப்புக்கள் அநுபவ இலக்கியம் எனினும் அமையும்.

“தாரா கணமெனுந் தாய்மா ரறுவர் தருமுலைப்பால்
ஆரா துமை முலைப் பாலுண்ட பாலன்”
என்ற செய்யுளின் உரைக் குறிப்பில்,

“அறுவர் தருமுலைப்பால் — அபராநானம்.
தாய்மாரறுவர் — அகச்சமயங்களாறு.
உமைமுலைப்பால் — பராநானம்.”

என்ற வரும் குறிப்புக்களிலிருந்து, விசேட உரைக் குறிப்புக்களின் போக்குந் தகைமையும் புலமாம்.

திருநெல்வேலி.

சி - க

7 - 8 - 1970

பண்டிதமணி அவர்கள்
கந்தரநுபதிக்களித்த முகவரை

“கந்தரநு பூதிபெற்றுக் கந்தரநு பூதிசொன்ன
எந்த அருள்நாடி இருக்குநா ஸெந்நாரோ”

என்று, ஞானக்ஞரவர்களின் வரிசையில் வைத்து அருணகிரி
நாதருகிற வணக்கம் செய்கின்றார், தத்துவஞான சாதகானை
தாயுமானவர்.

அநுபவியாவது நேரப்பட்டறந்தநுபவிக்கும் இன்பம்,

1. “ஓளியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத்துக்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததோர் ஆஸாந்தத் தேன்” கந்தரநுபதி.
2. “ஒங்காரத்துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவங்கள்டு”
தூங்காமல் தூங்கி,
3. முருகன் ‘பொருள்சேர் புகழ்’ அன்றி மற்றென்றுமறி
யாது அவனருளின் முழுகித்தினைத்தலர் அருணகிரிநாதர்.
அநுபதி சோஷலற்கரியதாயினும் முனைப்பற்ற நிலையில்,
ஆண்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டுப் பொங்கியெழுந்தது
கந்தரநுபதி.

ஆனால் எழுச்சிகளை, சமயநெறிப்படுத்துவன் ஐம்ப
தெழுத்துக்கள்.

4. “ஐம்பதெழுத்தே அளைத்து வேதங்களும்
ஐம்பதெழுத்தே யினைத்தாகங்களும்
ஐம்பதெழுத்தேதெய் மாவறிந்த பின்
ஐம்பதெழுத்தூய போய் அஞ்செழுத்தாமே.”(திருமந்திரம்)

இந்த ஐந்தெழுத்தும் சிவம் சக்தியைக் குறிக்கும் ஈரெ
முத்தாய், பின் சிவத்தைக் குறிக்கும் ஓரெழுத்தாய். எழுச்
சிகள் சுத்தப்பட்டு ஓரெழுத்தாய வழிச் சிவன் சிவனும்.

அகரம் சிவத்தைக் குறிப்பது. அது, ஐம்பதெழுத்தும்
பிறப்பதற்கு முலமாய். அவையாயும், அதே சமயத்தில்
வேறொயும் இருக்கும். அதனுடன் சேர்ந்து எழுத்துக்கள் ஐம்
பத்தொன்றும்.

“நந்தராநுபூதியில் வரும் ஜம்பது பாடல்களும் ஆன்ம எழுச்சிகளைப் பக்குவம்பண்ணும் ஜம்பதெழுத்துக்களை நினைவு கூரவிப்பனவாய், மந்திர சக்தி வாய்ந்தனவாம். ஜம்பத் தொராம் பாடல் மந்திரங்களின் பயன்சென்று முற்றுவதாய அகரமாயிருக்கும் சிவகுருவைக் குறிப்பது. சிவகுரு - குகள்.

“குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகளே” என்று அப் பாடல் முற்றுப்பெறுதல் காண்க.

முதற்பாடலுக்கு முந்திய காப்புப்பாடல்

“பஞ்சக்கரவானை பதம் பணிவாம்” என்ற நான்காம் அடியைக் கொண்டது.

பஞ்சக்கர ஆனை - ஓம் எனப்படும் பிரணவ மூர்த்தி யாகிய விநாயகப் பெருமான்.

ஓங்கார மூர்த்தியைப் பணிந்து, ஆன்ம எழுச்சிகளை ஜம்பதெழுத்துப்படுத்து, ஜந்தெழுத்து ஈரெழுத்து ஒரெழுத்து என்று, இங்களும் ஒடுக்கி ஒடுக்கி ஒருமைசெய்து. சிவகுருவாகிய குன்ணிட்கீழ் அநுபூதிபெற்று உய்வோமாக.

திருநெல்வேலி

சி - க

21 - 3 - 77

பதிப்புரை - இரண்டாம் பதிப்பு

“நந்தரலங்கார” முதலாம் பதிப்புப் பிரதிகள் முடிவு தும் செலவாகியின், “நந்தராநுபூதி”யையும் “ஸமத்துத் திருப்புகழ்” ப்பாக்களையும் சேர்த்து இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடும் வண்ணம் பல முருகபத்தர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கிணங்க, அன்பர் “சிவதொண்டர்” குறகிய காலத்தில் எழுதியுதவிய நந்தராநுபூதி உரையையுஞ் சேர்த்து மூன்றும் இப்போது வெளியாகின்றன. இவ்வெளியீட்டுக்குப் பேருதங்கிபுரிந்துவரும், விவேகானந்தசபைப் பரிட்சைக் காரியதரிசி சௌமனி சி. நந்தசாமிக்கும், செட்டியார் அச்சக உரிமையாளர் திரு. பே. சோமசுந்தரத்துக்கும் நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர்களுக்கு முருகப்பெருமான் எல்லா நலன்களையும் அருளவேண்டுகிறோம்.

22 - 3 - 77

யா. கூ. த. நூ. ப. வி. கழகம்

S. SOMANATHAN I.P.U.M.

Solicitor, Proctor

and

Notary Public.

Tels: { Office No. 3688
Residence: No. 91818

115. Muttodur Street,

Colombo 12. 10. 12. 1960.

S. Sivagurunathan Esq., M.A.
The Jaffna Co-operative Tamil Books Publication and
Sale Society Ltd.,
411, Kankesanthurai Road,
Jaffna.

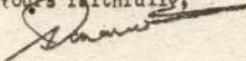
Dear Sir,

Copy-right for printing late Mr.M.Thiruvilangam's
Books - Ramachandra Estate Agency.

With reference to your letter of 1st March addressed to Mr.T.Ramachandra and the request made to me by Professor A.W.Mailvaganam and Mr.S.Thuraisingham, Proctor, I have discussed the matter of publication of the Books of the Late Mr.M.Thiruvilangam at a Meeting yesterday of the Ramachandra Estate Agency with Mr.S.Pathmanathan the Chairman and three of the heirs Messrs.A.Ramachandra, R.Ramachandra and Mr.C. Dharmaratnam.

In view of the fact that "Sivagnana Siddhiyar" and "Sivapragasam", "Kanthar Alangaram" and "Thiruppukal" are out of print and your statement that these Books are appreciated and valued highly by learned Scholars in India and Ceylon, I am instructed to state that they agree to your printing these books without the payment of any royalty.

Yours faithfully,

Copies to:-

- (1) The Manager, Ramachandra Estate Agency.
- (2) Prof: A.W.Mailvaganam.
- (3) S.Thuraisingham, Proctor S.C. Dam Street, Colombo.

அருணகிரிநாதர் வரலாறு

அருணகிரிநாதசவாமிகள் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 450 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே திருவண்ணாமலையில் திருவவ தாரங் செய்தார். இளமைப் பருவத்திற் சிற்றின்ப விஷயத் திலே உழன்று, அதனால் வறுமைப்பினியும், குட்டம் முத விய நோய்களும் வர நொந்து வாடினார். தமது கூடா வொழுக்கத்தை நினைந்து வருந்தி வாழ்க்கையில் வெறுப் படைந்து, அருணை வடக்கோபுரத்திலேறிக் கீழே குதித்தார். முன்னைத் தவப்பேற்றினால் முருகன் தரிசனந்தந்து, தமது திருவடிகளை அவர் சிரசின் மேற் குட்டி “கம்மா இரு சொல்லற” என்னும் மெளனவுபதேசத்தையும் அருளினார்.

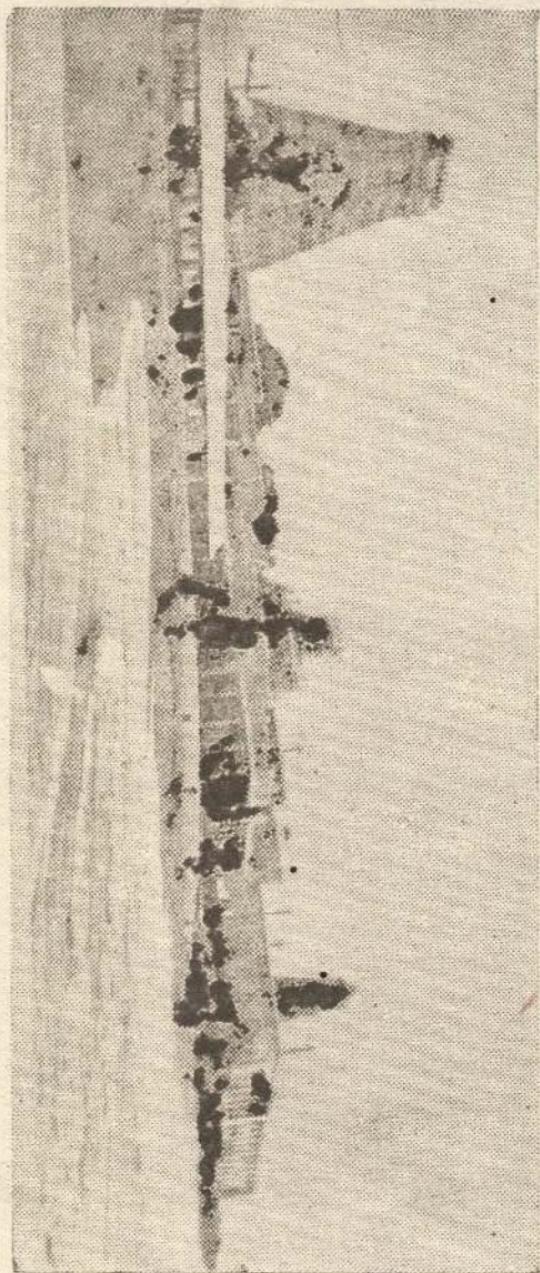
அதுமுதலாக அருணகிரியார் சிவஞானச் செல்வராயி னார். தேனூறு தமிழுக்கு வாழ்யுறுஞ் சிவகுமரன் “முத்தைத் தரு” என்ற முதலடி எடுத்துதவினன். அன்றுமுதல் பாடிய பாக்களின் தொகுப்பே திருப்புகழ் எனப் பெயர் பெற்றது.

தமிழ் நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலுமுள்ள திருவண்ணாமலை, பழநி, திருச்செந்தார், திருத்தணிகை, குதிர்காமம் முதலாய பல தலங்களைத்தரிசித்துத் திருப்புகழ் பாடித் திருவண்ணாமலைக்கு மீண்டனர்.

அருணையில், வில்லிபுத்தூரார் ‘திதத் தித்த’ என்ற கந்தரந்தாதிப் பாட்டிற்குப் பொருள் கூறத் தெரியாது திகைத்துத் தோல்வியடையவும், அவருக்குத் தண்டனை விதியாது, அவரைத் திருத்தினார்.

சம்பந்தாண்டாரென்பவரோடும் வாதம் செய்து, ‘அதல் சேதனாராட்’ : என்ற பாடலைப்பாடி, முருகவேளை மயிலின்மேல் வரவழைத்து, வெற்றியடைந்தார். சுவாமிகள் கிளியருவில் பொன்னுலகஞ் சென்று கற்பகமலர் கொண்டுவந்தார். அக்கிளியருவிலேயே ஆறுகுகள் திருத் தோளில் அமர்ந்து, கந்தரநுட்பி இயற்றிப் பின் அவனடியிற் கலந்து முத்தி பெற்றார்.

அவரியற்றிய வேறு நூல்கள் கந்தரலங்காசம், திருவகுப்பு உடற்கூற்று வண்ணம் என்பன.

ஓடு கோடி முத்துங் பெருமிக்குண் கடற் செந்தில்

— கந்தரவங்காரம்

பக்க 109

6
சிவமயம்

கந்தரவங்காரம்

குருதரிசனம்

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேயந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிறிசென்று கண்டுகொண் டேன்வரு வார்த்தையில்
தப டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளை களிற்றிணயே,

(இதன் பொருள்): வருவார் - வணங்கும்படி வரு
வோர், தலையில் - தங்கள் தலைகளிலே, தடபட எனப்படு
குட்டுடன் - தடபட என்னும் ஒலி பொருந்திய குட்டுக்
களோடு, சர்க்கரை - தமக்கு நிவேதிக்கும் சர்க்கரையை
யும், மொக்கிய - உவந்துகொண்டருவீய, கைக் கடதட கும்
பக் களிற்றுக்கு - துதிக்கையையும் மதம்பொருந்திய பெரிய
மத்தகத்தினையுமுடைய யாணையுமகம்போலும் முகத்தை
யுடைய விநாயக்கடவுளுக்கு, இளைய களிற்றி ணை -
இளைய யாணைபோலும் சப்பிரமணியக்கடவுளை, அடல்
அருணைத்திருக் கோபுரத்து - வெற்றிபொருந்திய திருவண்
ணையைத் திருக்கோபுரத்தின்கணுள்ள, அந்த வாயிலுக்கு
வட அருகிற சென்று - அக்கோபுரவாயிலுக்கு வடக்குப்
பக்கத்திற் போய், கண்டு கொண்டேன் - யான் தரிசித்துக்
கொண்டேன்.

குறிப்பு. 1. அருணை:- அருணைசலம், அருணை என மரி
யிற்று. அருணம் - சிவப்பு. அசலம் - மலை. ஏ - அசை.

2. சர்க்கரை மொக்கிய:- சர்க்கரை ஆன்மபோதத்
தைக் குறிக்கும் என்பர், மொக்குதல் - உவந்தேற்றல்.

3. கை - பஞ்சக்கிருத்தியங்களையும் குறிப்பனவாகிய
விநாயக்கடவுளது ஐந்து கரங்களுள், துதிக்கை அநுக்
ரிரகத்தைக் குறிக்கும் என்பர்.

4. கடதட கும்பம்; கடம் - மதம். தடம் - பெருமை;
கும்பம் - மத்தகம். மதம் - இச்சாஞானக்கிரியைகள்; சக்சி
தாநந்தம் எனினுமாம்.

5. களிறு :— யானைமுகம் - பிரணவ சொருபம்டு

6. இனைய களிறு - யானைபோலும் வளிமையுடைய
சுப்பிரமணியக் கடவுள்.

7. தலையிற்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கிய கைக்
களிறு, கடதட கும்பக் களிறு எனத் தனித்தனி இயையும்.

8. விநாயக்கடவுள் தம்மை வணங்க வருவோர் தங்கள்
தலையிற் குட்டுங் குட்டுகளையும் சர்க்கரை கலந்து சமைத்து
நிவேதித்த மோதகத்தையும் உவந்து ஏற்றருஞ்சுவராதவிள்,
“குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கிய களிறு” எனப்பட்டனர்.

தாற்பரியம் : முருக்கடவுள் குருவாக எழுந்தருளித்
தரீசனங் கொடுத்த முறைமை கூறியது.

நால்

1. பிரபஞ்சப் பற்றிரூபிதல்

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மிலஸாத வெண்ணைப்ர பஞ்சமென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழியிட்ட யாசெஞ் சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன்க்ரு பாகரனே.

(இ—ள்.) செம் சடா அடவி மேல் - சிவந்த சடை
யாகிய காட்டின்மேல், ஆற்றை பணியை இதழியை தும்
பையை அம்புலியின் கீற்றை - கங்கையையும் பாம்பையும்
கொன்றைமாலையையும் தும்பைமாலையையும் சந்திரகலை
யையும், புனைந்த - அனிந்த, பெருமான் - சிவபெருமா

ஞுடைய, குமாரன் - குமாரரும், கிருபாகரன் - கருணைக் கிடமானவருமாகிய முருகக்கடவுள், பேற்றைத் தவம் சற்றும் இல்லாத என்னை - பேற்றை அடைதற்குக் கருவி யாகிய தவம் சிறிதுமில்லாத அடியேணை, ப்ரபஞ்சமென்னும் சேற்றைக் கழிய - பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றினின்று மீங்கும்படி, வழிவிட்டவா (என்) - அருள்வழியில் விட்ட முறைமை என்ன வியப்புடைத்து.

குறிப்பு : 1. பேற்றைத் தவம் - பேறு அடைதற்கு ஏதுவாகிய தவம். பேறு - பயன், சிவப்பேறு, முத்தி. தவம் - சரியை கிரியா யோகங்களாகிய சிவபுண்ணியங்கள்.

2. பிரபஞ்சம் - மாயாகாரியமான தநு கரண புவந போகங்கள்.

3. வழி - பிரபஞ்சப்பற்றை ஒழித்து முத்தியடைதற் கேற்ற நெறியாகிய அருள்வழி. அருள்வழிநின்றுவன்றிப் பிரபஞ்சப்பற்று நீங்காது.

4. விட்டவா - விட்ட ஆறு என்பது விட்டவா எனக் குறைந்து நின்றது. விட்டவாறு "என்ன வியம்பு" என வருவித்துப் பொருஞ்சரக்க. விட்டவாறு - எழுவாய். என் - பயவிலை எஞ்சிநின்றது.

5. செஞ்சாடாடவிமேல்..... பெருமான் : - பஞ்சகிருத் தியமுஞ் செய்து ஆண்மாக்களின் மல மாயை கண்மங்களை ஒழித்துத் திருவருள்பாவித்துப் பேரின்பத்தைக் கொடுத் தகுஞம் சிவபெருமான் என்பது.

செஞ்சாடாடவிமேல் - அருள்வியாபகத்துள்ளாகப் பஞ்சகிருத்தியம் முதவியனவெல்லாம் அந்த அருள்வியாபகத்துக்குள் அடங்கி நடைபெறுதலாற் "செஞ்சாடவிமேல்" என்றார். செஞ்சடை - அருளோக்குறிப்பது.

கங்கை - அகங்காரம் முதவிய தத்துவங்களை அடக்குஞ் சத்தியடையவர் என்பதைக் குறிப்பது. பணி - சுத்தமாயை

யைக் குறிப்பது. இச் சுத்த மாண்யயினின்று பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்துப் பஞ்சகிருத்தியமும் நடைபெறா செய்வவர் என்பது. இதழி, அம்புவியின் கீறு - திருவருளைக் குறிப்பன. கீறு - பிளவு, பாகம், பங்கு.

6. குமாரன் - சிவபெருமானுடைய ஞானசத்தி.

7. கிருபாகரன் - கிருபைக்கு உறைவிடமாயுள்ளவர். ஆகரம் - உறைவிடம்.

(தா - ம.): கருணைகராகிய முருகக்கடவுள் முத்திபெறு தற்குரிய புண்ணியஞ் சிறிதுமில்லாத அடியேனைப் பிரபஞ்சப் பற்றிவின்றும் நீக்கி முத்திநெறியில் வீட்டது என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது? அதற்குக்காரணம் அவரது கருணையோம்.

2. முத்திக்குபாயம்.

அழித்துப் பிறக்கவொட் டாவில் வேலன் கவியையன்பால் எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி லீரெரி முண்டதென்ன விழித்துப் புகையைழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றுற் கழுத்திற் சுருக்கிட டிமுக்குமன் ரேகவி கற்கின்றதே.

(இ - ஸ.): அழித்து - (பிறவீக்குக் காரணமான மலகன்மங்களை) ஒழித்து, பிறக்க ஒட்டார் - இனிப்பிறக்கவிடாத, அயில் வேலன் கவியை - கூர்மை பொருந்திய வேற்படையைடையவராகிய முருகக் கடவுள்மீது பாடிய பாடல்களை, அண்பால் - அண்போடு, எழுத்துப் பிழை அறக்கற கின்றலீர் - (அவற்றின் பொருளை அறிந்து) இலக்கண வழுவில்லாமற் படிக்கின்றீர்களிலை, எரிமுண்டது என்ன - நெருப்பு முண்டெரீகின்றதென்னும்படி, விழித்து - கோபித்துப் பார்த்து, புகை எழு - அதனிடத்துப் புகையுண்டாக, பொங்கு - கோபித்து எழுகின்ற, வெம் கூற்றன் விடும் கயிற்றால் - கொடிய இயமன் வீசுகின்ற பாசக்கயிற்றினால், கழுத்தில் சுருக்கு இட்டு - கழுத்திலே சுருக்குப் போட்டு,

இழுக்கும் அண்ணே - இழுக்கின்ற அந்நாளிற்றுனே, கவி கற் கிள்றது - அப்பாடல்களை நீங்கள் படிக்கப் புகுவது.

குறிப்பு : 1. எழுத்திற் சுருக்கிட்டு... :- விடயபோகங் களில் அழுந்திச் சிவத்தியானம் சிறிதுமின்றித் தமது வாழ் நாளை வீணைக்க கழிப்பவர் அந்திய காலத்தில் இயமவாத ஷைக்குள் அகப்பட்டு மயங்குவர். அங்ஙுனமின்றி முருக்கீடு கடவுளது கவிகளின் கருத்தை அறிந்து படிப்பவர்களுக்கு இயமவாதணையன்றிப் பிறப்பும் நீங்கும் என்பது.

2. எழுத்து - இவக்கணம். “எழுத்தறியார் கல்வி” என நன்னென்றியில் இப்பொருளில் வருதல் காணக.

(தா-ம்) : முருக்கடவுள்மீது பாடிய பாடங்களை அண்போடு படிப்பவர்களுக்கு இயமவாதணையும், பிறப்புமில்லையாம்.

3. வேற்படையின் ஆற்றல்

தேரணி யிட்டுப் புரமெரித் தாங்மகன் செங்கையில்வேற் கூரணி யிட்டனு வாகிக் கிரெளாஞ்சங் குலைந்தரக்கர் நேரணி யிட்டு வளைந்த கடக நெவிந்ததுகூர் பேரணி கெட்டது தேவேந்தர லோகம் பிழைத்ததுவே.

(இ-ன்.) : தேர் அணி இட்டுப் புரம் எரித்தான் மகன் - (பூமியாய) தேரை அலங்கரித்து முப்புரங்களையுந் தகனஞ் செய்தவராகிய சிவபெருமானது குமாரராகிய முருக்கீடு வுள், செம் கையில் வேல் கூர் அண்ணி இட்டு - தமது சிவந்த திருக்கரத்திலுள்ள வேற்படையின் கூர் பட்டத்தால், கிரெளாஞ்சம் அனுவாகிக் குலைந்து - கிரெளாஞ்சமலையானது பொடியாகி அழிய, நேர் அணி இட்டு வளைந்த அரக்கர் கடகம் நெளிந்தது - வரிசையாக அணிவகுத்துச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரருடைய சேளை தோல்வியடைந்தது. கூர் பேர் அணி கெட்டது - குரனுடைய பெரிய பெருமையுங் கெட்டது, தேவேந்திரலோகம் பிழைத்தது - தேவேந்திரனது உலகமாகிய சுவர்க்கமும் உய்ந்தது.

குறிப்பு : 1. தேரணியிட்டுப் புரமெரித்தான் ।— தாரகாசுரன் புத்திரராகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்னும் மூன்று அசுரர்களும் சிவபெருமானை நோக்கி மிகுந்த தவஞ்செய்து, சுவர்க்க மத்திய பாதாளமாகிய மூன்றுக்காலிலும் அந்தரத்திற் சஞ்சரிக்கும் இரும்பு வெள்ளி பொன் என்பவற்றும் செய்யப்பட்ட மூன்று பட்டணங்களையும் முறையே பெற்று, அப்பட்டணங்களோடு தாம் நினைந்த இடங்களிற் சென்று அங்குள்ளவரைக் கொன்றுதிரியாறிற்குங் காலத்தில். அவர்களுடைய கொடுமைக்களுக்குச் சமீபமான இரங்கிச் சந்திரகுரியர்கள் சில்லுக்காலவும், வேதங்கள் குதிரைகளாகவும், பிரமன் சாரதியாவும் அமைந்த பூமியாகிய இரத்தினமேலேறி, மேருவை வில்லாக வளைத்துக்கொண்டு அதற்கு ஆதிசேடனை நாணுக்கி அமைத்து வாய்வைச் சிறகாகவும் திருமாலை அம்பாகவுங்கொண்டு எய்ய முயலுகையில், சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் ஆற்றலாலே திரிபுரங்களை அழித்தலாகிய இங்காரியம் முற்றுப் பெறுகின்றதென்று இறுமாப்புக்கொண்டதைச் சிவபெருமான் உணர்ந்து புன்னகைபுரிய, அந்நகையால் முப்புரங்கள் ஏரிந்து சாம்பிராயின என்று புராணங்கூறும்.

தநு கரண புவந போகங்களாகிய பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்து அவரவர் கனமங்களை நுகர்வித்துப் பக்குவகாலத்தில் மும்மலங்களையும் ஒழித்து ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுவர் சிவபெருமான் என்பது இதன் பொருள். தேரமாயை. தேரணி - மாயையின் காரியமான தநு கரண புவந போகங்கள். தேர் அணி இட்டு - மாயா காரியங்களை வகுத்து. முப்புரம் - மும்மலகாரியமான தூல சூக்குமகாரண சரீரங்கள் அண்ணியிட்டு என்பது அணியிட்டு என விகாரமாயிற்று.

2. கிரெளஞ்சம் அணுவாகிக் குலைந்து - கிரெளஞ்சன் என்னும் ஓர் அசுரன் தன்மாயையினால் மலைவடிவாகி

அநேக தேவர்களையும் முனிவர்களையும் வருத்தினன். முருக்கடவுள் தமது வேலாயுதத்தால் தாரகனைக் கொன்ற போது இவணையுங் கூறுசெய்தார் என்று புராணங் கூறும்.

முருக்கடவுள் தமது வேற்படையாகிய ஞானசத்தி யால் மலமாயை கண்மங்கள் மூன்றையும் நீக்கினர் என்பது. குர் - ஆணவமலம். கிரெள்ஞஞ்சம் - மாயை. அரக்கர் கடகம் - கண்மங்கள். இதனால் முப்புரங்களை ஏரித்த சிவபெருமானும் மும்மலங்களை நீக்கும் முருக்கடவுளும் தமமுட் பேதமில்லாத ஒரே பரம்பொருள் என்பது அறிதறபால்து.

3. தேவேந்திரலோகம் - மும்மலங்களினீங்கிய ஆனமாக்கள்.

(தா - ம.) முருக்கடவுளின் ஞானசத்தியாகிய வேற்படையானது மும்மலங்களை ஒழிக்கும் ஆற்றலையுடையது என்பதாம்.

4. அருள்வெண்டல்

ஓரவோட் டாரோன்றை யுன்னவோட் டார்மல ரிட்டினதான் சேரவோட் டாரைவர் செய்வதென்ற யான்சென்று தேவருய்யக் கோரநிட ஓரைச் சூரைக் காருடல் சோரிக்கைக் கூரகட் டாரியிட் போரிமைப் போதினிற் கொன்றவனே.

(இ - ஸ.) ॥ தேவர் உய்யச் சென்று - தேவர்கள் பிழைக்கும்படி சென்று, சோர் நிட்டூரைச் சூரை - வஞ்சனையுடைய கொடியனுகிய சூரை, கார் உடல் சோரி கக்க - கரிய உடம்பு இரத்தங் கக்கும்படிக் கூர கட்டாரி இட்டு - கூர்ளம யையுடைய வேற்படையைச் செலுத்தி, ஓர் இமைப்போதி னில் கொன்றவனே - ஓர் இமைப்பொழுதில் அழித்த கடவுளே, ஜவர் - பொறிகளாகிய ஜவர். ஒன்றை உன்ன ஒட்டார் ஓர் ஒட்டார் - உம்முடைய துதிகளில் ஒன்றையாவது நினைக்கவும் விடார் ஆராயவும் விடார். மலர் இட்டு உன-

தாள் சேர ஒட்டார் - மலர்களைத் தூவி உமது திருவடிகளைத் தியானிக்கவும் விடார்; யான் செய்வது என் - யான் செய் யக்கடவது யாது?

குறிப்பு. 1. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தல்.

2. ஐவர் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள். ஐவர் எனவே இவற்றைச் செலுத்தி நிற்கும் அந்தக்கரணம் முதலியலையுங் கொள்ளப்படும்.

3. யான் செய்வதென் - கருவிகளை உமது திருவருளாலன்றி எனது போதத்தினால் அடக்க இயலாது என்பது.

4. வேற்படையாகிய ஞானசத்தியினாற் சூரங்கிய ஆணவமலத்தை அழித்த உமக்கு எனது ஜம்பொறிகளை அடக்கி, உமது திருவடிகளை நினைக்கச் செய்தல் அரிதன் தென்பார் “சோரநிட்டுரேனைச் சூராஸை..... கொன்றவனே” என்றார். கட்டாரி - குற்றுவாள், இங்கே வேலை உணர்த் திற்று.

5. ஓரிமைப் போதினிற் கொல்லல் - திருநோக்கத்தால் மலத்தை நீக்கல்.

(தா-ம.) தேவரீரை நினைக்கவொட்டாது விடயங்களிற் செலுத்தும் பஞ்சப் பொறிகளையும் உமது திருவருளி அலன்றி என்னால் அடக்க முடியாது.

6. முருக்கடவுளது பரத்துவம்

திருந்தப் புவனங்க என்றபொற் பாவை திருமுலைப்பால் அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி ஸேறி யறுவர் கொங்கை விரும்பிக் கடலழக் குன்றழக் சூரழ விம்மியழுங் குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் ஞேருதுங் சூவலயமே.

(இ-ள.) திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற் பாவை திருமுலைப்பால் அருந்தி - ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு உலகங்களைத் தோற்றுவித்தருளிய அழகிய பாவைபோன்ற உமாதேவியாரது திருமுலைப்பாலை உண்டு, சரவணப் பூந்

தொட்டில் ஏறி - சரவணவாவியாகிய பூந்தொட்டிலில் ஏறி அறுவர் கொங்கை விரும்பி - கார்த்திகைப்பெண்கள் அறுவருடைய முலைப்பாலை விரும்பி, கடல் அழ குன்று அழ சூர் அழ விம்மி அழும் குருந்தை - கடலும் கிரேளஞ்சு மகையும் சூரபன்மனும் வருந்தும்படி விம்மியழுத குழந்தையாகிய முருகக் கடவுளை, குவஸயம் குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று ஒதும் - இப்பூமியினுள்ளோர் குறிஞ்சிநிலத் தலைவர் என்று சொல்வர்.

குறிப்பு 1. திருந்தப் புவனங்களீன்ற :— ஒடுங்கிய உலகம் மீளத் தோன்றுவது ஆண்மாக்களோடு சகசமா யிருக்கும் ஆணவமலம் பரிபாகமாகி அவ்வாண்மாக்கள் முத்திப்பேற்றை அடைந்து உய்யும்பொருட்டாதலின் “திருந்த” என்றும், அவ்வுலகங்களைத் தொற்றுவிப்பது சிவசத்தியாதலால் “புவனங்களீன்ற பொற்பாவை” என்றும் கூறினார்.

2. பொற்பாவை ‘திருமுகைப்பாலருந்தி’ என்றதனுல் முருகக்கடவுள் பராசத்தியின் சொருபமாகிய ஞான சொருபி என்பது விளக்கப்பட்டது. திருமுலைப்பால் - பரஞானம்.

3. சரவணப் பூந்தொட்டிலேறி - சுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்தி. சரவணப் பூந்தொட்டில் சுத்தமாயையைக் குறிப்பது.

4. அறுவர் கொங்கை விரும்பி - அறுவகைச் சமயத் தோரிக்கும் அவ்வவர் பொருளாய் நின்று அவர்கள் பக்குவமடையும் பொருட்டுக் கருணை கூர்ந்துடே கொங்கை - பக்குவம்.

5. கடலழக் குன்றழக் சூழ விம்மியழும் - ஆண்மாக்கள் மல மாயை கன்மங்களாற் பந்திக்கப்பட்டு வருந்து வதை நோக்கிக் கருணை கூர்தல். கடல் - கன்மம். குன்றுமாயை. சூரி - ஆணவமலம்.

6. குருந்து - என்றும் ஒரு பெற்றியனுயள்ள குமரன், சுத்த ஞானம்.

7. கிழவன் - உரியோன், தலைவன்.

(தா-ம.) சர்வான்மாக்களுக்கும் மல் மாண்ய கண்மங்களை ஒழித்து ஞானத்தைக் கொடுக்கும் சுத்த மாயாதீதராகிய முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சி நிலத்தலைவர் என்று மாத்திரங்கூறுதல் பொருந்தாது என்பது குறித்துக்காட்டி அவரது பெருமை கூறப்பட்டது.

6. முருகக்கடவுளை வழிபடுதலினால் வரும் பேறு. பெரும்பைம் புனத்தினுட்சிற்றேனஸ் காக்கின்ற பேதைகொங்கிரும்புங் குமரனை மெய்யன்பி ஞானமெல்ல மெல்லவுள்ள கை அரும்புந் தனிய்யர மாநந்தந் தித்தித் தறிந்தவள்றே கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே.

(இ-ன) : பெரும் பைம் புனத்தினுள் - பெரிய பச்சைம்யான புனத்தின்கண், சிற்றேனல் காக்கின்ற - முதிராது திணைப்பயிரைக் காவல் செய்யும், பேதை கொங்கை - பேதைப்பருவத்தையுடைய வள்ளிநாயியாரது தனங்களை, விரும்பும் குமரனை - விரும்புகின்ற குமரக்கடவுளை. மெய் அன்பினுல் மெல்லமெல்ல உள்ள - மெய்யன்போடு மெல்ல மெல்ல நினைக்க, அரும்பும் - அங்கு தோன்றுகின்ற, தனிப் பரமாநந்தம் தித்தித்து - ஒப்பற்ற சிவாநந்தம் இவித்ததை, அறிந்த அன்றே - அநுபவித்த அப்பொழுதே, கரும்பும் துவர்த்து - இனிமையுள்ள கருப்பஞ்சாறும் துவர்த்து, செந்தேனும் புளித்து - சிவந்த தேனும் புளித்து - அறக்கைத்தது - மிகக்கைத்தது.

குறிப்பு : 1. பெரும் பைம் புனத்தினுட்ட..... விரும்புங் குமரனை :— இவ்வுலகத்திலே நிலையில்லாத சுத்தாதி விடயங்களைப்பற்றி அவற்றில் அழுந்தும் உயிர்கள் அப்பற்றி னீங்கி ஞானம் அடையும்படி விரும்புங் குமரக் கடவுளை.

புனம் - உலகம், பிரபஞ்சம். சிறு ஏனல் - நிலையற்ற மண் பொன் பெண் முதலியன். பேதை - பக்குவமடையாத உயிர். கொங்கை - பக்குவம்.

3. மெய்யன்பினால் மெல்ல மெல்ல வுள்ள..... கைத் தது:— முருகக்கடவுளைப் பத்தியோடு தியானித்துவரின் திருவருள் தோன்றிச் சிலாந்தம் உண்டாகும். இதனை அநுபவிக்கவே முன் சொல்லிய பிரபஞ்சப்பற்றும் அதனால் வரும் விடயாநந்தமும் முற்றும் நீங்கும் என்பது. கரும்பு, செந்தேன் - விடயாநந்தம்.

(தா - ம.) 1. முருகக்கடவுளைப் பத்தியோடு தியானித்துவரின் பிரபஞ்ச வெறுப்பும் பேரின்பழும் உண்டாகும்.

7. பிரபஞ்சப் பற்றற வேண்டல்
சளத்திற் பினிபட்ட சட்டுக்கி யைக்குட் டவிக்குமென்றன
உளத்திற்பர் மத்தைத் தவிர்ப்பா யவன ரூத்துதிரக்
குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் குடித்துவெற்றிக்
குளத்திற் செருக்கிக் கழுதாட வெருட்ட காவலனே.

(இ - ள) : வெற்றிக் களத்தில் - வெற்றியை அடைந்த போர்க்களத்திலே, அவனார் உரத்து உதிரக் குளத்தில் - அசரருடைய மார்புகளினின்று சொரிந்த இரத்தக்குளத் திலே, கழுது - பேய்கள், குதித்துக் குளித்து - பாய்ந்துமூழ்கி, களித்துக் குடித்து - மகிழ்ந்து பருகி, செருக்கி ஆட - மயங்கி ஆடும்படி, வேல்தொட்ட காவலனே - அவ்வசரர்மீது வேற் படையைச் செலுத்திய் நாயகரே, சளத்தில் பினிபட்டு - உடம்பிலே நோய் பொருந்தி, அசட்டுக் கிரியைக்குள் தவிக்கும் - குற்றமான செயலுள் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்ற என்றான் உளத்தில் பிரமத்தைத் தவிர்ப்பாய் - எனது மனத் திலுள்ள மயக்கத்தைத் தீர்த்தருளவீராக.

குறிப்பு : 1. சடம் என்பது சளம் என நின்றது. குடா மணி என்பது குளாமணி என நின்றதுபோல. அசடு-குற்றம்.

2. அவனார் உரம் - உயிர்களைப் பொருந்திய ஆணவமலம்,

3. வெற்றிக்களம் - அருளின் தரிசனம், குருதரிசனம்.

(தா-ம.): ஞானசத்தியால் மலத்தைப் போக்கியருளும் நாயகரே, விடப்போகங்களில் அழுந்தும் எனது மாயா மயக்கத்தை நீக்கியருள்வீராக.

4. சிவாநந்தப் பேறு.

ஓளியில் விளைந்த வயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல் அனியில் விளைந்ததோ ராநந்தத் தேனை அநாதியிலே வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத் தெளிய விளங்கிய வாழுக மாறுடைத் தேசிகனே.

(இ-ன.): ஓளியில் விளைந்த - பரஞ்சோதியாகிய சிவத் திலேயுண்டாகிய, உயர் ஞான பூதரத்து உச்சியின் மேல் - சத்த ஞானமாகிய மலையின் உச்சியின் மேலதாய், அளியில் விளைந்தது - அச்சிவத்துக்கு அன்புசெய்தலால் உண்டாகிய, ஒர் ஆநந்தத்தேனை - ஒப்பற்ற சிவாநந்தம் என்னும் தேனை, அநாதியிலே வெளியில் விளைந்த - அநாதியிலே பரவெளியாகிய சிவத்தில் உண்டாகிய, வெறும் பாழைப் பெற்ற - வெறுமையாகிய முப்பாழையும் பாழ் எனக் காணப்பெற்ற, வெறும் தனியை - சத்த தனிநிலையாகிய, முத்தி நிலையை, முகம் ஆறு உடைத் தேசிகன் - ஆறு திருமுகங்களையுடைய எனது குருநாதன், தெளிய விளங்கியவா - அடியேன் தெளிவாய் அறியும்படி சொல்லிய முறைமை என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது.

குறிப்பு : 1. உயர் ஞான பூதரத்துச்சியின் மேல் உள்ள ஆநந்தத்தேன், அளியில் விளைந்த ஆநந்தத்தேன், எனவும், அநாதியிலே வெளியில், விளைந்த வெறுந் தனி, வெறும் பாழைப் பெற்ற வெறுந் தனி, எனவும் இயையும்.

2. உயர் ஞான பூதரத்துச்சியின் மேலளியில் விளைந்த தோராநந்தத்தேன் : - பராசத்தி கழன்ற துரியாதீத நிலையில்

ஆதந்தப் பேறுண்டாதலால், “உயர் ஞான பூதரத்துச் சியின் மேல் ஓராநந்தம்” என்றார். உயர்ஞானம் - சுத்த ஞானமாகிய பராசத்தி. சிவத்திலே அத்து விதமாய்க் கலந்து நின்று அன்புசெய்தவினால் அப்பேராநந்தம் உண்டாதவின், “அளியில் விளைந்த” என்றார்.

3. வெறும் பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனி- மாயைப் பாழ், சீவப்பாழ், சிவப்பாழ் என்னும் முப்பாழை தோன்றுத் சுத்தத் தனிநிலையாகிய முத்தி நிலை. இக்கருத்துப்பற்றியே இவ்வாசிரியர் “மூன்று விளை சேர்” என்று ம் தொடக்கத்துத் திருப்புகழ்க் கவியில் “ஆநந்தமேலை வெளியேறி. நீயின்றி, நானின்றி, நாடியினும் வேறுதானின்றி” என்றார். “எனதென்பதும் போய் யானென்பதும் போய், எல்லா மிறந்த விடங்காட்டும் நினதென்பதும் போய் நீயென் போய் நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன்” என்பதும் இப்பொருள் பற்றியது. (தாயுமா.)

(தா - ம.): ஆறுழக்கேதுகிர் ஞானநிட்டையை எனக்கு அருளிய முறைமை என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது?

9. இதுவுமது

தேனென்று பாகென் றுவமிக்கொ ணமோழித் தெய்வவள்ளி கோனன் றெனக்குப் தேசித்த தொன்றுன்டு கூறவற்றே வானான்று காலன்று தீயன்று டீரன்று மன்னுமன்று தானான்று நானன் றசரியன்று கரியன்றே.

(இ - ள.): தேன் என்று பாகு என்று உவமிக்க ஒன்மொழி - தேன் என்றும் பாகு என்றும் உவமித்துச் சொல்லமுடியாத இனீய சொல்லையுடைய, தெய்வ வள்ளி கோன் - தெய்வத்தன்மையுடைய வள்ளிநாயகியாரது தலைவராகிய முருகக்கடவுள், அன்று எனக்கு உபதேசித்தது ஒன்று உண்டு - அந்நாளில் எனக்கு உபதேசித்த பொருள் ஒன்று உள்ளது, அது கூறவற்றே - அஃது இன்ன தென்று சொல்லற்கு வளையமைந்ததோ, வான் அன்று -

- ஆகாயமுமன்று, கால் அன்று - வாயுவுமன்று, தீ அன்று - தேயுவுமன்று, நீர் அன்று - அப்புவுமன்று, மண்ணும் அன்று - பிருதிவியுமன்று, தான் அன்று - தாழுமன்று, நான் அன்று - ஆன்மாவாகிய நாஜுமல்லன். அசரீரி அன்று - அருவப்பொருளுமன்று, சரீரி அன்று - உருவப் பொருளுமன்று.

குறிப்பு : 1. வள்ளிநாயகியார் பேராநந்தத்தைப் பெற்றவராதவின், “தேவென்று பாகென் றுவமிக்கொனு மொழித் தெய்வவள்ளி” என்றார்.

2. வள்ளி கோன் - வள்ளிநாயகியாருக்கு முத்தியின்பம் அருளிய குருநாதன்.

3. ஒன்று - பேரின்பநிலை, சுகாதீதம்.

4. வற்கே - வல் + று = வற்று. ஓ - எதிர்மறையிடைச் சொல். வல் - வன்மை.

5. தானன்று நானன்று - சிவப்பாழும் சிவப்பாழும் ஒழிந்த நிலை. (பாரி - செ. 8. கு. 3)

6. அசரீரி அன்று - ஆநந்தம் நித்தமாய் எங்கும் பரிபூரணமாயிருத்தவின் அசரீரியன்று என்றார்.

7. வாக்கு மனுதிதமாகவின், சரீரியன்று என்றார்.

(தா - ம.) : முருக்கடவுள் எனக்குபதேசித்தருளிய பேரின்பநிலை இத்தன்மைய தென்று எனது நாவி ஞ ந் சொல்லமுடியாது.

10. துரியநிலை.

சொல்லுகைக் கிஸ்லையென் றெஸ்லா மிழந்து சம்மாவிருக்கும் எஸ்லீஸ்யுட் செஸ்ல வெனைவிட்ட வாவிகஸ் வேஸ்ஸல்ஸ்[செவ்வாய் கொல்லியைக் சேர்க்கின்ற சொல்லியைக் கஸ்வரரக்கொவ்வைக் வல்லியைப் புல்கென்ற மால்வரத் தோளன்னாஸ் வஸ்லபமே.

(இ-ள்.) நஸ்ல கொல்லியைக் சேர்க்கின்ற சொல்லி யைக் கஸ்வரரக் கொவ்வைக் செவ்வாய் வல்லியைப்

புல்கின்ற மால்வரைத் தோள் அன்னைல் - நல்ல கொல்லிப் பண்ணைப்போலப் பேசுஞ் சொல்லையுடையவரும் கன்மலைகள் பொருந்திய குறிஞ்சிநிலத்திற் பிறந்த கொவ்வைக்கனிபோ ஹும் சிவந்த வாயையுடையவருமாகிய வள்ளி நாயகியா ரைத் தழுவுகின்ற பெரியமலைபோஹும் தோள்களையுடைய தலைவரும், இகல் வேலன் - வலிபொருந்திய வேற்படையை யுடையவரும் ஆகிய முருகக்கடவுள்களு, வல்லபம் - ஞானசத்தி யானது, சொல்லுகைக்கு இல்லை என்று - சொல்லுதற்கு இனி ஒருபொருளும் இல்லை என, எல்லாம் இழந்து சும்மா இருக்கும் எல்லையுள் செல்ல - மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயல்களைல்லாம் நீங்கப்பெற்று மௌனமாயிருக்கும் இட மாகிய அருணிலைக்கண் சென்று நினைபெற்றிருக்க, எனை விட்டவா - என்னை விட்டமுறைமை என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது ?

குறிப்பு : 1. சொல்லுகைக் கில்லையென் நெல்லா மிழந்து சும்மாவிருக்கும் எல்லை :- முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தற்போதமும் நீங்கித் தனக்கெண் செயலின் றி அருளே தாரகமாய் அவ்வருளேயாய் நிற்கும் துரியநிலை. “கித்த மவுனஞ் செயல் வாக் கெலாமவுனஞ், சுத்தமவுன மென்பாற் ரேண்றிற் பராபரமே.” (தாடு.)

2. சேர்த்தல் - ஒத்தல், இசைத்தல், சொல்லுதல்.

3. வல்லபம் - வல்லமை, ஞானசத்தி

4. வல்லி - கொடி : பெண்; கொடிபோஹும் வள்ளி நாயகியார் எனினுமாம்.

(தா-ம.) பிரபஞ்சத்திலும் ரூ திரிந்த அடியேண, முருகக்கடவுள்களு ஞானசத்தி அருணிலையிற் செலுத்தியது என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது ?

11. முருகக்கடவுளின் திரோதான சத்தி.

குசைநெகி மாலைற்றி வேலோ னவுணர் குட்டிகுழம்பக் கஷையிடு வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பிலியின்கொத் தசைபடு கால்பட் டசைந்தது மேரு வடியிடவென் டிசைவரை தூள்பட்ட வத்துாளின் வாயி திடர்ப்பட்டதே.

(இ-ன.) : அவணர் குடர் குழம்ப - அசரஞ்சைய குடல் கலங்கும்படி. குசை நெகிழா கசை இடு வாசி விசை கொண்ட - கடிவாளத்தை இளக்கிச் சம்மட்டியால் அடித் துத் தூண்டிய குதிரையினது வேகம்போன்ற வேகத்தோடு செல்லுகின்ற, வெற்றிவேலோன் - வெற்றிபொருந்திய வேற்படையையுடைய முருகக்கடவுளது, வாகனப் பீவி. பீன் கொத்து அசைபடு கால்பட்டு - மயில்வாகன்த்தினது தோகைக்கூட்டம் அசைதலாலுண்டாகிய காற்றுப்பட்டு, மேரு அசைந்தது - மேருமலை அசைந்தது, அடி இட - அம் மயிலானது அடிபெயர்த்துவக்க, எண் திசை வரை தூள் பட்ட - எட்டுத்திசைகளிலும் மூள்ள பர்வதங்கள் துள்ளபட்டன. அத்தூளின் - அத்துள்களினால், வாரி திடர் பட்டது - சமுத்திரம் மேடாயிற்று.

குறியிடு. 1. வெற்றிவேலோன் வாகனம் எனவும், அவணர் குடர் குழம்ப விசைகொண்ட வாகனம் எனவும் இயையும்.

2. குசைநெகிழா கசையிடு வாசி எனக்.

3. வெற்றிவேலோன் வாகனம் - மயில். அது திரோ தானைச்சத்தி.

4. அவணர் குடர் குழம்ப விசைகொண்ட வாகனம் - ஆன்மாக்களைப் பொருந்திய ஆளாவமலம் பரிபாக்மாகும் பொருட்டு அவரவர் கண்மங்களை நூகர்விக்கும் திரோதான சத்தி.

5. பீவியின் கொத்தசைபடு கால் பட்டசைந்தது மேரு:- சுத்தமாயாதத்துவங்கள் வியாபரித்தலால் அச்சுத்தமாயை காரியப்படத்தொடங்கிறறு என்பது. பீவியின் கொத்து - சுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஐந்து. மயிற்பீவியின் ஐந்து வர்ணங்களும் ஐந்து சுத்த தத்துவங்களையும் குறிப்பன். மேரு - சுத்தமாயை.

6. அடியிட எண்டிசைவரை தூள்பட்டவத்துள்ளின் வாரிதிடர்ப்பட்டது:- சுத்த தத்துவங்கள் அசுத்த தத்துவங்களைச் செலுத்துதலினால் ஆண்மாக்கள் அவரவர். கண்மத்

தைப் புசித்துக் கண்முடிவில் அத்தத்துவங்களும் மாய்ந்தன
என்பது, எண்டிசை வறை - அசுத்தமாயையும் வித்தியா
தத்துவங்களும். வாரி - கன்மம்.

(தா - ம.) । மயிலின் வன்மை கறப்பட்டது.

12. முருக்கடவுளின் பரிக்கிரகசத்தி.

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த வாகைப் பதாகையென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்ளக் கலதிகழிந்
துடைபட்ட தண்ட கடாக் முதிர்ந்த துபேடலம்
இடைபட்ட குன்றமு மாமேரு வெற்பு மிடிபடவே.

(இ - ஸ.) । படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த - படை
யாகப்பொருந்திய வேலையடைய முருக்கடவுளிடத்து
வந்த, வாகைப் பதாகை என்னும் தடைபட்ட சேவல் -
வெற்றிக்கொடி என்று சொல்லப்படும் அவரால் தடுக்கப்
பட்ட சேவலானது, சிறகடிக் கொள்ள - சிறகை அடித்துக்
கொள்ள, கலதி கிழிந்து அண்ட கடாகம் உடைபட்டது -
சமுத்திரம் கிழிந்து அண்டகோளகை உடைந்தது, உடு
படலம் உதிர்ந்தது - நட்சத்திரக்கூட்டம் சிதறின். இடை
பட்ட குன்றமும் மாமேரு வெற்பும் இடிபட்ட - நடுவே
பொருந்திய மகைகளும் மகாமேருமலையும் இடிந்தன.

குறிப்பு : 1. வாகைப் பதாகை - சேவலாகியசத்தி
கண்மங்களை நுகர்வித்து இருவினையொப்பும் மலபரிபாக
மும் வருத்துதலினால் வாகைப்பதாகை எனப்பட்டது.

2. தடைபட்ட சேவல்... மாமேரு வெற்பும் இடிப்பட்டா - சேவல் தனது சிறகை அடித்துக் கூறி ஆரவாரத்
தலினால் அசுத்தமாயாகாரியங்களும் கன்மமும் ஒழிந்தன
என்பது.

சேவல் - அசுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்துஞ் சத்தி.

சிறகடிக்கொள்ளல் - காரியப்படுத்தல்.

கலதி கிழிதல் - கன்மம் நீங்குதல்.

அண்ட கடாகம் உடைபடல் - பிரகிருதி மாயை நீங்குதல்.

உடைபடலம் உதிர்தல் - பிரகிருதி மாயாதத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும் நீங்குதல்.

இடைபட்ட குன்றமும் மாமேரு வெற்பும் இடி படல் - அசுத்தமாயைக்கும் பிரகிருதிக்குமிடையிலுள்ள வித்தியாதத் துவங்கள் ஏழும் சுத்த மாயையும் அழிதல்.

ஞானத்தைப் பெற்ற சேவல் ஞானத்தின்பயனுகிய சிவப்பேற்றை அடையாது தடுக்கப்பட்டு மாயையைக் காரியப்படுத்தும் பணியைப்பெற்றதனால், “தடைப்பட்ட சேவல்” என்றார்.

(தா - ம.) 1 சேவவின் வன்மை கூறப்பட்டது.

13. பரநாதம்

ஓருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமார னுடைமனிசேர் திருவரைக் கிங்கிணி யோசை படத்திடுக் கிட்டரக்கர் வெருவரத் திக்குச் செவிடுபட் டெட்டுவெற் புங்களகம் பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன தேவர் பயங்கெட்டதே.

(இ - ஸ.) 1 ஓருவரைப் பங்கில் உடையாள் குமாரன் - சிவபெருமானை வலப்பாகத்திலுடைய உமாதேவியாரது குமாரராகிய முருகக் கடவுள்ளடைய, உடை மனி சேர் திரு அரைக் கிங்கிணி ஒசைபடட - உடைமனி பொருந்திய திரு வளரயிற் கட்டப்பட்ட கிங்கிணியின் ஒசை உண்டாக. அரக்கர் திடுக்கிட்டு வெருவர - அசரர் திடுக்கிட்டு அஞ்ச, திக்குச் செவிடு பட்டு எட்டு வெற்பும் கணகப் பருவரைக் குன்றும் அதிர்ந்தன - திசைகள் செவிடுபட்டு அத்திசைகளில் ஹுள்ள எட்டு மலைகளும் பெரிய பொன்மலையாகிய மகா மேருவும் நடுங்கின, தேவர் பயம் கெட்டது - தேவர்க் குந்தைய பயமும் தீர்ந்தது.

குறிப்பு : 1. ஓருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமாரன் - சிவபெருமானேடு பிரிவற்றிக்கும் பராசத்தயிலே தோன்றிய ஞானசத்தியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

3. உடைமணிசேர் திருவரைக் கிங்கிணியோசைபட — பரநாதமாகிய அவருடைய ஞானசத்தி வியாபரித்த பொழுது. கிங்கிணியோசை — பரநாதத்தைக் குறிக்கும். உடைமணி — அரையிற் கட்டியமணி.

4. அரக்கர் திடுக்கிட்டு வெருவர—மலமாயாகன்மங்கள் வலிகுன்ற. வெருவுவர என்பது வெருவர எனக்குறைந்து நின்றதுட் வெருவு — அச்சம்.

5. எட்டு வெற்பும் — அசத்தமாயையும் வித்தியா தந்துவங்கள் ஏழும்.

5. கனகப்பருவரை — சுத்தமாயை.

6. தேவர் பயம் கெட்டது — ஆன்மாக்கள் மலமாயை கன்மங்களினின்று நீங்கிச் சுத்தாவத்தை எய்தி னர் என்பது.

(தா - ம்) : பரநாதமாகிய ஞானசத்தியின்வன்மை கூறப்பட்டது.

14 விடயப்பற்றற வேண்டல்
குப்பாச வாழ்க்கையுட் சூத்தாடு மைவரிற் கொட்டபைந்த
இப்பாச நெஞ்சளை யிடேற்று வாயிரு நான்குவெற்பும்
அப்பாதி யாய்வீழ மேருங் குலுங்கவின் னாருமுய்யச்
சப்பாளி கொட்டிய கையா நிரண்டுடைச் சண்முகனே.

(இ - ஸ்.) : இரு நான்கு வெற்பும் அப் பாதியாய் விழும் — அட்டகிரிகளும் பாதிபாதியாய் விழுவும், மேரும் குலுங்க— மேருமலையுங் குலுங்கவும், வின்னாரும் உய்ய — தேவர்களும் பிழைக்கவும், சப்பாளி கொட்டிய ஆறிரண்டு கைடைச் சண்முகனே — சப்பாளிகொட்டின பண்ணிரண்டு கைகளையுடைய ஆறுமுகக்கடவுளே, குப்பாச வாழ்க்கையுள் சூத்தாடும் — அற்பமாய வாழ்வினுள் நிகழும் போகங்களைப் பற்றிக் சூத்தாடுகின்றது. ஜவரில் கொட்டு அடைந்த — பஞ் சப்பொறிகளாற் சுழற்சியை அடைந்த, இப்பாச நெஞ்சளை — இந்த மயக்கம் பொருந்திய மனத்தையுடையேனை, ஈடேற்று வாய்—ஈடேற்றியருள்வீராக.

குறிப்பு 1. குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடும் ஜவர் — நிலையற்ற பொய்வாழ்விலே நடைபெறும் சத்தாதி விடய போகங்களை அறிந்துபற்றி அவற்றில் அமுந்தும் ஐ ம்பொறிகள். கு — சிறிய பாசவாழ்க்கை — மாய வாழ்வு. பாசம் — மாயை.

ஐம்பொறிகள் விடயபோகங்களில் ஒன்றைப்பற்றி. அமுந்தி, அதனை விட்டு வேறொன்றைப்பற்றி அமுந்தி, இங்கணம் பற்றுவதும் விடுவதுமாயிருக்கும் தன்மையுடைத்தாதவின் “கூத்தாடும்” என்றார்.

இங்கணம் பொறிகள் கூத்தாடுவதற்குக் காரணம் அவற்றைச் செலுத்தி நிற்கும் மயக்கம் பொருந்திய மனம் ஆதவின். “பாச நெஞ்ச என்றார்.” பாசம் — மயக்கம், மோகம்.

2. இரு நாள்கு வெற்பு — அகத்தமாயையும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும்.

3. மேரு — சுத்தமாயை.

4. விண்ணூர் — ஆன்மாதிகள்.

5. சப்பாணி கொட்டுதல் — கை கொட்டல்.

6. கையாறிரண்டு — பாசக்காயஞ்செய்யும் திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டு.

(தா - ம.): விடயபோகங்களில் உழலுகின்ற அடியேணை இரட்சிப்பாயாக.

15. திருவருட்சிறப்பு.

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென் பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் ரேபடி மாவலிபான் முவடி கேட்டன்று முதன்ட கூட முகமுட்டச் சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்றன் சிற்றடியே

(இ - ன.): மாவலிபால் அன்று முவடி படிகேட்டு — மாவலி என்னும் அசர ராசனிடம் அந்நாளில் முன்றடி

நிலம் தாவென்று கேட்டு அவன் அதற்கு இசைந்தபின், முது அண்ட கூடம் மூடு முட்டச் சேவடிநீட்டும் பெரு மான் — பழைய அண்டகோளகையின் உச்சியில் முட்டும் படி தமது திருவடியை நீட்டின திருமாலுடைய, மரு கன் தன் சிற்றடி — மருகராகிய முருகவேஞ்சைடைய சிறிய திருவடியானது, தாவடி ஒட்டும் மயிலிலும் — அசுரருடைய போரிற் செலுத்திய மயிலிலும், தேவர் தலையிலும் — தேவர் களுடைய சிரசிலும், என் பாவடி ஏட்டிலும் — எனது பாக்கள் எழுதப்பட்ட ஏட்டிலும், பட்டது — பதிந்தது.

அன்று, ஒ — அசைகள்.

குறிப்பு : 1. மாவலிபால் மூலடி கேட்டு — மாவலிச் சக்கரவர்த்தி பிரகலாதன் புத்திரங்கிய விரோதனன் மகன். தேவர்களை இவன் துன்புறுத்த. அவர்கள் விஷ்ணு பால் முறையிட, அவர் குறள்வடிவங்கொண்டு சென்று முன்றடி மன் கேட்டு வாங்கிப் பூமியை ஓரடியாகவும், ஆகாயத்தை ஓரடியாகவும் அளந்து, மூன்றாம் அடிக்கு அவன் தலைமேலே திருவடியை ஊன்ற தெரிந்திரந்தவன்.

2. மூதண்ட கூடம் — பிரகிருதி மாயை. திருமாலின் அதிகாரம் பிரகிருதிக்கப்பாலிலை என்பது.

3. தாவடி — போர். மயில் — கன்மங்களை நுகர்விக்கும் திரோதசத்தி.

4. தேவர் — பக்ஞவம்சைடந்த ஆன்மாக்கள், மலபரி பாக்கமெய்திய ஆன்மாக்கள்.

(தா - ம.): மலமாயை கன்மங்களைப் போக்குவதும் ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்வதும் என்னைப் யாடுவித்ததும் முருக்கடவுளின் திருவருளாம்.

16. திருவருள் பெறுதற் குபாயம்.

தடுக்கேள்ள மனத்தை விடுக்கோள் வெகுளியைத் தானமென் இடுக்கோ விருந்த படிபிருங் கோளெழு பாருமுய்யக் [ரும் கொடுக்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் துளைக்கவைவேல் விடுக்கோ எருள்வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே.

(இ - ள.) 1. மனத்தை தடுங்கோள் — விடயபோகங் களிற் செல்லாதபடி மனத்தை தட்ட தட்டசெய்யுங்கள், வெகுளியை விடுங்கோள் — கோபத்தை விடுங்கள், என்றும் தானம் இடுங்கோள் — எந்நானும் தானங்களை நின்காமிய மாகச் செய்யுங்கள், இருந்தபடி இருங்கோள் — முற்கூறிய படி விருப்பு வெறுப்பின்றியும் தருமாம் செய்துகொண்டும் இருங்கள், இங்குனம் செய்வீராயின், எழுபாரும் உய்ய— ஏழுலகங்களும் பிழைக்கும்படி, கொடும் கோபச் சூருடன் குன்றம் திறக்கத் துளைக்க வைவேல் விடுங்கோன் அருள்— கடிய கோபத்தையடைய சூரடை கூடு கிரென்ஞ்சுகிரியும் துவாரமாகும்படி துளைக்கும் பொருட்டுக் கூரிய வேற்படையைச் செலுத்திய இறைவராகிய முருகக்கடவுளது திருவருளானது, தானே வந்து உமக்கு வெளிப்படும்— தானுக வந்து உமக்குத் தோன்றும்.

குறிப்பு : 1. விருப்பு வெறுப்புக்களால் நல்விடை திவினைகளும், இவற்றை பிறப்பிறப்பும் விடாது வருமாத வின் “தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியை” என்றுர்.

2. தானம் நின்காமியமாகச் செய்யாவிடின், அது காமியமாய்ப் பிறப்பிற் செலுத்தும்.

3. எழுபாருழுய்ய— ஏழுலகங்களிலுமுள்ள ஆன்மாக்கள் ஈடேறும்படி. ஏழுலகங்களாவன் :- பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சனவலோகம், தவலோகம், மகரலோகம், சத்தியலோகம் என்னும் உலகங்கள்.

4. கொடுங் கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் துளைக்க வைவேல்— மலமாயா கண்மங்களைப் போக்கும் முருகவேணுடைய ஞானசத்தி.

(தா - ம.) 2 விருப்பு வெறுப்பற்றிருங்கள். நின்காமிய மாகத் தானஞ் செய்யுங்கள். திருவருள்தோன்றும் என்பதாம்.

17. நெஞ்சுக்கறிவுறுத்தல்

வேதா கமசித்ர வேலா யுதன்வெட்சி பூத்ததண்டைப்
பாதார விந்த மரனை வஸ்தும் பகலுமில்லாச்
குதான தற்றவளிக்கே யொளித்துச்சும் மாவிருக்கப்
போதா யினிமன மேதெரி யாதோரு பூதர்க்குமே.

(இ—ஏ.) வேதாகமம் - வேதாகமங்களின் உண்மைப்
பெபாருளையனர்த்தும், சித்ர வேலாயுதன் - பேரெழகு பொருந்
திய வேற்படையையுடைய முருகக் கடவுளிளது, வெட்சி
பூத்த தண்டை - வெட்சிமாலை விளங்குகின்ற தண்டையை
அணிந்த, பாத அரவிந்தம் - திருவடித் தாமரையை, அரண்
ஆக - நமக்குக் காவலாகக் கொண்டு, அல்லும் பகலும்
இல்லா குதானது அற்றவெளிக்கே ஒளித்துச்சும்மாவிருக்கக்-
கேவல சகலங்களில்லாத சுத்தமான அருள் வெளியிலே
மறைந்து மௌனமாயிருக்கும்படி, மனமே இனிபோதாய்-
மனமே இனிச் செல்வாயாக, ஒருபூதர்க்கும் தெரியாது -
இந்நிலை பிரபஞ்சப்பற்றுள்ள உலகத்தவர் ஒருவருக்கும்
தோன்றுது.

குறிப்பு : 1. அரண் - காவல், தஞ்சம், அடைக்கலம்.

2. அல்லும் பகலும் - கேவல சகலங்கள்.

3. சும்மாவிருத்தல் - மனம் வாக்குக் காயங்களின்
செயலின்றி மௌனமாயிருத்தல். (செ-10 கு. 1. பார்.)

4. பூதர் - பூதசம்பந்தமுடையவர், பெத்தர்.

5. வெட்சி-பாசத்தளையினின்றும் பக்களை மீட்டலைக்
குறிப்பது.

(தா—ம) : மனமே 1 முருகவேளின் திருவடியைத் தஞ்ச
மாகக்கொண்டு கேவல சகலங்களை நீத்துச் சுத்தநிலையி
விருக்கச் செல்வாயாக. இந்நிலை பெத்தருக்குக் கிட்டாது.

18. அறஞ்செய்ய வேண்டுமெனல்
வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
நொய்யிற் யிலாவள வேறும் பகிர்மின்க னுங்கட்கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா வுடம்பின் வெறுநிழல்போற்
ங்கயிற் பொருஞ் முதவாது கானுங் கண்டவழிக்கே.

(இ - ஸ்.)। இங்ஙன் - இவ்வுகைத்திலே, வெய்யிற்கு ஒதுங்க உதவா உடம்பின் வெறு நிழல்போல - வெய்யிலுக் குத் தானும் ஒதுங்கிநிற்க உதவாத உடம்பினது பிரயோ சனமற்ற நிழல்போல, கையில் பொருளும் கடைவழிக்கு நுழ்க்கு உதவாது - உங்கள் கையிலுள்ள பொருளும் மரணத்தின் பின் செல்லும் வழிக்கு உங்களுக்கு உதவாது. ஆதலின், வையின் எதிர் வடிவேலோனை வாழ்த்தி-கூர்மை யும் ஒளியும்பொருந்திய வேற்படையையுடைய முருகக் கடவுளைத் துதித்து, என்றும் வறிஞர்க்கு நொய்யின் பினவு அளவு ஏனும் பகிர்மின்கள் - எந்நானும் வறியோ ருக்கு ஒரு நொய்யரிசியின் பாதியளவாயினும் பகிர்ந்து கொடுங்கள்.

குறிப்பு : 1. வை - கூர்மை. வையில்-பூமியில் எனிலும் பொருந்தும். வையம் என்பதன் விகாரம்.

2. கதிர்வடிவேல் - கிரணம் வடிகின்ற வேல், ஒளி வீசும் வேல். வடிதல் - ஒழுகுதல்.

3. கடவுளை நினையாது செய்யும் அறம் நிஷ்காமிய மாகாது காமியமாய் முடிதலின் “வேலோனை வாழ்த்தி” என்றார்.

4. நொய் - கப்பி, குறுணி.

5. கானும் - முன்னிலையனை.

(தா-ம்.) உங்கள் செல்வழிம் நீங்கள் இறந்தபின் உங்களுக்குத் துணையாக உதவாதாதலின், இருக்கும் பொழுதே முருக்கடவுளை வாழ்த்தித் தருமான் செய்யுங்கள்.

19. சாக்கிராதீதநிலை.

சொன்ன கிரேளாஞ்சு கிரியூ ரூவத் துளைத்துவைவேன் மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை மார்பமேள எத்தையற்று நின்னை யுனர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய நிர்க்குளம் டென்னை மறந்திருந் தேவிறந் தேவிட்ட திஸ்வுடம்பே. [பூன்]

(இ - ள்.) : சொன்ன கிரெளஞ்சுகிரி ஊடுருவத் துளைத்தபோன்மயமான கிரெளஞ்சுமலை ஊடுருவும்படி துளைத்தவைவேல் மண்ண - குரியவேற்படையையுடைய இறைவரே, கடம்பின் மலர்மாலை மார்ப - கடப்ப மலராலாய மாலையை அணிந்த மார்பையுடையவரே, எல்லாம் ஒருங்கிய நிர்க்குணம் பூண்டு - கருவிகள் எல்லாம் அடங்கிய தத்துவாதிதாநிலையை அடைந்து, மெளன்த்தை உற்று - மெளனநிலையை அடைந்து, நின்னை உணர்ந்து உணர்ந்து - உம்மை அறிந்து அறிந்து, என்னை மறந்து இருங்கேன் - யான் என்னும் மயக்கு உணர்வு தோன்றுது உம் முடன் ஏகனுயிருங்கேன், இவ்வுடம்பு இரந்தேவிட்டது - அந்நிலையில் எனது எனப்படும் இவ்வுடவின் வாசனையும் அழிந்தொழிந்தது.

குறிப்பு : 1. சொன்ன கிரெளஞ்சுகிரி யூடுருவத் துளைத்த வைவேல் - மாயாமலத்தை நீக்கும் ஞானசத்தி யாகிய வேல், சொன்ன கிரெளஞ்சுகிரி - மயக்கத்தைச் செய்யும் மாயை.

2. கடம்பின் மலர் மாலை - கடப்பமாலை முருகவேஞ்குக்கு ஆபரணமாய் அவருடைய சொருபலக்கணங்களுள் ஒன்றுன் ஞானத்தைக் குறிக்கும்.

3. எல்லா மொருங்கிய நிர்க்குணம் பூண்டு - முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஆன்மபோதமும் நீங்கிய சுத்தாவத்தையை அடைந்து.

4. மெளனத்தை யுற்று - மன வாக்குக் காயங்களின் செயலின்றி அருளே தானுகவிருக்கும் துரியநிலை.

5. நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தென்னை மறந்திருந்தேன் - இறை பணி நின்று யான் எனப்படும் மயக்க உணர்விற்கு ஏதுவாகிய மலவாசனைதோன்றுது சிவத்தோடு ஏகனுக்கிண்றேன் என்பது.

6. இவ்வுடம்பு இறந்தேவிட்டது - ஏகனுகி நிற்கும் நிலையில், மல்வாசனையன்றி, மாயை கன்மங்களின் வாச ஸையும் நீங்கியது என்பது.

(தா - ம.) : முருகக்கடவுளே ! அடியேன் உம்முடன் ஏக ஞாகிநின்றேன். அந்தநிலையில் மாயாகாரியமான இவ்வுடம் பின் வாசனை சிறிதும் தோற்றுதிருந்தது.

20. அறஞ்செய்ய வேண்டுமெனல்.

கோழிக் கொடிய ணடிபளி யாமற் குவலயத்தே வாழுக் கருது மதியிலி காருங்கள் வஸ்வினைநோய் ஊழிப் பெருவளி யுன்னவோட் பாதுங்க எத்தமெல்லாம் ஆழுப் புதைத்து வைத்தால் வருமோநும் மடிப்பிறகே

(இ-ன.): கோழிக் கொடியன் அடி பளியாமல் - கோழிக் கொடியயுடையவராகிய முருகக்கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்காமல், குவலயத்தே வாழுக் கருதும் மதியிலிகாள் - இப்பூமியிலே வாழ்வதற்கு நினைக்கின்ற அறிவிலிகளே, உங்கள் வஸ்வினை நோய் இப்பெருவளி ஊழு-உங்களுடைய வஸ்வினை நோயாகிய இந்தப் பெரிய வளிமை பொருந்திய ஊழானது, உங்கள் அத்தம் எல்லாம் உண்ண ஒட்டாது - உங்கள் பொருள்களை எல்லாம் அநுபவிக்க விடாது, ஆழுப் புதைத்துவைத்தால் நும் அடிப்பிறகே வருமோ - நீங்களும் அநுபவியாது இரப்போர்க்கும் சயாது அவற்றை ஆழமாகப் புதைத்துவைத்தால் நீங்கள் இறக்கும் பொழுது உமக்குத் துணையாக உங்கள் அடியின் பின்ஜே தொடர்ந்துவருமோ சொல்லுங்கள்.

குறிப்பு 1. கோழிக் கொடி - (பாரி, செய். 12)

2. வஸ்வினை நோய் - கொடிய திலினைப்பயஞ்சிய துங்பம். முன்செய்த திலினையின் பயன் இப்பிறப்பிலே துக்க வடிவாய் அநுபவத்திற்கு வருதலின், அதனை “நோய்” என்றார்.

3. பெருவலி ஊழ் — நல்வினை தீவினைகளின் பயன் அநுபவத்தாலன்றி ஒழியாதாதவின் “பெருவலி ஊழ்” என்றார்.

4. உண்ணவோட்டாது—பொருளுண்டாயினும் அதனை அநுபவிக்கவும், நல்வழியிற் செலவிடவும் முற்பிறவிகளிற் செய்த நல்வினைப்பயனாகிய புண்ணியம் இருந்தாலன்றிக் கூடாதாதவின், ஊழ் உண்ண வொட்டாது என்றார்.

5. உங்களத்தமெல்லாம.....அடிப்பிறகே—இப்பிறப்பி வாயினும் முருக்க்கடவுளை வணங்கி இரப்போருக்குங் கொடுக்கள். அது சிவபுன்னியமாய் உம்மைத் தொடரும் என்பது.

(தா - ம)! முருக்க்கடவுளை வாழ்த்தி அறஞ்செய்யுங்கள். அது புண்ணியமாய் உங்களைத் தொடருங்.

21. மரணவேதனை.

மரணப்ரமாத நமக்கிலிலை யாமென்றும் வாய்த்ததுவை கிரணங்க கலாபியும் வேலுமுன் பேசே கிணிமுகுள சரணப்ரதாப சகிதேவி மங்கல்ய தந்துரக்கா பரணங்கு பாகர ஞான கரகர பாஸ்கரனே.

(இ - ள.): கிங்கிணி முகுள சரண — சதங்கைகளாகிய அரும்புகள் பொருந்திய திருவடியையுடையவரே, பிரதாப சகிதேவி மங்கல்ய தந்து ஆபரண ரகு கிருபாகர — கீர்த்தி பொருந்திய இந்திரன் மகௌவியுடைய திருமங்கல நாணையை ஆபரணத்தைக் காத்தருளிய கருணைகரனே, ஞான ஆகர சுர பாஸ்கரனே — ஞானத்துக்கு உறைவிடமாயுள்ள ஞான குரியரே, என்றும் வாய்த்த துணை — எந்நாளும் நமக்குச் சிறந்த துணையாக, கிரணங்கலாபியும் வேலும் உண்டு — உம்முடைய ஒளிபொருந்திய தோகையையுடைய மயிலும் வேற்படையும் உண்டு. ஆதவின், மரணப்பிரமாதம் நமக்கு இல்லையாம் — மரணமயக்கம் எமக்கு இல்லையாகும்.

குறிப்பு : 1. கிங்கிணி — (செய். 18. குறி. 2. பார்.)

2. சுரன் பாஸ்கரனே என்றது சுரபாஸ்கரனே என நின்றது. சரன் — அறிஞன், ஞானி.

3. மரணப் பிரமாதம் ...: முருக்கடவுள்து திரோதான சத்தியாகிய மயில் கன்மத்தையூட்டி இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருவித்தவிடத்து அவருடைய ஞானசத்தியாகிய வேஉ மல மசயா கன்மங்களை முற்றுக ஓழித்து ஞானத்தை அருளிச் சுத்தநிலையில் வைத்தமையால், அடியேனுக்கு இயமவாதனை இல்லை என்பது.

(தா - ம்.): ஞானகுரியனுகிய முருக்கடவுள் மும்மலங்களையும் நீக்கி அருள்நிலையில் வைத்தமையால் அடியேனுக்கு மரண வாதனை இல்லை என்பதாம்.

22. தமிழின் பெருமை.

மொய்தா ரளிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால் வைதா ஸரயுமங்கு வாழவைப் போன்வெய்ய வாரணம்போற்கைதா னிருப துடையான் றலைபத்துங் கத்தரிக்க எய்தான் மருக னுமையாள் பயந்த விலஞ்சியமே.

(இ - ள.): உமையாள் பயந்த இலஞ்சியம் — உமாதேவி யார் ஈன்றருளிய சரவணபவரும், வெய்ய வாரணம்போல்— கொடிய யானையின் கைபோல, கை இருபது உடையான் தலை பத்தும் — இருபது கைகளையுடையவனுகிய இராவண னுடைய பத்துத் தலைகளையும், சுத்தரிக்க — வெட்டும்படி, எய்தான் மருகனு — பாணத்தை எய்தவராகிய திருமாலு டைய மருகரும், மொய்தார் அணிகுழல் — நெருங்கிய பூமாலை அணிந்த கூந்தலையுடைய, வள்ளியை வேட்டவன்— வள்ளிநாயகியாரை விரும்பி ஆட்சொண்டு சுத்தநிலையில் வைத்தவரும் ஆகிய முருக்கடவுள். முத்தமிழால் வைதா ஸரயும் — முத்தமிழ்ப்பாக்களால் தம்மை இகழ்ந்து பாடின வரையும், அங்கு வாழுவைப்போன் — அச் சுத்த நிலையில் வாழும்படி செய்பவராவர்.

குறிப்பு : 1. முத்தமிழ் 1- இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ். இயற்றமிழாவது :- எழுத்து, சொல் முதலிய இவக்கணம் தமுக்கி வருவது.

இசைத்தமிழாவது :- சுருதி, சுரம் முதலியன் தமுக்கி வருவது.

நாடகத்தமிழாவது 1- தாளம், அபிநயம் முதலியன் தமுக்கிவருவது.

2. இலஞ்சியம் — வாவியிற் ரே ஸ் றி ய பொருள். இலஞ்சி — வாலி. ஜம் — பிறந்தது.

3. உள்ளவாள் பயந்த இலஞ்சியம் எனவே முருக்கடவுள் ஞானசொருபர் என்பதும், “திருமால் மருகன்” எனவே தெய்வயானையம்மையாராகிய கிரியாசத்தியை யுடையவர் என்பதும், வள்ளியை வேட்டவன் எனவே ஞானகுரு என்பதும் பெறப்படும்.

(தா - ம.): முருக்கடவுள் தம்மைத் தமிழ்ப்பாக்களால் இகழ்ந்து பாடினவரையும் நற்கதியிற் சேர்த்தருளுவர் என்பதாம்.

23. உடல் நீங்குமுன் இரட்சிக்க வேண்டல்
தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சிடரே
வைவைத்த வேற்படை வாஸவ னோமற வெனுனைநான்
ஜவரிக் கிடம்பெறக் காலிரண் போட்டி யதிலிரண்டு
ஈகவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளோ.

(இ - ன.): தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில்
வாழும் செழும் சிடரே — தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
திருச்செங்கோட்டு மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞான
சோதியே, வைவைத்த வேல்படை வாஸவனே — இயல்
பாகவே கூர்மை அஸமந்திரன் வேற்படையயுடைய கட
வுளோ, நான் உனை மறவேன் — அடியேன் உம்மை மறக்க
மாட்டேன், ஜவரிக்கு இடம் பெறக்கால் இரண்டு ஒட்டி—

பொறிகள் ஐந்துக்கும் இடமுண்டாகக் கால்கள் இரண்டையும் உட்செலுத்தி, அதில் இரண்டு கைவைத்த வீடு குலையுமன்னே—அதனிடத்து இரண்டு கைகளையும் வைத்து அமைக்கப்பட்ட சீரமாகிய இந்த வீடு அழியுமுன், வந்து காத்தருள்—வந்து காத்தருளுவீராக.

குறிப்பு : திருச்செங்கோடு - கொங்குநாட்டிலுள்ள ஒரு சுப்பிரமணியத்தலம். இது திருச்செங்குன்றார் என்றும் நாகாஸலம் என்றும் சொல்லப்படும்.

(தா - ம.) முருகக்கடவுளே! நிலையில்லாத இச்சரீரம் அழியுமுன் என்னை ஆட்கொள்வீராக.

14. ஞானேபதேச மகிழம்.

கின்னங் குறித்தடி யேன்செவி நியன்று கேட்கச்சொன்ன குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல் சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை முன்னங் குறிச்சியிற் சென்றுகல் யான முயன்றவனே.

(இ - ஸ.): முன்னம் குறிச்சியில் சென்று - முற்காலத் திற் குறிஞ்சி நிலத்தாருக்குச் சென்று, கோடு குழல் சின்னம் குறிக்க — வாத்தியக்காரர் கொம்பையும் குழலையும் சின்னத்தையும் ஹத, குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை—குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய வேடர்மகளாகிய் வள்ளிநாயகியை, கல்யாணம் முயன்றவனே—வளியாணம் செய்தவரே, நீ—தேவரீர், கின்னம் குறித்து — என் துயரத்தை நீக்கக் கருதி, அன்று அடியேன் செவி கேட்கச் சொன்ன் குன்னம் — அந்தாளில் அடியேன் காதிற் கேட்கும்படி உபதேசித்த இரகசியம், குறிச்சி வெளியாக்கிவிட்டது — இக்குறிஞ்சி நிலத்திலே தன்னை வெளியாக்கிவிட்டது.

குறிப்பு : 1. கின்னம் — துயரம்.

2. குன்னம் — இரகசியம், மெய்ஞ்ஞானேபதேசம். அவ்வுபதேசம் எனது நிலையை வேறுக்கித் தன்வடிவாக்கிக்

கொள்ள, அதை இந்நாட்டார் அறிந்து அடியேன் ஞானி என்று பிரசித்தப்படுத்தினர்.

3. கிழவர் - உரியோர், தலைவர்.

(தா—ம்) : வள்ளிநாயகியாரை ஆட்கொண்ட முருகக் கடவுள் அடியேனையும் ஆட்கொண்டார் என்று உலகத் தவர் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றனர்.

25. அடியார் இயமனுக்கஞ்சார்.

தன்பா யுதமுந் திரிகுல முர்ஸிமுத் தாக்கியுன்னைத் திண்டாட வெட்டி வழியிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத் தொண்டா கியவென் னவிரோத் ஞானச் சுடர்வடிவாள் கண்டா யடாவந்த காவந்து பார்சுற்றென் கைக்கெட்டவே.

(இ—ள்.) : அடா அந்தகா - அடா இயமனே, செந்தில் வேலனுக்குத் தொண்டு ஆகிய என் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள் கண்டாய் - திருச்செந்திலில் முருகவேஞுக்கு அடிமையாகிய எனது அவிரோத ஞானமாகிய ஒளிபொருந் திய கூரிய வாள் என் கையிலிருப்பதைப் பார்த்தாயல்லவா. என் கைக்கு எட்ட சற்று வந்து பார் - என் கைக்கு எட்டும் படி சற்றே வந்துபார், தண்டாயுதமும் திரிகுலமும் விழ உன்னைத் தாக்கி - உன் கையிலிருக்கும் தண்டாயுதமும் முத் தலைச்சூலமும் கிழே விழும்படி உண்ண மோதி, திண்டாட வெட்டி விழவிடுவேன் - கலங்கும்படி வெட்டிக் கிழே விழுத் துவேன்.

குறிப்பு : 1. திண்டாடல் - கலங்குதல்.
2. அவிரோதஞானம் - தடையிலாஞானம், சுத்தஞானம்.

(தா — ம்.) : முருகக்கடவுணுடைய தொண்டர் இயமனுக்கு அஞ்சமாட்டார் என்பதாம்.

26. சிவயோகிகள் பிறப்பிறப்பற்றவர்.

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலும் கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன சிலத்தை மெள்ளத் தெனிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே காலத்தை வென்றிருப் பார்மரிப் பார்வெறுங் கர்மிகளே,

(இ-ள.): நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான் - நீலநிறம் பொருந்திய மயில்வாகனத்தின்மேல் ஏறிவருகின்ற பெரு மானும், எந்த நேரத்திலும் கோவக் குறத்தியுடன் வரு வாள் - அடியார் தியாளிக்கும் எந்தவேளையிலும் அழகு பொருந்திய குறம்களாகிய வள்ளிநாயகியோடு வருபவரும். குருநாதன் - குருநாதருமாகிய முருகக்கடவுள், சொன்ன சிலத்தை - திருவாய்மஸர்ந்தருளிய துறவொழுக்கத்தைத் தரும் உபதேசமொழியை, மெள்ளத் தெளிந்து அறிவார் சிவயோகிகளே - கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவர்களாகிய சிவயோகிகளே, காலத்தைவென்று இருப்பார் - காலத்துவத்தை வென்று பிறப்பிறப்பற்றிருப்பார்கள், வெறும் கர்மிகளே மரிப்பார் - வெறும் கர்மிகளே பிறந்திறப்பார்.

குறிப்பு: 1. சீலம் - நல்லொழுக்கம்.

2. சிகண்டம் - தோகை சிகண்டி - தோகையை உடையது

3. மெள்ளத் தெளிந்தறிவார் சிவயோகிகள் - கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து ஞானநிட்டைகூடி அருபவிக்கும் சிவயோகிகள்

4. காலம் - வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழஞுள் ஒன்று. அது சரீராதிகளைப் பரிணமித்து அழியச்செய்வது.

5. வெறுங்கர்மிகள் - ஞானகுருவின் உபதேசத்தாற் பிறப்பிறப்புக்களை நீக்கலாமென்றெண்ணாலும் சரியை கிரியை களே தவம் என்றெண்ணி அவ்ற்றைமாத்திரங் செய்து கொண்டிருக்கும் கிரியையாளர்.

(தா-ங.): சிவயோகிகள் பிறப்பிறப்பிறப்பார். ஏனையோர் பிறந்திறப்பார்.

27. இயம பயமின்மை

சௌலையுந் தூதருங் கண்டுதீன் டாட லொழித்தெளங்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்கு மேந்த வேள்மருங்கிற்
சௌலையு கட்டிய சிராவுங் கையிற் சிவந்தசெக்கை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே.

(இ - ள.): ஓலையும் தூதரும் கண்டு திண்டாடல் ஒழித்து — இயமனுல் விடுக்கப்படும் ஓலையையும் தூதுவரையும் கண்டு அடியேன் கலக்கமுறுதலில் நீக்கி, சுந்தவேள் மருங் கில் கட்டிய சேலையும் — முருகவேள் திருவரையிற் கட்டிய ஆடையும், சிராவும் — கவசமும், கையில் சிவந்த செச்சை மாலையும் — தோளிமு அணிந்த சிவந்த வெட்சிமாலையும்; சேவல் பதாகையும் — கோழிக் கொடியும். தோகையும் — மயிலும், வாகையும் — வேலாயுதமுமாகிய இவைகள், காலையும் மாலையும் எனக்கு முன்னிற்கும் — பகலும் இரவும் எனக்கு முன்னே நிற்கும்.

- குறிப்பு : 1. மருங்கிற சேலை — திருவருள்.
 2. சிரா — கவசம். திருவருள்.
 3. செச்சை — (செய். 17. பார்.)
 4. சேவற் பதாகை — (செய். 18. பார்.)
 5. தோகை — (செய். 11. குறி. 5. பார்.)
 6. வாகை — வெற்றி. அது வெற்றியைக் கொடுக்கும் வேலுக்கு ஆகு பெயராயிற்று.

(தா - ம.): முருக்கடவுளுடைய திருவருவம் எந்நேர மும் எனக்கெதிரே தோன்றுவதாதலால், இயமனுக்கு யான் அஞ்சவேண்டுவதின்கீஸ்.

28. முருக்கடவுளது பரத்துவம்.

வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திழைஞ்சி மாலே கொள்ளிங்குன் காள்பதல் லாள்மன வாக்குச்செய லாலே யடைதற் கிரிதி யருவரு வாகியொன்று போலே யிருக்கும் பொருளையெவ வாறு புகல்வதுவே.

(இ - ள.): வேலே விளங்கு கையான் — வேற்படை விளங்குகின்ற திருக்கரத்தையுடைய முருக்கடவுளுடைய, செய்ய தாளினில் வீழ்ந்து இறைஞ்சி — சிவந்த திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, மாலே கொள் — அன்பாகிய மயக்

கம் மிக இங்குன் காண்பதல்லால் — இத்தன்மையான சகள வடிவாகக் காண்பதுல்லாமல், மனவாக்குச் செயலாலே அடைதற்கு அரிதாய் — மனம் வாக்குச் செயல்களாலே அடைதற்கரிய நிஷ்களுமாயும், அருவருவாகி ஒன்றுபோலே இருக்கும் — நிஷ்களசகளமான ஒரு வடிவாயும் இருக்கும், பொருளை — பரம்பொருளாகிய அந்த முருக்கடவுளை, எவ்வாறு புகல்வது — இத்தன்மையெரன்று எடுத்துக் கூறுவது எப்படி?

குறிப்பு: வேலே விளங்கு கையான் — முருக்கடவுளது சகளவடிவம், சகளம், சகளநிஷ்களம், நிஷ்களமாகிய மூன்றும் முருக்கடவுளது தடத்தலக்கணம் எனப் படும். ஆகவே, சப்பிரமணியக்கடவுள் சிவபெருமானினின் றும் வேறுகாத பரப்பிரமாய் நின்ற ஒரே பொருள் என்பது பெறப்படும். “அருவமு முருவமாகி அநாதியாய்ப் பலவா யொன்றுய்ப், பிரமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்ப தோர் மேனியாகக், கருணைக்கருணைக்க முகங்களாறுங் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே, ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்குதித்தன னுலகமுய்ய” என்றும், ஈறிலாதமர் பரமனே குழவியி னியல்பாய் — ஆறுமாழுகங் கொண்டு தித்தானென்ப தல்லால் — வேறு செப்புதற்கியையுமோ மேலவன்றன்மை — தேறியுந்தெளி கிண்றில வுமது சிந்தையுமே” என்றும், “ஈசனேயவ ஞடனான் மதலையா யினன்காண — ஆசிலாவவ னறுமுகத் துண்மையா ஸறிநி — பேசிலாங்கவன் பரலெடு பேதக னல்வன் — தேசலாவகன் மனியிடைக்கிடிரவரு திறம்போலு” என்றும் கந்தபுராணம் கூறுமாற்றுல் அறிக.

(தா-ம.) : அருவம், அருவருவம், உருவம் என்னும் மூலகைத் திருமேனிகளையுடைய பரம்பொருளாகிய முருக்கடவுளை உருவத்திருமேனியிற் கண்டு வழிபடுதலன்றி, உண்மைநிலையை எடுத்துக்கூற முடியாதென்று அவரது பரத்துவம் கூறியவாறு.

29. மாதராஸை ஒழிதல்.

கடத்திற் குறத்தி பிரானரு எாற்கலங் காதசித்தத்
குடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சித்ர மாதரல்குற
படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ் வாயிற் பணையிலுந்தீத்
தடத்திற் றனத்திற் கிடக்கும்வெங் காம சமுத்திரமே.

(இ - ள.): சித்ர மாதர் அல்குல் படத்தில் — அழகிய
பெண்களுடைய அல்குலாகிய பாம் பின் படத்திலும்,
கழுத்தில் — கழுத்திலும், பழுத்த செவ்வாயில் — பழுத்த
சிவந்த வாயிலும், பணையில் — மூங்கில்போன்ற தோன்க
ளிலும், உந்தித் தடத்தில் — கொப்பூழாகிய சுழியிலும்,
தனத்தில் — மூலையிலும், கிடக்கும் வெம் காம சமுத்தி
ரம் — தங்கிக்கிடக்கின்ற கொடிய காமமாகிய கடலை,
கடத்தில் குறத்தி பிரான் அரளால் — குறிஞ்சிநிலத்துள்ள
குறமகளாகிய வள்ளிநாயகியியுடைய தலைவராகிய முருக
வேளுடைய கருணையால், கலங்காத சித்தத்திடம் புணை
என — எவற்று வுங் கலங்காத மனோதெரியத்தைத் தெய்ப்
மாகக் கொண்டு, யான் கடந்தேன் — அடியேன் தானீ
ஷக் கரையேறினேன்.

குறிஞ்சி 1. கடம் — மலைப்பக்கம், குறிஞ்சிநிலம்.

2. திடம் — உறுதி, வளிமை, கைதரியம்.

3. பழுத்த செவ்வாய் — நன்றாகச் சிவந்த வாய்க்
பழுத்தல் — முதிர்தல், மிகுதல்.

4. பணை — மூங்கில். அது ஆகுபெயராய்த் தோளை
யுணர்த்திற்று.

(தா - ம.): முருகவேளுடைய திருவருளால் உண்டா
கிய மனோதெரத்தைக்கொண்டு பெண்ணைசையினின்றும் நீங்
கினேன் என்பதாம்.

30. மாதராசை ஒழித்தற்குபாயம்.

பாலென் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதும் பாவையர்கள் சேலென் பதாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்றிருக்கை வேலென் கிலைகொற் றமழூரா மென்கிலை வெட்சித்தண்டைக் காலென் கிலைமன மேயெங்க னேமுத்தி கான்பதுவே.

(இ-ன.): மனமே—மனமே, பாவையர்—பெண்களது, மொழி பால் என்பது (ஆக) — சொல்லானது பால்போலும் இனியது என்றும், பதம் பஞ்ச என்பது (ஆக) — அடியானது பஞ்சபோலும் மென்மையுடையது என்றும், கன் கேல் என்பது ஆக—கண்ணானது சேல்மீன்போலும் பிறழ்ச்சியடையது என்றும், திரிகின்ற நீ—புலம்பீத்திரிகின்ற நீ, செந்தி லோன் திருக்கை வேல் என்கிலை— திருச்செந்திலையுடையவராகிய முருகவேளின் திருக்கரத்திலிருக்கின்ற வேல் என்று சொல்லுகின்றிலை, கொற்ற மழூரம் என்கிலை— வெற்றியை யுடைய மயில் என்று சொல்லுகின்றிலை, வெட்சித் தண்டைக் கால் என்கிலை— வெட்சிமாலையையுந் தண்டையையும் அணிந்த திருவடி என்று சொல்லுகின்றிலை, நின்செயல் இது வாயின், முத்தி கான்பது எங்கான்— யான் முத்தி அடைவது எப்படி?

(தா-ம.): மனமே! மாதரை நினையாது முருகக்கடவுளை நினைப்பாயாயின், எனக்கு முத்தி கைக்கடும் என்பதாம்.

31. முத்தியை வேண்டல்

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைபுண்ட ரீகத்தினுஞ் செக்கக் கிவந்த கழல்வீடு தந்தருள் சிந்துவெந்து கொக்குத் தறிபட் டெறிபட் தீரிங் குமுகுமெனக் கக்கக் கிரியுரு வக்கதீர் வேறெட்ட காவலனே.

(இ-ன.): சிந்து வெந்து— சமுத்திரமானது சுவரி, கொக்கு தறிபட்டு ஏறிபட்டு உதிரம் குமுகுமெனக் கக்கக் குருகுய மாமரம் இரு பிளவாக வெட்டி ஏறியப்பட்டு

இரத்தம் குழுகுமென்று கொப்பளிக்குவும், கிரி ஊடுருவ — கிரெளஞ்சமலையை ஊடுருவவும், கதிர் வேங்தோட்ட காவலனே - ஓளிபொருந்திய வேற்படையைச் செலுத்திய இறைவரே, பொக்கக் குடிலில் புதுதாவகை - பொய்வீடாகிய சர்ரத்திலே அடியேன் இனிப் புகாவண்ணம், புண்டரீக்தி னும் செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு தந்து அருள் - செந்தாமரைப் பூவினும் மிகச் சிவந்த உமது திருவடியாகிய மோகஷ் வீட்டைத் தந்தருள்வீராக.

குறிப்பு: 1. பொக்கம்—பொய்,

2. செக்கச்சிவத்தல் — மிகச்சிவத்தல், கழல்வீடு — திருவடி, சிவப்பேறு, முத்தி.

3. சிந்து வெந்து.....கிரியருவ — மல மாயை கண்மங்கள் நீங்கும்படி. சிந்து —கண்மம். கொக்கு — ஆணவமலம். கிரி — மாயை.

(தா—ம்) 1 அடியேன் இனிப் பிறவாவண்ணம் முத்தி யைந் தந்தருள வேண்டும் என்பதாம்.

32. மாதராசை ஒழிக்கவேண்டல்

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார் புடன்கிரி யூருவுத் துளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்த னேதுறந் தோருளத்தை வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கம் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க் கிளைத்துத் தவிக்கின்ற வென்னை யெந்நாள்வந் திரட்சிப்பையே.

(இ—ள்.) 1 கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்புடன்—(தன் இனத்தால்) பெருகிப் போருக்குப் புறப்பட்ட சூரனது மார் போடு, கிரி ஊடுருவத் துளைத்துப் புறப்பட்ட வேலுகந்தனே— கிரெளஞ்சமலையையும் ஊடுருவும்படி துளைத்து வெளிப் பட்ட வேற்படையைடைய கந்தவேனே, துறந்தோர் உளத்தை வளைத்துப் பிடித்து—துறவிகளுடைய மனத்தை வசஞ்செய்து, பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க்கு— மிகவும் பதைக்கும்படி துன்புறுத்துங் கண்களையடைய

பெண்களினால், இனைத்துத் தவிக்கின்ற என்னை — தளர்ந்து வருந்துகின்ற அடியேணை எந்நாள் வந்து இரட்சிப்பை — எந்நாள் வந்து காத்தருளுவீர்.

(தா—ஏ.) : மாதர் கண்வலையிற்பட்டு வருந்தும் அடியேணை எந்நாள் வந்து இரட்சிப்பீர் என்பதாம்.

33. திருநாம வுச்சாரணத்தின் பேறு.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கும் மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வெற்றி வேறுபெருமாள் அடியார்க்கு நல்ல பெருமா எவனர் குலமடங்கப் பொடியாக் கியபெரு மாடிரு நாமம் புகல்பவரே.

(இ—ன.) : வெற்றி வேல் பெருமாள் — வெற்றிவேலை யுடைய பெருமானும், அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் — அடிய வருக்கு வேண்டுவதைக் கொடுத்தருளும் நல்ல பெருமா னும், அவனர் குலம் அடங்கப் பொடியாக்கிய பெருமாள் — அசரர்க்கு வத்தை முற்றுய் அழித்த பெருமானும் ஆகிய முருகவேறுடைய, திருநாமம் புகல்பவர் — திருநாமங்களை உச்சரிப்பவர், முடியாப் பிறவிக்கடலில் புகார் — அந்தங் காணரிய பிறவிக் கடலுட் பிரவேசியார். முழுதும் கெடுக் கும் மிடியால் படியில் விதனப்படார் — இபரா இன்பங்கள் முற்றையுங் கெடுக்கும் வறுமையினால் இப்பூமியிற் கிலேசப் படார்.

குறிப்பு. 1. அடியார்க்கு நல்ல பெருமான் முழுதுங் கெடுக்கு மிடியால் விதனப்படார்:- முருக்கடவுள் தமது அடியவர் வேண்டிய வற்றைக் கொடுத்தருளும் கடவுளாத லின், அவ்வடியவர் வறுமையினால் இப்பூமியில் வருந்தார் என்பது.

2. முழுதுங் கெடுக்குமிடி — வறுமையானது இம்மை மறுமை இரண்டின் சுகங்களெல்லாவற்றையுங் கெடுக்கும் என்பது. “வடிவந் தனமு மனமுங் குணமுங் குடியுங் குல

முங் குடிபோகியவா, அடியந் தயிலா வயில்வே ஸரசே,
மிடியென்றேரு பாவி வெளிப்படினே.” என்பது கந்தரங்
பூதி.

3. அவணர் குலமடங்கப் பொடியாக்கிய பெருமான்—
ஆன்மாக்களைப் பற்றிய மும்மலங்களையும் ஒழித்தருளும்
முருகக் கடவுள், அவணர்—பாசத்தோடு கூடிய சீவர்கள்.

4. வெற்றிவேற் பெருமான்—மும்மலங்களையும் நீக்கி
ஞானத்தைக் கொடுக்கும் முருகக் கடவுள்.

5. முடியாப் பிறவிக்கடல்—மெய்ஞ்ஞானிகளாலன் நிக்
கடத்தறகரிய பிறவிக்கடல்.

மெய்ஞ்ஞானிகள் திருவருளைப் புணையாகக் கொண்டு
பிறவிக்கடலை நீநதுவர்

6. பெருமான்—பெருமையுடையவர்டு பெருமான் என்
பதின் திரிபு.

(தா—ம்) முருகக் கடவுளின் திருநாமங்களைச் சொல்
ஹபவர் இம்மையிற் பாக்கியமும் மறுமையில் முத்தியும்
பெறுவர் என்பதாம்.

34. திருவருள் வேண்டல்.

பொட்டாக வெற்பைப் பொருதகங் தாதப்பிப் போனதொன்றற்
கெட்டாத ஞான கலைதரு வாயிருங் காமவிடாய்ப்
பட்டா ருயிரைத் திருகிப் பருகிப் பசிதனிக்குங்
கட்டாரி வேல்நிதி யாரவலைக் கேமனங் கட்டுண்டதே.

(இ—ன்) பொட்டாக வெற்பைப் பொருத கந்தா—
துளையுண்டாகக் கிரெளாஞ்ச மலையை வேற்படையாலே
தாக்கிய கந்தவேளே, இரும் காமவிடாய் பட்டார் உயிரை—
பெரிய காமவேட்கை யுடையோரது உயிரை, திருகிப் பரு
கிப் பசி தனிக்கும் கட்டாரி வேல்நிதியார் வலைக்கே—தம்
வசப்படுத்தி அநுபவித்துக் காமவிடாயைத் தீர்க்கும் கட்டாரி

யாகிய வேற்படைபோலுங் கண்களையுடைய பரத்தையராகிய வலையின்கண்ணே, மனம் கட்டுண்டது — எனதுமனம் கட்டுப்பட்டது. தப்பிப்போன தொன்றற்கு எட்டாத ஞானகலை தருவாய் — என்வசப்படாது இங்ஙனம் தவறிப் போனதொன்றுகிய அம்மனத்துக்கு எட்டாத பதி ஞானத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருளவீராக.

குறிப்பு : 1. பொட்டு — நுழைவழி.

2. ஞானகலை — ஞானமாகிய கலை, ஞானபாதம். அது பதிஞானம், திருவருள்.

3. கட்டாரி — வேற்படை. (செய். 4. பார்.) கட்டாரி வேல் — இரு பெயரொட்டு.

(தா - ம) : எந்தவேளே ! மாதர்மேற் செல்லும் என்மனத்தை அடக்க உமது திருவருளைத் தருவீராக என்பதாம்.

35. ஆன்மசத்தி வேண்டல்

பத்தித் துறையிழிந் தாநந்த வாரி படிவதினுள்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவதென் ரேபொங்கு வெங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்கு ரணைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கொற்றவனே.

(இ - ஸ.) : பொங்குவெம் குருதி மெத்திக் குதிகொள்ள—
பொங்குகின்ற வெய்ய இரத்தம் மிகுந்து பாய, வெம் சூரணை — கொடிய சூரணை, விட்ட சுட்டியிலே — விரிந்த நெற்றியிலே, குத்தி தரங் கொண்டு — இந்திரபுரியை சூரணை விள்ளுகொண்ட, கொற்றவனே — வெற்றியுடைய முருகக் கடவுளே, நான் பத்தித்துறை இழிந்து ஆநந்தவாரி படிவ தில் — அடியேன் பத்தி என்னும் துறையில் இறங்கிப் பேரின் பக்கடலில் மூழ்கும் பொருட்டு, புத்தித் தரங்கம் தெளி வது என்றே — என் மனமாகிய அலை அடங்கி என் அறிவு தெளிவடைவது எக்காலமோ.

குறிப்பு : 1. பத்தித்துறை — பத்திமார்க்கம்

2. ஆநந்தம் — முருகக்கடவுள்து சொருப லக்கணங்களுள் ஒன்று.

3. படிவதில் : இல் வேற்றுமை மயக்கம்.

4. புத்தித் தரங்கம் — மனம்முதலிய அந்தக்கரணங்களும், அவற்றைச் செலுத்தினிற்கும் வித்தியா தத்துவங்களும், அவற்றூம் செலுத்தப்படும் ரோண்டிரிய கன்மேந்திரியங்கள் முதலிய கருவிகளும்.

5. தெளிவது — போதங்கெட்டு ஆன்மா சுத்தி அடைதல்.

6. தரம் — வலி. அது ஆன்மபோதத்தைக் குறிப்பது.

7. அமராவதி கொண்ட — ஆன்மாக்களை ஆட்கொண்டதைக் குறிப்பது. அமராவதி — ஆன்மாக்கள்.

(தா - ம) : முருகக்கடவுளே ! அடியேன் பத்திமார்க்கத்தினின்று கருவிகரணங்களும் தறபோதமும் நீங்கேப் பெற்றுப் பேராநந்தத்தை அநுபவிக்கும்பொருட்டு வியாபக அறிவு எய்துவது எக்காலம்.

36. முத்தியடைதற் குபாயம்

சுழித்தோடு மற்றிற் பெருக்கா நாதுசெல்வந் துன்பயின்பங்கழித்தோடு கிளற்றெக் காலநெஞ் சேகரிக் கோட்டுமுத்தைக் கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட ஸெங்கிலை குஞ்சுமெட்டுச் சிழித்தோடு வேலென் கிலையெங்க னேமுத்தி கிட்டுவதே.

(இ - ள.) : நெஞ்சே — மனமே, செல்வம் சுழித்தோடும் ஆற்றின் பெருக்கானது—செல்வமானது சுழித்துக்கொண்டு ஓடுகின்ற நதியின் பெருக்கை ஓத்தது, துன்பம் இன்பம் கழித்து ஓடுகின்றது எக்காலம் — அச்செல்வம் வருதல்போதலாலே உண்டாகும் சுகதுக்கங்களை விட்டு நீங்குவது எந்தநாள். ஆங்கானம் நீங்கும்பொருட்டு, கரிக்கோட்டு முத்தைக் கொழித்து ஓடு காவிரிச் செங்கோடன் எங்கிலை —

யானைக்கொம்பிலுண்டாகிய முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு விரைந்து செல்லுகின்ற காவேரியாற்றின் கரையிலுள்ள திருச்செங்கோட்டு மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுள் என்று சொல்லுகின்றிலை, குன்றம் எட்டும் கிழித்து ஒடுவேல் என்கிலை—மலைகள் எட்டையும் பிளந்துபோக வல்ல வேலாயுதம் என்றும் சொல்லுகின்றிலை, முத்திகிட்டுவது எங்குண்டாம் முத்தியடைவது எவ்வாறு?

குறிப்பு: 1. அதிகம் மழை பெய்தவிடத்து ஆற்றி வூள்ள நீரானது சுழித்துக்கொண்டு ஓரிடத்திலும் தங்காது விரைந்துபோதல்போல—செல்வமும் நல்லினை அநுபவிப்பவரிடத்துச் சிறிதுகாலந் தங்கித் தீவினை அநுபவிக்கும் காலம் அவரை விட்டு விரைந்து செல்லும். இங்குணம் செல்வம் வந்தவிடத்து இன்பமும், போன்றிடத்துத் துண்பமும் உண்டாதவின், இவ்வின்பத்து உண்பங்களுக்குக் காரணமான செல்வப்பற்றை நீக்கி விருப்பு வெறுப்பற்றிருந்து முத்தியடையும் பொருட்டு முருக்கடவுள் தியானமும் அவரது திருவருளுமே வேண்டுமாதவின், “திருச்செங்கோட்டென்கிலை”, “வேலென்கிலை” என்றார். அவரது ஞானசத்தியாகிய வேல் பிரபஞ்சமாகிய செல்வப்பற்றை நீக்கி ஞானத்தைக் கொடுக்குமாதவின், “வேலென்கிலை” என்றார்.

2. கரிக் கோட்டு முத்தைக் கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட்டன்:— காவிரிநதி முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு போதல்போல, முருக்கடவுளின் ஆஞ்ஞாசத்தி ஆண்மாக்களின் கண்மங்களை நீக்கும் என்பது.

காவிரிநதி—ஆஞ்ஞாசத்தியைக் குறிக்கும்.

கரிக் கோட்டு முத்து—ஆணவமலை காரணமாக வரும் கண்மங்களைக் குறிப்பது.

3. குன்றம் எட்டு: அசத்தமாயையும் வித்தியாதத் துவங்கள் ஏழும். பொதுவகையால் மாயாகாரியமான மற்றைத் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிப்பது,

(தா—க.): மனமே! முழுமலூக்கள் நீங்கி முத்தியடை தற் பொருட்டுப் பிரபஞ்சப்பற்றைவிட்டு முருக்கடவு கொத் துதிப்பாய் என்பதாம்.

87. பத்திலைராக்கியம்:

(இ-ன்.) முது கூளித்திரள் டண்டன் டெ டெ டெ டெ
 டெ டெ டண்டு டண்டு டின் டின்டு என கொட்டி கூடு—
 பழைமையாகிய பேய்க் கூட்டம் டண் டண் டெ டெ டெ
 டெ டெ டண்டு டண்டு டின் டின்டு எனப் பறைகொட்டி
 ஆடும்படி, வெம் கூர் கொன்ற ராவுத்தனே — கொடிய
 சூரைக் கொன்ற வீரரே, கண்டு உங்ட சொல்லியர்
 மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளோ — கற்கண்டை உண்டால்
 ஒத்த இனிய கொல்லையுடைய மாதாது காமப் புணர்ச்
 சியாகிய கள்ளோ, மொன்டு உண்டு அயர்கினும் — அள்ளிக்
 குடித்து மயக்கமுறினும். வேல் மறவேன் — உம்முடைய
 வேற்படையை அடியேன் மறக்கமாட்டேன்.

குறிப்பு. 1. கண்டு உண்ட — கற்கண்டே உண்டா விட்டன.

2. மெல்லியர் — மென்னமயாகிய சாயஸைடையுர்.
புண்டுகள்.

3. ஆணவமலத்தின் காரியமாகிய மாதராஸை திருவருளால் நீங்கவேண்டு மென்பார், “காமக் கலவிக் கள்ளை மொண் டுண்டயர்க்கினும் வேண்மறவேன்” என்றார்.

4. வெஞ் சூர்க் கொன்ற ராவுத்தன் — ஆணவமலத் தேப் போக்கிய வீரர். இராவுத்தன் — குதிரை வீரன். திரைச்சொல்.

(தா—ம.) : மாதர்மயக்கத்தில் அழுந்தினாலும் உமது திருவருளை மறவேன் என்பதாம்.

38 பிராரத்தவாதனை நீக்குதற்குபாயம்

நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும் ரேசரிரு தானுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சன்முகமுந் தோனுஞ் கபம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடனே.

(இ—ள) : குமரேசர் இநு தானும் சிலம்பும் சதங்கை யும் தண்டையும் சன்முகமும் தோனும் கடப்பும் — முரு கக்கடவுஞ்சடய இரண்டு திருவடிகளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிருதிருக்கரங்களும் கடப்பமாலையும், எனக்கு முன்னேவந்து தோன்றிடன் — எனக்கு முன்னேவந்து தோன்றுமாயின், நாள் என் செயும் — தியநட்சத்திரங்கள் என்ன செய்யும், வினை தான் என் செயும் — தீவினைதான் என்ன செய்யும், எனை நாடிவந்த கோள் என்செயும் — என்னை வருத்தும்படி தேடிவரும் கிரசங்கள் யாது செய்யும், (நாடிவந்த) கொடும் கூற்று; என் செயும் — என்னைத் தேடிவந்த கொடிய இயமன் யாது செய்வான்.

குறிப்பு. 1. நாள் — அச்சுவீவி முதலிய இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள்.

2. இருதாள் — ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி.

3. சிலம்பு, சதங்கை தண்டை — பரவிந்து.

4. சன்முகம் — சிவபெருமானுக்குரிய சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி, சுவதந்திரத்துவம் என்னும் ஆறு குணங்களும் முருக்கடவுளுக்கு ஆறுமுகங்களாம். “ஏவர்தம்பாலுமின் றியெல்லை தீரமற்குள்ள, முனிருகணனுஞ் செய்க்கு முகங்களாய வந்ததென்ன” (கந்தபுரா.) பிரணவமந்திரமாகிய ஒரே முத்தும் பஞ்சாக்கரமாகிய ஐந்தெழுத்தும் ஆக ஆறே

முத்துக்களும் முருக்கடவுளுக்கு ஆறுமுகங்களாயிற்றைனி னுமாம். “முகத்திலொன்றதா வவ்வெழுத்துடையதோர்” “ஓமெனப்படுங் குடிலையே ஒப்பிலா முருகன்.....மாமுகத்து ளொன்றும்” (கந்தபுராணம்)

5. தோனும்—(செய். 14. குறி. 6. பார்.)

6. கடம்பு—கருணையைக் குறிப்பது. அது திருவருள்.

(தா-ம.) ॥ முருக்கடவுளுடைய திருமேனி எனக்கு முன்னே தோன்றின் தீயன் யாவையும் என்னை வருந்த மாட்டா.

39. அத்துவிதநிலை வேண்டல்.

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தெனை யுன்னிலொன்று விதித்தான் டருடருங் காலமுன் போசெற்பு நட்டுரை புதித்தாம்பு யாங்கிநின் றம்பரம் பம்பரம் பட்டுமூல மதித்தான் றிருமாரு காமயி ஸேற்றிய மாணிக்கமே.

(இ-ள.) : அம்பரம் பம்பரம் பட்டு உழல் - பாற்கடலானது பம்பரம்போலச் சுழலும்படி, வெற்பு நட்டு—மந்தரமலையை மத்தாக நிறுத்தி, உரகபதி தாம்பு வாங்கி நின்று—சர்ப்பராசனுகிய வாக்கி என்னும் கயிற்றைப்பிடித்து இமுத்துநின்று. மதித்தான் மருகா — அக்கடலைக் கடைந்த வராகிய திருமாவின் மருகரே, மயில் ஏறிய மாணிக்கமே— மயில்வாகனத்தில் ஏறிவரும் மாணிக்கமே, எனை ஆண்டு— அடியேனை ஆட்கொண்டு, உதித்து ஆங்கு உழல்வதும் சாவதும் தீர்த்து—பலபிறவிகளிற் பிறந்து உலைந்துதிரிவ தையும் இறப்பதையும் ஒழித்து, உன் வில் ஒன்று ஆவிதித்து— உம்மிடத்தில் ஜக்கியமாம்படி செய்து, அருள் தரும் காலம் உண்டோ—அருள்புரியும் காலமும் உளதோ.

குறிப்பு: 1. உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்து பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமான ஆணவமலத்தை நீக்கி என்பது. ஆணவமலத்தினால் ஆசையும் ஆசையினால் விருப்பு வெறுப்பும், விருப்பு வெறுப்பினாற் கன்மழும், கன்மத்தினாற்

பிறப்பிறப்புக்களுமுன்டாமாதவின். இங்குணம் கூறினார்.

3. உண்ணிலொன்று விதித்து — இரண்டறக் கலக்கும் அத்துவிதநிலையைத் தந்து என்பது. ஒன்று ஆ— ஒன்று ஆக. ஆக என்னும் செய்வெனச்சம் விகாரமாகி ஆ என்னின்றது.

4. வெற்பு நட்டுரக... மதித்தான் — பிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயையினாற் பிரேரிக்கப்பட, ஆண்மாக்கள் பிறவி களுக்குக் காரணமான தங்கள் கன்மங்களை நுகர்ந்து மலபரி பாகமெய்தி ஆணவமலத்தினின்று நீங்கினர் என்பது. வெற்பு பிரகிருதிமாயையைக் குறிப்பது. உரசுபதி—அசுத்தமாயை. அம்பரம் பம்பரம் பட்டுமூலல்—பிறவிக்கேதுவாகிய கன்மங்கள் இன்பத்துஞ்பங்களாக இடைவிடாது அநுபவத் துக்கவழுது; அம்பரம் — பிறவிகளுக்கேதுவாகிய கன்மங்களைக் குறித்து நின்றது. மதித்தல்—கடைதல். அசுத்தமாயாதத்துவங்கள் பிரகிருதிமாயாதத்துவங்களைக் காரியப் படுத்துவதினால், கன்மம் நுகரப்படுதல்.

5. மயிலேறிய மாணிக்கம் — மயிலாகிய திரோதான சத்தியைச் செலுத்தும் முருகக்கடவுள். இங்குணம் ஆண்மாக்களைப் பரிபக்குவப் படுத்தினும், தாம் அதனுலே தொடக்குருதிருத்தவினால் “மாணிக்கம்” என்றார்.

(தா—ம.): பிறப்பிறப்புக்களைநீக்கி அத்துவித நிலையை அடியேலுக்கு அருள்வீராக.

6. முருகக் கடவுளுடைய சத்திகள் காரியப்படுத்தும் முறை சேல்பட் பழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழி ஹெங்கடம்பிள் மாஸ்பட் பழிந்தது பூங்கொடி யார்மன மாமயிலோன் வேல்பட் பழிந்தன வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன் காஸ்பட் பழிந்து கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

(இ—ள.): செந்தூர் வயல் பொழில் சேல்பட்டு அழிந்தது—திருச்செந்தூரிலுள்ள வயலைச்சார்ந்த சோலைகள் சேல்மீன்கள் தாக்கி அழிந்தன. பூங்கொடியார் மனம்—

பெண்களுடைய மனம், மா மயிலோன் தேங்கடம்பின் மால்பட்டு அழிந்தது — மகத்துவம் பொருந்திய மயில் வாகனத்தையுடைய முருக்கடவுளுடைய வாசனைபொருந்திய கடப்பமாலையாலுண்டாகிய மயக்கத்தால் அழிந்தது, வேலையும் சூரனும் வெற்பும் வேல்பட்டு அழிந்தன—கடலும் சூரனும் கிரெள்ஞஞ்சமலையும் அவருடைய வேற்படை தாக்கி அழிந்தன, இங்கு என் தலைமேல் அயன் கையெழுத்து—இங்கே எனது சிரசின்மேற் பிரமன் எழுதிய கையெழுத்து, அவன் கால்பட்டு அழிந்தது—அவருடைய திருவடிபட்டு அழிந்தது.

குறிப்பு: 1. சேல்பட்டழிந்தது செந்தார் வயற் பொழில்ஃ— இதனாலே, திருச்செந்தூரிலுள்ள சோலைகள் செழிப்படைந்திருந்தன என்பதும் அச் செழிப்புக்குக் காரணம் முருக்கடவுளின் கிரியாசத்தி என்பதும் பெறப்படும்.

2. தேங்கடம்பின் மால்பட்டழிந்தது ழங்கொடியார் மனம் — அவரது கருணைமேலீட்டால் ஆன்மாக்கள் பிரபஞ்சப்பற்றினின்றும் நீங்கின. அது அவரது இச்சாசத்தி யினாலுண்டானது என்பது. கடம்பு—கருணை. கருணையே இச்சாசத்தி என்பபடுவது. ழங்கொடியார் என்பது ஆன்மாக்களைக் குறிப்பது.

3. வேல்பட்டழிந்தன வேலையும் சூரனும் வெற்பும் — அவரது ஞானசத்தியால் மல மாயை கண்மங்கள் நீங்கின என்பது. வேல்—ஞானசத்தி. வேலை—கண்மம். சூரன்—ஆணவமலம். வெற்பு—யாயை.

4. அவன் கால்பட்டழிந்ததின் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்து:— அவரது திருவடிதீக்கையினாற் பிறப்பு நீங்கிற்று என்பது.

(தா—ம்.) முருக்கடவுளின் கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்தும். இச்சாசத்தி ஆன்மாக்கள் பிர

பஞ்சத்தில் அழுந்துவதை நீக்கும். ஞானசத்தி மும்மலங்களையும் நீக்கும். திருவடிதீக்கை பிறப்பிறப்புக்களை ஒழிக்கும்.

41. பெண்ணைசை நீங்கத் திருவடி வேண்டல் பாலே யனைய மொழியார்த யின்பத்தைப் பற்றியென்றும் மாலே கொண்டுயியும் வகையறி யேன்மலர்த் தாட்டருவாய் காலே யிக்குண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின் மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருக்கெவ் வேலவனே.

(இ - ஸ்.) : காலே யிக உண்டு — காற்றினையே மிகவும் புசித்து, காலே இலாத — காங் இல்லாதிருக்கின்ற, என பணத்தின் மேலே துயில்கொள்ளும் — கூட்டமாகிய படங் களையடைய ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பின் மேலே யோக நித்திரைசெய்யும், மாலோன் மருக — திருமாலின் மருக்ரே, செல்வேலவனே — செம்மையாகிய வெற்படையையுடைய கடவுளே, பாலே அனைய மொழியார் தம் இன்பத்தைப் பற்றி — பாலையே ஒத்த இனிய சொல்லையுடைய பெண் களுடைய போகவின்பத்தை விரும்பி, என்றும் மாலே கொண்டு — எந்தாளும் மயக்கத்தையே கொண்டு, உய்யும் வகை அறியேன் — அதனினின்று நீங்கி ஈடேறும் வகையை அறிகின்றிலேன், மலர்த்தாள் தருவாய் — ஆதலால் நான் உய்யும்பொருட்டுத் தாமரைமலர்போலும் திருவடியைத் தந்தருஞ்சீராக.

குறிப்பு : 1. பாலையனைய...:- பெண்ணைசைக்குக் காரணம் ஆணவமலம். அது திருவருளால் நீங்கவேண்டுமென்பார், “வேலவனே மலர்த்தாட்டருவாய்” என்றார்.

2, கணபணத்தின் மேலே துயில்கொள்ளும் மாலோன் மருக :— பிரகிருதி மாயா தத்துவங்கள் ஒடுங்கின பிரளை காலத்தில், விட்டுனை காத்தற்றெழுமிலின் றியிருக்கும் அவதரம். கணபணமுடைய ஆதிசேடன்பிரகிருதி மாயையைக் குறிப்பது.

மாலோன் மருக என்பது வள்ளிநாயகியின் தலைவர் என்பதைக் குறிக்கும். வள்ளிநாயகிக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்ததுபோல, எனது சிற்றின்ப ஆசையை நீக்கிப் பேரின்போகத்தைத் தந்தருளும் என்பது.

(தா—ம்.)। பெண்ணைச்செகொண்டு திரியும் அடியேன் உய்யும்பொருட்டு உமது திருவடியைத் தருவீராக.

42. முறையீடு

நினங்காட்டுக் கொட்டிலை விட்டொரு வீடையதி நிற்கநிற்குங் குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சினங் குறக்கிறுமான் பணங்காட்டு மஸ்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே.

(இ—ன்.)। நினாம் காட்டும் கொட்டிலை விட்டு — நினத் தையே மிகவுங் காட்டுஞ் சரீரமாகிய சிறுகுடிசையிற் புது தலையிட்டு, ஒரு வீடு எய்தி நிற்க — ஓப்பற்ற வீடாகிய மோகாத்தை அடைந்து நிலைபெற்றிருக்க, நிற்கும் குனம் காட்டி ஆண்ட குருதேசிகன் — பிரிவின்றி நிற்கும் கருணையாகிய தமது குணத்தை வெளிப்படுத்தி என்னை ஆட்கொண்ட குருதாதரும், அம் குறச் சிறுமான் பணம்காட்டும் அல்குற்கு உருகும் குமரன் — அழகிய குறவர்க்குலத்துச் சிறுபெண்ணைகிய வள்ளிநாயகியுடைய பாம்பின் படத்தினை ஒத்த அல்குலுக்கு மனம் உருகுகின்ற குமாரரும் ஆகிய முருகக்கடவுளுடைய, பத அம்புயத்தை — திருவடித் தாமரைகளை, வணங்காத்தலை இது எங்கு வந்து எனக்கு இங்ஙன் வாய்த்தது — வணங்காத்தலையாகிய இது எங்கி ருந்து வந்து எனக்கு இங்கே பொருந்திற்று?

குறிப்பு: 1. நினங் காட்டும் கொட்டிலை விட்டு — பிறவி எய்தாதபடி.

2. நிற்கும் குணம்: குணம் — கருணைக்குணம். அது ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவப்பேற்றைக் கொடுக்

கும்பொருட்டு முருக்கடவுள் கொண்டகருணை, இச்சா
சத்தி.

3. குறச் சிறுமான் பணங்காட்டு மல்குற் குருகும்
குமரன் — வள்ளிநாயகியாருக்குத் தற்போதத்தை நீக்கிப்
பேரின்பத்தைக் கொடுக்க விருப்பும் குமரன் என்றபடி.
காட்டுதல் — ஒத்தல். அங்குல் — தற்போத நீக்கத்தில்
நிகழும் பக்குவத்தைக் குறிப்பது.

(தா—ம) : எனது பக்குவம் நோக்கித் திருவருள்
புரிந்து பேரின்ப வீட்டையும்படிசெய்த முருக்கடவுளின்
திருப்பாதத்தை வணங்குகின்றேனில்லை என்று தம்மைக்
கடிந்துகொண்டவாறு.

43. முறையீடு

கவியாற் கடல்டைத் தோன்மரு கோணைக் கணபணக்கட்
செனியாற் பணியனி கோமான் மகனைத் திறவரக்கர்
புனியாப் பெழுத்தொட்டபோர்வேன் முருகனைப் போற்றியன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்கன் கூடியவே.

(இ—ள.) : கவியால் கடல் அடைந்தோன் மருகோணை —
குரங்குகளைக் கொண்டு கடலை அடைத்த திருமாலுடைய
மருகரும், கணபண கட்செனியால் பணி அணி கோமான்
மகனை — கூட்டமாகிய படங்களையுடைய சர்ப்பத்தினால்
ஆபரணத்தை ஆக்கி அணிந்த சிவபெருமானுடைய திருக்
குமாரருமாகிய, திறல் அரக்கர் புவி ஆர்ப்பு எழு—வலிமை
பொருந்திய அசரரது பூரியிலே யுத்தமுண்டாகும்படி,
தொட்டபோர் வேல் முருகனை — செலுத்திய போருக்
குரிய வேற்படையையுடைய முருக்கடவுளை, அன்பால்
போற்றி குவியாக் கரங்கள் — அன்போடு வணக்கிக் குவியாத
கைகள், எங்கே வந்து எனக்கு இங்குன் கூடியவே—
எங்கிருந்து வந்து இங்கே எனக்குக் கூடின?

குறிப்பு. 1. கவியாற் கடல்டைத்தோன் மருகன்—
இராவணைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு இலங்கைக்குச்

சென்ற காலத்திற் குரங்குகளைக் கொண்டு கடவில் அலை கட்டுவித்த இராமரது மருகர், மருகர் எனவே பேரின் பத்தைக் கொடுப்பவர் என்பது பெறப்படும். (செய். 43. கு. 3. பார்.)

3. கணபணக் கட்செவியாற் பணியணி கோமான் மகன் — மாயாதீதராகிய சிவபெருமானுடைய குமாரர். எனவே முருகக்கடவுளும் மாயாதீதர் என்பது பெறப்படும்; கட்செவி — பாம்பு, என்னையே செவியாகவுக்கொண்டிருப்பதால் கட்செவி எனப்பட்டது. அது மாண்யைக் குறித்து நின்றது.

3. திறலசக்கர் புவியார்ப்பெழுத் தொட்ட போர் வேன் முருகன்—மலங்களைப்போக்கும் ஞானசத்தியையுடைய வராகிய முருகக்கடவுள். அரக்கர் — சீவர்கள். ஆர்ப்பு — யுத்தம்.

(தா—ம்): பேரின்பத்தைக் கொடுப்பவரும் மாயாதீதரும் மலங்களை ஒழிப்பவருமாகிய முருகக்கடவுளை அன்போடு துதித்துக் கைகூப்பித் தொழுகிள்ளேனில்லை எனத் தம்மைக் கடிந்துகொண்டது.

44. அந்தியகாலத்தில் திருவடிகளே உயிர்க்குத்துணை தோலாற் சுவர்கைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிருக்காலா ஸெபூப்பி வளைமுந் கோட்டிக்கை நாற்றிந்நரம் பாலாரிக்கை யிட்டு தலைகொண்டு வேய்ந்த வகம்பிரிந்தால் வேலாற் கிரிதுணைத் தோனிரு தாள்ளுநி வேறில்லையே.

(இ—ஞ்.): தோலால் சுவர் வைத்து — தோலினாற் சுவரெழுப்பி, நாலாறு காலில் சுமத்தி—இருபத்துநான்கு விலா எலும்புகளாகிய கால்களிலே தங்கவிட்டு. இரு காலால் எழுப்பி — இரண்டு கால்களாகிய தூண்களால் உயர்த்தி, வளை முதுகு ஒட்டி — முதுகெலும்பாகிய வளையை உட்புகுத்தி, கை நாற்றி — இரண்டு கைகளாகிய கைமரங்களாத தொங்கவிட்டு, நரம்பால் ஆர்க்கை இட்டு — நரம்பு

களால் வரிச்சையிட்டு, தசைகொண்டு வேய்ந்த — தசை யினால் வேய்ந்த, அகம் பிரிந்தால் — உடம்பாகிய வீட்டை நீங்கினால், வேலால் கிரி துணைத்தோன் இருதாள் அன்றி வேறு இல்லை — வேற்படையாற் கிரெளஞ்சமலையைத் துணைத் தவராகிய முருக்கடவுளுடைய இரண்டு திருவடிகளுமே யல்லாமல் ஆன்மாவுக்குத்துணை வேறில்லை.

குறிப்பு: 1. நாலாறு கால் — தசவாயுக்கள் | என்றுஞ் சொல்வர்.

2. அகம் பிரிந்தால் வேலாற் கிரிதுணைத்தோ விருதாள் — மாயாகாரியமான உடல் நீங்கினால் மாயாமலத்தைப் போக்கும் திருவடிகளே துணை என்பது.

(தா—ம.)! உடம்பைவிட்டு உயிர் நீங்கும்பொழுது முருக்கடவுளுடைய திருவடிகளேயன்றி அதற்கு வேறு துணை இல்லையாம்.

45. அருணிலை.

இருபை தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையுணர்வற் றிருபை வீட்டி லிராமலென் ருளிரு கோட்டொருகைப் பொருபை தரமுறித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக் குருபை வேலவ னிட்டே சூர குலாந்தகனை.

(இ-ள.): இரு கோடு ஒரு கை — இரண்டு கொம்பு களையும் ஒரு துதிக்கையையுமுடைய, பொரு பூதரம் உரித்து — யானையின் தோலை உரித்து, ஏகாசம் இட்டு — தமது திருமேனிக்கு உத்தரியமாகச் போர்த்த, புராந்தகற்குக் குரு — திரிபுரதகனராகிய சிவபெருமானுக்குக் குரு வும், பூதவேலவன் — பரிசுத்தமாகிய வேற்படையையுடையவரும், நிட்டே சூர குல அந்தகன் — கொடிய குரனுடைய குலத்துக்கு முடிவுசெய்தவருமாகிய முருக்கடவுள், பூத வீட்டில் இராமல் — பஞ்சபூத பரிஞ்சைமான சர்வீரவீட்டில் இருத்தலை விட்டு, ஒரு பூதரும் அறியாத் தனி வீட்டில் — சீவர்கள் ஒருவரும் அறியாத ஒப்பற்ற வீடாகிய

அருணிலையில், உரை உணர்வு அற்று இரு என்றுள்—
சொல்லும் தற்போதவுணர்வுமின்றி இருப்பாயாக என்று
சொல்லியருளினார்.

குறிப்பு. 1. பூதர்—பூதசம்பந்தமான ஆண்மாக்கன்,
பாசத்தோடு கூடிய ஆண்மாக்கன். அவர் சிவர்கள் எனப்
படுவர்.

2. தனிலீடு—தத்துவங்களின் செயலும் போதச் செயலும் நீங்கிய இடம். அஃது அருணிலை.

3. உரை உணர்வற்று. உரை—வாக்கு; உணர்வு—
ஏதேசவற்று; சுட்டி அறியும் அறிவு. வாக்கு. நாதம்
முதற் பிருதிவீயீருபை தத்துவங்களையும், உணர்வு, ஏதே
சவற்றிவாகிய போதவுணர்வையுங் குறித்து நின்றன.

4. பூதலீடு—தத்துவங்களோடு கூடிய பெத்தநிலை.

5. இரு கோட்டெடாருகைப் பொருப்புதரம்—இச்சா
ராணக் கிரியைகளோடு கூடிய ஆணவமலம்.

6. புராந்தகர்—(செய். 3. த. 1. பார்) புராந்தகருக்குக்
குக் குறு என்றது உபசாரம்.

7. சூரகுலாந்தகன்—மலமாதிகளைப் போக்குபவர்.

(நா—ம.) சிவகுருவும், ஞானசத்திதரரும் மலங்களை
ஒழிப்பவருமாகிய முருகக்கடவுள் கருவிச்சேட்டையும் தற்
போதவுணவுமின்றிச் சம்மானிகு என்று உபதேசித்தருளினார்.

46. அத்துவிதநிலை

நியான ஞான விளேதுதந் தனியென்று நியருள்வாய்
ஷோன வேற்கந்த ணேசெந்தி லாயசித்ர மாதரஸ்குற்
க்ரோயா வருகிப் பருகிப் பெருகித் துவனுமிந்த
மாயா விளேத மலேதுக்க மானது மாய்வதற்கே.

(இ—ள.) : செய் ஆன வேல் கந்தனே—குழந்தையாகிய
வேற்பட்டையைத் தரித்த கந்தசவாமியே, செந்திலாய் —

திருச்செந்திலையுடையவரே, சித்ர மாதர் அல்குல் தோயா உருகிப் பருகிப் பெருகித் துவனும் — அழகிய பெண்களது நிதம்பத்தடத்தில் மூழ்கி மனமுருகிச் சிற்றின்பபோகத்தை அநுபவித்து ஆஸைமிகுந்து சோர்கின்ற, மாயாவிலேத இந்த மனோதுக்கமானது மாய்வதற்கு — மாயையின் பொழுதுபோக்காகிய இந்த மனத்துயரம் நீங்கும்பொருட்டு நீ ஆன ஞான வினாக்களைத் தான் நீ ஆகும் ஞானத். தின் செயலாகிய அத்துவிதநிலையை, நீ என்று அருள் வாய் — தேவரீர் அடியேனுக்கு எந்நாள் தந்தருளுவீர்.

குறிப்பு. நீயான ஞான வினாக்களைத் தான் எனது என்னுஞ் செருக்கற்ற ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டற்கு கலந்து நிற்கும் அத்துவிதநிலை. இந்நிலை திருவருளின் செயலாற் பெறப்படுதலின், ஞானவினாக்களைத் தான்றார். ஞானவினாக்களைத் தம் — பொழுதுபோக்கு.

(தா—ம.): பெண்ணாக நீங்கும்பொருட்டு அடியேன் அத்துவித நிலையை அடைவது எக்காலம்.

47. பேராநந்தநிலை

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த் தித்தித் திருக்கு மழுதுகள் டேன்செயன் மாண்டடங்கப் புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித் தத்திக் கரைபுர ஞம்பர மாநந்த சாகரத்தே.

(இ—ள.): செயல் மாண்டு அடங்க — செயலற்று அடங்க, புத்திக்கமலத்து உருகிப் பெருகி — எனது அறி வாகிய தாமரையினின்றும் உருகிப் பெருகி, புவனம் ஏற்றித் தத்தி — புவனங்களைத் தாக்கிப் பாய்ந்து, கரை புரும் — கரைகடந்து ஒடுகின்ற, பரம ஆநந்த சாக ரத்தே — பேராநந்தக் கடவிலே, பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன் — வரிசையாகிய திருமுகங்கள் ஆறுடன், பன்னிரு தோள்களுமாய் — பன்னிரண்டு புயங்களையுடையதுமாய், தித்தித்து இருக்கும் அழுது கண்டேன் — அன்பருள்ளது

திடீல இனித்திருக்கும் அமிர்தமாகிய முருக்கடவுளை யான்
அறிந்து அநுபவித்தேன்.

குறிப்பு 1. திருமுகமாறு—(செய். 38. கு. 4. பார்.)

2. பண்ணிரு தோள்—(செய். 14. கு. 6. பார்)

3. செயல் மாண்டடங்கல்—தனக்கென ஒரு செயலும்
போதநிகழ்ச்சியுமின்றித் திருவருளைத் தாரகமாகக் கொண்டு
அதில் அடங்கி நிற்றல்.

4. புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுரஞ்சும் பரமாநந்தம்— தத்துவங்களுக்கும்
புவனங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சுத்தநிலையிலே ஆன்மா
அறிவு வியாபகமெய்த அவ்விடத்துத் தோன்றும் பேரா
நந்தத்தில் அவ்வறிவு முழுகி அவ்வாநந்தத்தை அநுபவித்
தது என்பது பொருள்.

(தா-ம) : சுத்த அருணிகீயில் எனது அறிவு வியாபக
மெய்திப் பேரின்பத்தை அநுபவித்தது.

48. முத்திவேண்டல்

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிகின்றி லேன்முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிபோடக்
ருத்திய காங்கேய னோவினீ யேற்கென் குறித்தனயே,

(இ-ன) : குவடு தவிபோடக் குத்திய காங்கேயனே—
கிரெளஞ்சமலையானது பொடிபடும்படி அதனை வேற்படை
யாற் குத்திய காங்கேயக் கடவுளே, புத்தியை வாங்கிநின்
பாத அம்புயத்தில் அன்பாய் புகட்டி—பொறிவழியே செல்
துகிள்ற என்மனத்தை வாங்கித் தடுத்து உனது பாத
தாமரையில் அன்போடு புகவிட்டு, முத்தியை வாங்க
அறிகின்றிலேன் — முத்தியைப் பெற்றுக்கொள்ள எண்ணு
கிண்றேனில்லை, முது சூர் நடுங்கச் சத்தியை வாங்கத்
தரமோ—முதிர்ந்த சூரன் நடுங்கும்படி வேற்படையாகிய

உமது சத்தியை எடுக்க அவன் பக்குவமுடையனா? அவன் பக்குவமுடையனாம் இருந்ததனால் அங்ஙனம் செய்தீர். ஆயின், வினையேற்கு என் குறித்தனை — தீவினையேனுகிய அடியேன் ஆட்கொள்ளுவதற்கு யாது நினைந்தருளுகின்றீர்.

குறிப்பு. 1. குர் நடுங்கச் சத்தியை வாங்குதல் — வேற்படையாற் குரனதுமலம் வலிஞ்ஞறசெய்தல்.

2. குவடு தவிடுபடக் குத்துதல் — மாயாமலத்தை ஒழித்தல். காங்கேயன் — கங்கையின் மகன்.

3. வினையேன் — கண்மங்களையுடைய அடியேன்.

(தா—ம.): முருகக்கடவுளே! மல மாயை கண்மங்களை நீக்கி அடியேனுகு முத்தியைத் தந்தருளும்.

49. அடியார் மகினம்

குரிற் கிரியிற் கதீர்வே லெறிந்தவன் ரூண்டர்குழாஞ் சாரிற் கதீயன்றி வேறிலை காண்டன்டு தாவடிபோய்த் தேரிற் கிரியிற் பரியிற் நிரிபவர் செல்வமெல்லாம் நீரிற் பெற்றியென் நிறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே.

(இ—ள.): தண்டு தாவடி போய்—சேணையோடு போருக் குச் சென்று, தேரில் கரியில் பரியில் நிரிபவர் செல்வம் எல்லாம்—தேரிலும் யானையிலும் குதிரையிலும் ஏறித் தீரி பவராகிய அரசருடைய செல்வம் முழுவதும், நீரில் பொறி என்று அறியாத பாவி நெடு நெஞ்சமே—நீர்மேல் எழுதும் எழுத்தை ஒக்கும் என்று உணராத பாவியாகிய பேரவாவுடைய மனமே, குரில் கிரியில் கதீர்வேல் எறிந்த வன் தொண்டர் குழாம் சாரின்—கூரன்மீதும் கிரெளஞ்சமலைமீதும் ஒளியையுடைய வேற்படையைச் செலுத்திய முருகக்கடவுளுடைய அடியார் கூட்டத்தை அடைவாயாயின், கதி அன்றி வேறு இலை காண்—அங்கே நாம் அடையும்படியிருக்கும் முத்தியன்றி வேறுபொருளில்லை என அறி வாயாக.

குறிப்பு: தண்டம் என்பது தண்டு என விகாரமாயிற்று.

(தா - ம) : மனமே! மன்னர் வாழ்வும் நிலையற்றது. முருகக்கடவுள்து அடியாரைக்கூடின் நிலைபேரூன் பேரின்ப வாழ்வு கைகூடும்.

50. அந்தியகாலத்திலே தெரிசனம் வேண்டல்.

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினரு பிடிக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலென் பாய்பெரும் பாம் வினின்று நடிக்கும் பிரான்மரு காகொடுஞ் சூர ணாங்கவெற்பை இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி ஸேறு மிராவுத்தனே:

(இ - ன.): பெரும் பாம்பில் நின்று நடிக்கும் பிரான் மருகா—காளியன் என்னும் பெரும் பாம்பின்மேல் நின்று நடித்த திருமாலுக்கு மருகரே, கொடும் சூரன் நடுங்க வெற்பை இடிக்கும் கலாபத் தலீமயில் ஏறும் இராவுத் தனே—கொடிய சூரனுனவன் நடுங்கும்படி கிரெள்ளஞ்ச மலையைப் பொடியாக்கிய தோகையையுடைய ஒப்பற்ற மயிலின்மேல் ஏறுகின்ற வீரரே, படிக்கும் திருப்புகழ் போற்றுவன்—அன்பர்கள் படிக்கும் உம்முடைய திருப்புகழை அடியேனும் படித்துத் துதிப்பேன். கூற்றுவன் பாசத்தினால் பிடிக்கும்பொழுது வந்து அஞ்சல் என்பாய்—இயமனுனவன் தனது பரச்சக்யிற்றினாற் கட்டிப்பிடிக்கும் நேரத்தில் தேவரீர் எனக்கெதிரீல் வந்து அஞ்சாதே என்று சொல்லியருளுவீராக.

குறிப்பு: 1. பெரும் பாம்பினின்று நடிக்கும் பிரான்—பிரகிருதிமாயையைத் தொழிற்படுத்தும் விட்டுனு. பெரும் பாம்பு—பிரகிருதிமாயையைக் குறிப்பது.

2. சூரனுங்க—(செய். 48. கு 1. பார்)

3. இடிக்கும் என்னும் பெயரெச்சம் இராவுத்தன் என்னும் சொல்லின் விஞ்சியொடு முடிந்தது.

4. இரெளத்திரன் என்னும் வடசோல் ராவுத்தன் என வந்தது என்பர். இரெளத்திரன்—கடுமையுடையவன்.

(தா—ம.) : முருகக்கடவுளே! இயமன் பாசத்தினாற் பிணிக்கும் பொழுது தேவரீர் வந்து அஞ்சாதே என்றருளக் கடவீர்.

51. அண்ணதானத்தின் பேரு

மலையாறு கூறேழ வேல்வாங்கி ஞோ வணங்கியன்மின் நிலையான மாதவஞ் செய்குமி ஞேநும்மை நேடிவருந் தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்ற துணையுங்கண்ணர் இலையா யினும்வெந்த தேதா யினும்பகிரிந் தேற்றவர்க்கே.

(இ—ள.) : மலை ஆறு கூறு எழ வேல் வாங்கினை— கிரெளஞ்சமலை ஆறுகூறுபட வேற்படையைச் செலுத்திய முருகக்கடவுளை, அன்பின் வணங்கி—அன்போடு வணங்கி, ஏற்றவர்க்கு—உம்மிடத்து வந்து யாசித்தவர்க்கு, வெந்தது இலையாயினும் ஏதாயினும் பகிர்ந்து—உம்முடைய உணவுக் காகச்சமைக்கப்பட்ட இலைக்கறியையாயினும் சமைக்கப்பட்ட வெறைந் தப் பொருளையாயினும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, நிலையான மாதவம் செய்குமின்—நிலைபேருன் பெரிய தவத் தைச் செய்யுங்கள். தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறும் உற்ற துணையும் உம்மை நேடிவரும் கண்ணர்—இது இறந் தபின் நீர் செல்லும் தொலையாத நெடுவழிக்குக் கட்டுச் சோறும் இயைந்த துணையுமாக உம்மைத் தேடிவரும் என அந்வீராத.

குறிப்பு. 1. ஆறு கூறேழ—வேலினது ஆறுமுத்தா லுங் கூறப்பட்டமை தோன்ற “ஆறு கூறேழ்” என்றார்.

2. நிலையான மாதவம்—இலையாயினும் வெந்ததே தாயினும் பகிர்தல். அது வீண்போகாதென்பர். “நிலையான மாதவம்” என்றார்.

3. செய்குமினே; ஒ--அசைநிலை.

4. தொலையா வழி — நீங்குதற்கரிய பிறவிகள்.

5. பொதி சோறு முற்ற துணையும் — செல்லும் வழி வளிற் புண்ணியமாகத் தொடர்ந்து திருவருள்கூடும் என்பது.

(தா—ம) 1. முருகக் கடவுளை வணங்கி அன்போடும் இரப்போருங்கு யாதாவது கொடுங்கள். இத்தவம் உமது உயிர் செல்லும் கடைவழிக்குத் துணையாயிருக்கும்.

52. திருப்புகழ்பாட வரம்வேண்டல்.

சிகராத்தி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற் பகராரிவ மீப்பனி பாசகங் க்ராம பணுமருட் நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்துபகுமரா குகராட் சசபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே.

(இ—ன) 1. பணி பாச சங்கிராம — இழிவாள பாசத் தோடு போர் செய்பவரே, பணு மஞ்ச நிகர அட்சம பட்ச பட்சி துரங்க — படத்தோடு கூடிய முடிக்கூட்டங் களையுடைய பாம்பை உண்ணும் பறவையாகிய மயிலை வாகனமாக உடையவரே, நிருப — இறைவரே, குமரா — குமாரரே, குக — குகனே, ராட்ச பட்ச — அசரரை அழித் தவரே, விட்சோப தீர — கூக்கமில்லாத தீரரே, குண துங்கனே — குணத்தினுன் மேன்மையுடையவரே, சிகர அத்திரி கூறிட்ட வேலும் செம் சேவலும் — சிகரங்களை யுடைய கிரொஞ்சமலையைக் கூறுபடுத்திய வேற்படையை யும் சிவந்த கோழிக் கொடியையும், செந்தமிழால் பகர் ஆர்வவம் ஈ — செந்தமிழ்ப் பாக்களாற் புகழ்ந்து பாடற்குரிய விருப்பத்தைத் தந்தருளவேண்டும்.

துறிப்பு: 1. அத்திரி — மலீ,

2. பணி — பணிந்த, தாழ்ந்த, இழிந்த. சங்கிராமம் — யுத்தம்.

3. நிகரம் — கூட்டம்.

4. அட்சமம் — பொறுமையின்மை, கோபம், இங்கே கோபத்தையுடைய பாம்பை உணர்த்திற்று. சமம் — பொறுமை. அ — இன்மை,

5. தூரங்கம் — குதிரை. பட்சி தூரங்கம் — பறவையாகிய குதிரை.

6. குகன் — காப்பவன். உயிர்களாகிய குகைகள் தொறும் இருத்தலாற் குகன் எனப்படுவர். என்பர்.

7. விட்சோபம் — கலக்கமின்மை, சோபம் — கலக்கம். வி — எதிர்மறை.

8. குண துங்கன் — அறஞன்மாட்சிமையுடையவர். துங்கன் — உயர்ந்தோன்.

(தா — ய) : முருக்கடவுளே! உமது புகழைப்பாடுதற் குரிய விருப்பத்தைத் தந்தருளும்.

9. அறஞ்செய்ய வேண்டும்.

வெடிச்சி கொங்கை விருப்புங் குமரனை மெய்யன்யினந் பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற் ரேடிய புதைத்துத் திருப்பிற் கொடுத்துத் திகைத்தினைத்து வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே.

(இ — ஸ.) : வெடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை — குறமகளாகிய வள்ளிநாயகியுடைய தனங்களை இச்சித்த குமாரக்கடவுளை, மெய்துங்பினால் கசிந்து பாடி — மெய்யன் போடு மனங்களிந்து பாடி. உள்ளபோதே கொடாதவர் — பொருளுள்ளபோதே இரப்போருக்குக் கொடாதவர். பாதகத்தால் தேடிப்புதைத்து — பாவவழியாற் பொருளைத் தேடித் தாழும் அநுபவியாது புதைத்துவைத்து, திருட்டில் கொடுத்துத் திகைத்து — கள்வரது திருட்டுவேழியிற் போகவிட்டுத் திகைத்து, இளைத்து வாடிக் கிலேசித்து — அதனாலே உடல் மெலிந்து, வாடி மனக்கிலேசமுற்று, வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவர் — தம்முடைய வாழ்நாளை விண்ணலே கழிப்பவராவர்.

குறிப்பு: 1. வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரன் — வள்ளிநாயகியின் பக்குவத்தை விரும்பிய குமரன். கொங்கை — பக்குவமுதிர்ச்சியைக் குறிப்பது.

2. ஈசுரார்ப்பணம் செய்து தருமம் செய்யவேண்டும் என்பதும், செல்வம் நிலையற்றதாதலால் உள்ளபோதே கொடுக்கவேண்டும் என்பதும், அங்ஙனம் தருமம் செய்யின், அத்தருமத்தால் ஆன்மா பக்குவமெய்தித் திருவருளைப் பெறும் என்பதும், தீயவழியாற் சம்பாதித்த பொருள் நல்வழியிற் சென்று பயன்படாது தீயரிடத்தே செல்லும் என்பதும், தருமஞ்செய்யாதவர் திருவருளைப் பெறுது வாழ்நாளை வீரைக் கழிப்பவர் என்பதும் இச்செய்யுளிற் கூறியவாறு காணக்.

(தா—ம): பொருளுள்ளபோதே தருமஞ்செய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாதவர் தமது வாழ்நாளை வீரைக் கழிப்பவராவர்.

54. முறையீடு.

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மண்ணித் தளர்ந்தவரிக்கொண் தீவைக்க கெணவிதித் தாயிலை யேயிலங் காபுரிக்குப் போகைக்கு நீவறி காட்டென்று போய்க்கட நீக்கொளுந்த வாகைச் சிலைவளைத் தோன்மரு காமயில் வாகணனே.

(இ—ள): இலங்காபுரிக்குப் போகைக்கு நீ வழி ஓட்டு என்று போய் — இலங்கை நகருக்குப் போவதற்கு நீ வழிகாட்டக் கடவூல் என்று சென்று, கடல் தீக் கொளுந்த — (வழிகாட்டுவதற்கு வராதிருந்த சமுத்திரராசஞ்சிய வருணன்மீது கோபித்து) சமுத்திரம் நெருப்புப் பற்றி எரியும்படி, வாகைக்கிலை வளைத்தோன் மருகா — வெற்றியையுடைய வில்லை வளைத்தவராகிய திருமாலுக்கு மருகரே, மயில்வாகனனே — மயில்வாகனத்தையுடைய வரே, சாகைக்கும் மீண்டு பிறக்கைக்கும் அன்றி — இறத் தற்கும் திரும்பிப் பிறத்தற்கும் படைத்தனையன்றி, தளர்ந்

தவர்க்கு ஒன்று ஈகைக்கு எனை விதித்தாய் இலையே— வறுமையாலே தளர்வடைந்தோருக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்தற்கு என்னைச் சிருட்டித்தீரில்லையே.

(தா—ம) : தருமஞ்செய்தற்கேற்ற பிறவியை நான் அடையவில்லையே என முறையிட்டது.

55. அருள் பெருதவர்நிலை.

ஆங்கா ரழுமடன் காரோடுங் கார்பர மாநந்தத்தே தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மற஼ாதினைப் போதளவும் ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக முருவண்ணடு தூங்கார் தொழும்புசெய் யாரென்செய் வாரியம் தூதருக்கே.

(இ—ன.) : தொழும்பு செய்யார் — குருவியிங்க சங்கமங்களுக்குத் தொண்டு செய்யார், நினைப்பும் மறப்பும் அரூர் — சகல கேவலங்களும் நீங்கப்பெருர். ஆங்காரமும் அடங்கார் ஒடுங்கார் — அச் சகல கேவலங்களன்றி யான் எனது என்னும் செருக்கும் அடங்கித் திருவருளின் ஒடுங்கார், தினைப்போதளவும் ஓங்காரத்து உள்ளளிக்கு உள்ளே முருகன் உருவும் கண்டு தூங்கார் — தினையளவு நேரத்துக்கேளும் பிரணவத்தின் உள்ளொளிக்குள்ளே முருகக்கடவுளுடைய திருவருவத்தைத்தக்கண்டு உறங்குதலீயுஞ் செய்யார், பரமாநந்தத்தே தேங்கார் — பேராநந்தத்திலே அமிழ்ந்தி நிறைதலையுஞ்செய்யார், யமதூதருக்கு என் செய்வார் — இவர் இறுதிக்காலத்தில் இயமதூதரான் வரும் துங்பத்துக்கு என்னபரிகாரஞ் செய்து கொள்வர்?

குறிப்பு : 1. ஆங்காரம் மடங்கா ரோடுங்கார் : ஆங்காரமடங்கல் — தற்போதங்கெடல். ஒடுங்கல் — திருவகுள் வியாபத்துக் கு அடங்கி நிற்றல், இறைபணிநிற்றல்.

2. நினைப்பு மறப்பு — சகலகேவலங்கள், நினைப்பாய் நின்ற முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் மறப்பாய்நின்ற ஆணவமலமும்.

3. ஒங்காரத்துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவங்கண்டு தூங்கார் — பராசத்தியிலடங்கிச் சிவதரிசனஞ்செய்து சிவத்தோடு ஏக்மாய் நில்லாதவர். ஒங்காரம் — திரோதானசத்தி. உள்ளொளி — பராசத்தி. முருகன் உருவங்கண்டு தூங்குதல் — முருகக்கடவுளாகிய சிவத்தைத் தெரிசனஞ்செய்து அச்சிவத்தோடு ஏகனுயன்றறல்.

(தா—ம) 1. தொழும்புசெய்தல் முதலியன இல்லாதவர் இயமதாதருக்கு அஞ்சவர் என்பதாம்.

56. திருப்புகழையே படிக்கவேண்டும்.

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந் தோன்கவி கேட்டுகூகி இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பிரெரி வாய்ந்ரகக் குழியுந் துயருங் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னார்க்குச்செல்லும் வழியுந் துயரும் பகரிர் பகரிர் மறந்தவரிக்கே;

(இ—ன.) 1. கிழியும்படி அடல் குன்று ஏறிந்தோன் கவி கேட்டு உருகி — பிளவுபடும்படி வலிய கிரெளஞ்சமலையை வேலால் ஏறிந்த முருகக்கடவுளுடைய உயர்வாகிய கவி களைக் கற்று மனமுருகியிருப்பதன்றி, இழியும் கவி கற்றிடாது இருப்பீர் — இழிந்த கவிகளைக் கல்லாதிருங்கள். விடாய்ப்பட கூற்றுவனுார்க்குச் செல்லும் வழியும் — நீர்த் தாகமும் வந்து வருத்த இயமபுரத்துக்கு இனித்து இனித் துச் செல்லும் வழியின் கடுமையையும், துயரும் — அங்குணம் செல்லும்பொழுது உண்டாகும் துயரத்தின் தன்மையினையும், எரிவாய் நரகக் குழியும் — பின்னர் இயமதாதர் கொண்டு சென்று வீழ்த்தும் அக்கினியைவாய்ந்த நரகக் குழியின் தன்மையினையும், துயரும் — அங்கே அநுபவிக்குந் துன்பத்தின் தன்மையினையும், பகரிர் பகரிர் — நீங்கள் சொல்லுங்கள் சொல்லுங்கள்.

குறிப்பு: கேட்டாலும் இங்கே கற்றல்.

(தா—ம) 1. முருகக்கடவுள்மீது பாடிய பாடல் கண்ணேயன்றி மற்றைய இழிவான பாடல்களைப் படியாதிருக்

கக்கடவீர். அதனை மறந்தவர்க்கு நரகபேதனையைப்பற்றி வற்புறுத்திச் சொல்லுங்கள்.

57. அன்னதானம் செய்யவேண்டும்.

பொருபிடி யுங்களி ரூம்னினை யாடும் புணச்சிறுமான் தருபிடி காவல சண்முக வாவெணச் சாற்றிநித்தம் இருபிடி சோருகொண் டிட்டுன் டிருவினை யோமிறந்தால் ஒருபிடி சாம்பருங் காணுது மாய வடம்பிதுவே.

(இ-ன.): இருவினையோம் இறந்தால் — இருவினைப் பாசமுடையேமாகிய நாம் இவ்வுடம்பைப் பிரிந்து நீங்கினால், மாயம் உடம்பு இது — பொய்யாகிய இவ்வுடம்பு, ஒருபிடி சாம்பரும் காணுது — தகிக்கப்பட்டு ஒருபிடி சாம்பராவது காணப்படமாட்டாது. ஆகையால், பொருபிடி யும் களிறும் விளையாடும் — தம்முன் ஒத்த பெண்யானையும் ஆண்யானையும் 'விளையாடுதற்கிடமாகிய, புனச் சிறுமான் தருபிடி காவல — புனத்தின்கணுள்ள சிறிய மான் பெற்ற பெண் யானைபோலும் வள்ளிநாயகியாருடைய தலைவரே, சண்முகவா — அறுழுக்கடவீரே, எனச்சாற்றி — என்று வாழ்த்தி, நித்தம் பிடி சோரு கொண்டு இட்டு உண்டு இரு — நாடோறும் உண்ணாஞ்சோற்றில் ஒருபிடியாவது எடுத்து இரப்போர்க்குக் கொடுத்துப் பின்பு நீயும் புசித்து இருப்பாயாக.

குறிப்பு: 1. புனச்சிறுமான் தருபிடி — வள்ளிமலைச் சாரவின்கண் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிவமுனிவர் என்னும் மேலோர் ஒருவர் அங்கே வந்த பினைமான் ஒன்றை இச்சித்துப்பார்த்தமையால் வள்ளிநாயகியார் அம்மான்வயிற்றில் கருப்பாகி உதித்தனர் என்று புராணம் கூறும். மான் — பிரகிருதிமாயை. சிவமுனிவர் — பிரகிருதியைப் பிரேரிக்குஞ் சீகண்டருத்திரர். வள்ளி நாயகியார் — பக்குவான்மா.

2. இருவினையோம் — நல்வினை தீவினைகளின் பயனுகிய இன்பத்துன்பங்களை அருபவிக்கும் நாம்.

3. ஒருவருக்கும் கொடாது ஊட்டி வளர்த்தாலும் இவ்வுடம்பு நிலை பெருதாதலால், இருணினோ மிறந்தால் ஒருபிடி சாம்பரும் கானதை மாயவுடம்பிதுவே என்றார்.

(தா—ம.) இவ்வுடம்பு நிலையற்றது. ஆகையால் நீங்கள் மாத்திரம் உண்டு உங்கள் உடலைமாத்திரம் பேணுமல்ல, அதுமுக்கடவுளை வாழ்த்தி நித்தமும் வறியோருக்கும் கொடுங்கள் என்பதாம்.

58. முருக்கடவுள் பரமஞ்சு.

நெற்றுப் பசங்கதிர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி முற்றுத் தனத்திற் கிணிய பிரானிக்கு மூல்லையுடன் பற்றுக் கையும்வெந்து சங்கராம வேஞும் படவிழியாற் செற்றுரக் கிணியவன் ரேவேந்தர லோக கிளாமனியே.

(இ—ன.) : நெற்றுப் பசம் கதிர் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி — நெற்றுகாத பசமையாகிய கதிர்களை யுடைய செந்தினையைக் காத்த நீலநிறத்தையுடைய வள்ளி நாயகியாரின், முற்றுத் தனத்திற்கு இனியபிரான் — முதிராத தனங்களுக்கு இனிய தலைவரும், இக்கு மூல்லையுடன் பற்று ஆக்கையும் வெந்து சங்கராம வேஞுமபட — கருப்புவில்லோடும் மூல்லைமலர்ப்பாணத்தோடும் பற்றிய உடம்பும் வெந்து போர்ப்புரிந்த மன்மதனும் இறக்க, விழியால் செற்றுரக்கு இனியபிரான் — நெற்றிக்கண்ணினால் அழித்த கிவபெருமானுக்கு இனியவரும் யாவரெனின், தேவேந்தரலோக சிகாமனியே — தேவேந்திரலோகத்தி லுள்ளார்க்கு முடிமணிபோல கிருப்பவராகிய முருக்கடவுளோயாம்.

. குறிப்பு : 1. நெற்றுப் பசங்கதிர்ச் செவ்வேனல் — பிரபஞ்சவிடயங்கள் செவ்வேனல் — பிரபஞ்சம். பசங்கதிர் — விடயங்கள்.

2. வள்ளி முற்றுத் தனத்திற் கிணிய பிரான் - வள்ளி நாயகியாரின் பக்குவழுதிர்ச்சியை விரும்பும் முருக்கடவுள்.

கந்.5

3. பற்றுக்கை பற்று ஆக்கை — பற்றி , உடம்பு.
4. சிதாமணி — சிரேட்டர்.

5. மூல்லை — இனம்பற்றித் தாமரை மா அசோகு நீலம் என்பவைகளாகிய மற்றைய நான்கும் கொள்ளப் படும். இவை மன்மதனது பஞ்சபாணம் எனப்படுவன. இவற்றுன் தாமரைமலருக்கு நினைப்பிப்பதும், மாவின் மலருக்கு பச்சையுண்டாக்குவதும், அசோகமலருக்கு உண வைவெறுக்கச் செய்வதும், மூல்லைமலருக்குக் கிடையாய்க் கிடக்கச்செய்வதும், நீலமலருக்குக் கொல்லுவதும் குணங்களாம். இவை எய்யப்படும் இடங்கள் முறையே நெஞ்சு கொங்கை விழி சிரம் அல்குல் என்பவைகளாம். “இக்கு மூல்லையுடன் பற்றுக்கையும் வெந்து சங்கராம வேஞும்பட — ஆணவமலமும் அதன் காரியங்களும் ஒழிய என்பது. மன்மதன் — வேட்கையை உண்டாக்கும் ஆணவமலம்.

6. நெஞ்ருப் பசுங்கதிர்ச் செல்வேனல் காக்கின்ற நீல வள்ளி முற்றுத் தனத்திற் கிணியபிரான் என்பது ஆன மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சப்பற்று நீங்கி மலபரிபாகம் வருதலை விரும்பும் கடவுள் என்பதையும், இங்கு மூல்லையுடன் பற்றுக்கையும் வெந்து சங்கராம வேஞும் பட விழியாற் செற்றுர்க் கிணியவன் என்பது மலத்தை ஒழிக்கும் சிவபிரானுக்கு இனியவர் என்பதையும், தேவேந்திரலோகசிகாமணி என்பது பங்குவமெய்திய ஆன்மாக்களுக்குத் தெருநாதர் என்பதையுங் குறித்துநின்றன.

(தா — ஸ்) : வள்ளிநாயகியாரின் மலபரிபாகத்தை விரும்பினவரும் சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரும் தேவகுருவாகிய முருகக்கடவுளேயாவர்:

59. அறத்தின் பேறு.

பொங்கார வேலையில் வேலைவிட் போனருள் போலுதவ வெங்கா யினும்வரு மேற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்லவத்த வங்கா ரமுமுங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையருஞ் சங்காத மேகெடு வீருமிரி போமத் தலிவப்பிக்கே,

(இ—ள்.): ஏற்பவர்க்கு இட்டது — யாசகரிக்குக் கொடுத்தது, பொங்கு ஆரவேலையில் — மேலெழுகின்ற முத்துக்களையுடைய கடவின் மீது, வேலையிட்டோன் அருள் போல் — வேற்படையைச் செலுத்தி அதனை வற்றும்படி செய்த முருக்கடவுளின் திருவருள்போல, உதவ எங்கு ஆயினும் வரும் — உமகிரு உதவிசெய்தற்கு எவ்விடத்தாவது வரும், இடாமல் வைத்த வங்காரமும் உங்கள் சிங்கார வீரும் மட்டந்தையரும் — கொடாமல் இருப்பில் வைத்த பொன்னும் உங்களுடைய ஆழகிய வீரும் மாதரும், உயிர் தனி போம் அவ்வழிக்கு — உயிர் தனிமையாகச் செல்லும் அவ்வழிக்கு, சங்காதமோ கெடுவீர்—துணையாகக்கூடிவருமோ சொல்வீர், கெடுவீர் உலகத்தாரே.

குறிப்பு 1. பொங்கார வேலையில் வேலையிட்டோனருள் போலுதவவெங்காயினும் வரும் — தத்துவங்களைல்லாம் கழன்றஷிடத்து ஆன்மாவுக்குத் திருவருளே தாரகமாயிருப்பதுபோல, பொன், மணி முதலியவற்றை விட்டுப்போகுந் தனிவழிக்கு இப்பிறப்பிற் செய்யும் தருமே தாரகமாயிருக்கும் என்பது. வேலையில் வேலை விடுதல் — கன்மங்களை ஞானசத்தியால் அழித்தல்.

2. சங்காதம் — துணை, நட்பு, கூட்டம்.

3. கெடுவீர் என்பது இரக்கப்பொருள்தரும் ஓரிடைச் சொல்.

(தா—ம்.): ஏற்பவர்க்கிட்டது சிவபுண்ணியமாகிச் சத்திநிபாதத்தை (சத்திநிபாதம் — நிபாதம் — வீழ்ச்சி. புலவரகராதி.) உண்டாக்கும். இடாமல் வைத்த பொன் முதலியன் அங்குள்ள செய்யா.

40. பிராரத்தவினை தாக்காமைக்குபாயம். சிந்திக்கி லேனின்று சேவிக்கி லேன்றுள்ளடைச் சிற்றுடியை வந்திக்கி லேனுள்ளும் வாழ்ந்துகி லேளாமயில் வாகனனைச் சந்திக்கி லேன்பொய்யை நிந்திக்கு லேனுள்ளமை சாதிக்கிலேன் புந்திக்கி லேசமுங் காயக்கி லேசமும் போக்குதற்கே.

(இ—ள.): புந்திக் கிலேசமும் காயக்கிலேசமும் போக் குதற்கு — மனத்துயரையும் தேசத்துயரையும் ஒழித்தற் பொருட்டு, மயில்வாகனளைச் சந்திக்கிலேன் — மயில்வாக எத்தையுடையவராகிய முருகக்கடவுளை ஆயங்களிற் சென்று தரிசனஞ்சு செய்கின்றிலேன், தண்டைச் சிற்றடியை நின்று சிந்திக்கிலேன் சேவிக்கிலேன் வந்திக்கிலேன் ஒன் றும் வாழ்த்துகிலேன் — தண்டை அணிந்த அவரது சிறிய திருவடிகளை மனத்தை ஒருப்படுத்திநின்று தியானிக்கின் றிலேன், வணங்குகின்றிலேன், புகழ்கின் றிலேன், சிறிதும் துதிக்கின்றிலேன், பொய்யை நிந்திக்கிலேன் — பொய்ப் பொருளாகிய பிரபஞ்சத்தை இகழ்கின்றிலேன், உண்மை சாதனங்களைச் செய்து அறிகின்றிலேன்.

குறிப்பு: 1. பொய்யை நிந்தித்தல் — பிரபஞ்சத்தை நிலையில்லாத பொய்ப்பொருளெனக் கண்டு அதனிடத்துப் பற்றின்றி இருத்தல்.

2. உண்மை சாதித்தல் — முருகக்கடவுள் உண்மைப் பொருளெனத்தெளிந்து அவரைப் பற்றிநிற்றல்.

(தா—ம.): மனக்கிலேசம் முதலிய பிராரத்தவினை தாக்காதபடி முருகக்கடவுளை வணங்கவேண்டும்.

61. அத்துஷ்டத்திலை.

வரையற் றவுணர் சிரமந்று வாரிதி வந்றுக்கெற்ற புரையற்ற வேலவன் போதித் தவாபஞ்ச பூதமுமற் றுரையற் றுணர்வற் றுடஸற் றுயிறு றுபாயமற்றுக் கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.

(இ—ள.): பஞ்சபூதமும் அற்று — பஞ்சபூதங்கள் முதலிய தத்துவங்களின் செயலுமற்று, உரை அற்று — வாக்கின் செயலுமற்று, உணர்வு அற்று — மனத்தின் செயலு மற்று, உடல் அற்று — காயத்தின் செயலுமற்று, உயிர் அற்று — ஆண்மபோதமுங் கெட்டு, உபாயம் அற்று — சித்தி

சாதனமுமின்றி, இருள் அற்று—யான் என்னும் மலவா சனையுங் கெட்டு, எனது அற்று—எனது என்னும் மல வாசனையும் கெட்டு, வரை அற்று இருக்கும் அக்காட்சி அது—எல்லையில்லாது எங்கும் வியாபகமாய் இருக்கும் அந்தத் தெளிவுக்காட்சியை, வரை அற்று—கிரெள்ளச் சமீல் அழியவும், அவுணர் சிரம் அற்று—அசரர் தலைகள் அறவும், வாரிதி வற்ற—கடல் சுவறவும். செற்ற—வெகுண்ட, புரை அற்ற வேலவன் போதித்தவா— ஒப் பற்ற வேற்படையெடுதையவராகிய முரு கூக்கடவுள் எனக்கு அறிவுறுத்தியவாறு என்ன வியப்பாயிருக்கிறது.

குறிப்பு: 1. வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற வேல்— மாண்யையெயும் ஆண்மாக்களைப் பொருந்திய ஆணவமலத்தையும் கண்மங்களையும் நீக்கிய வேற்படை. அவுணர் என்பது ஆண்மாக்களையும், சிரம் என்பது மூலமலத்தையும் குறித்துநின்றன.

2. பஞ்சபூதமும்—பூதமும் என்ற உம்மையால் மற்றைய தத்துவங்களும் வருவிக்கப்பட்டன.

3. உபாயம்— சித்தியடையும்படி செய்யும் சாதனங்கள்.

4. இருளற் றென தற்று—யான் எனது எனப் பகுத்துக்கானும் மயக்கவுணர்விற்கு ஏதுவாகிய மலவா சனை. இருள்—மயக்கம்.

5. காட்சி—யான் என ஒருமுதல் காணப்படாது முதல்வனது திருவடிவியாபகத்துள் அடங்கி அம்முதல் வனே முழுதுமாய்க் காணப்படும் தெளிவுக்காட்சி. தூல அறிவாகிய உயிரும் குக்கும் அறிவாகிய சிவமும் அத்து விதமாய்க் கலந்துநிற்கும் நிலை.

(தா—ம.): முருகக்கடவுள் அத்துவிதநிலையை எனக்கு ஊர்த்திய முறைமை என்ன வியப்பாயிருக்கிறது.

62. முருக்கடவுள் ஞானஞ்சு:

ஆஹுக் கணிகலம் வெண்டலே மாலை யகிலமுண்ட
மாஹுக் கணிகலந் தண்ணந் துழாய்மயி ஸேறுமையென்
காஹுக் கணிகலம் வானேர் முடியுங் கடம்புங்கையில்
வேஹுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனு மேருவுமே.

(இ-ஷ.): ஆல் உக்கு அணிகலம் வெண் தலைமாலையே—
கல்லாலின் நிழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமா
ஹுக்கு ஆபரணமாவது வெண்மையான கபாலங்களாலாய
மாலையே, அகிலம் உண்ட மாஹுக்கு அணிகலம் தண் அம்
துழாயே— உலகத்தை உண்ட திருமாஹுக்கு ஆபரணமா
வது குளிர்ந்த அழகிய துளசிமாலையே, மயில் ஏறும் ஜூயன்
காஹுக்கு அணிகலம் வானேர் முடியும் கடம்புமே— மயில்
வாகனந்தில் ஏறிவரும் முருக்கடவுளின் திருவடிக்கு
ஆபரணமாவன தேவர்களது மகுடங்களும் கடப்ப மலர்
மாலையுமே, கையில் வேஹுக்கு அணிகலம் வேலையும் சூர
ஞாம் மேருவுமே— அவர் திருக்கரத்திலுள்ள வேலாயுதத்
துக்கு அணிசெய்வன அதனால் அழிந்து அதன்பெருமை
விளங்கிநின்ற கடலும் சூரனும் கிரெளஞ்சமலையுமே.

குறிப்பு: 1. ஆல் - கல்லாலவிருட்சம். அது திருவரு
ளைக் குறிப்பது.

2. உ - சிவன்

3. வெண்டலைமாலை — வெண்டலைமாலை முதலிய
வற்றை அணிதல், எவ்வுயிரையும் சங்காரஞ்செய்யுங்
கடவுள் தாம் என்பதை யாவரும் அறிந்து தம்மை
அடைந்து பாசங்களினீங்கி முத்தியைப் பெறுதற்பொருட்
ஒசு சிவபெருமான் அவ்வுயிர்கள்மாட்டு வைத்த திரு
வருட்செயலைக் குறிப்பது.

4. அகிலமுண்ட மால் — உகாந்தகாலத்திலே உலகம்
முழுவதையும் உண்டு தன் வயிற்றிலே அடக்கிக்கொண்டு
நித்திரை செய்தலால் அவரை உலகமுண்டவர் என்பர்டு

5. காலுக் கணிகலம் வானேர் முடி — தேவர்கள் வணங்குந் திருப்பாதமெனவே, முருக்கீட்டுவுன் தேவகு என்பதும் பெறப்படும். கடம்பு — திருவருளைக் குறிப்பது.

6. வேற்படையானது மல மாஸை கன்மங்களை வெற்றிகொள்ளுதலால், அவை வேலுக்கு அணிகலம் எனப் பட்டன. குரன், மேரு, வேலை என்பன முறையே மல மாஸை கன்மங்களைக் குறிப்பன. மேரு — கிரெள்ஞ்சமலையைக் குறிப்பது.

(தா—ம.) : சிவபெருமான் சங்காராரணன். திருமால் பிரகிருதி காரியங்களைக் காக்குஞ் சத்தியடையவர். முருக்கீட்டுவுன் தேவகுருவும் ஞானசத்தி சொருபருமாவர்.

63. முறையீடு.

பாதித் திருவுருப் பச்சென் றவர்க்குத்தன் பாவணையப் போதித்த நாதனைப் போரவே ஸைக்சென்று போற்றியுய்யக் சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ வழுது தொழுதுருகிச் சாதித்த புத்திவந் தெங்கே யெனக்கிங்கள் சந்தித்ததே.

(இ—ள) : பாதித் திருவுருப் பச்சென்றவர்க்கு — பாதித் திருவடிலம் (மாதேவி சேர்ந்திருத்தலால்) பச்செனநிறமாகி இருக்கின்ற சிவபெருமாலுக்குத். தன் பாவணையப் போதித்த நாதனை — பிரணவத்துக்குத் தாங்கொண்ட கருத்தை உபதேசித்த இறைவரை, போர் வேணை — எக்காலத்தும் போர்புரியும் வேற்படையையுடைய கடவுளைச் சென்று போற்றி உய்ய — யான் போய்த் துதித்து உய்யும் படி, சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ — அந்நாளில் அவராற் சோதித்து அறியப்பட்ட மெய்யன்பு இதி நாளில் இன்மையால் அது பொய்யன்போ. அழுது தொழுது உருகிச் சாதித்த புத்தி எங்கு வந்து எனக்கு இங்ஙன் சந்தித்தது — அந்நாளில் மெய்யன்புடையவர் போல அழுது பணிந்து உருகிச் சாதித்த மனமங்கு எங்கேயிருந்து வந்து எனக்கு இங்கே கூடிற்று.

(தா-ம.) : முருகக்கடவுள் தம் ஈம் ஆட்கொண்ட காலத்திலுள்ளதாகிய மெய்யன்பு பிராரத்தவாதனையாற் குறைகின்றதென்று அக்கடவுளை நோக்கி முறையிட்டது.

64. இயமனுக்கு அஞ்சாமை.

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுணப் பாரநிய வெட்டிப் புறங்கண் டலாதுகிடேன் வெய்ய சூரணைப்போய் . முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாடிரு முன்புநின்றேன் கட்டிப் புறப்பட பாசத்தி வாளொன்றன் கையதுவே.

(இ-ள.) : பட்டிக் கடாவில் வரும் அந்தகா - வஞ்சத் தையுடைய எருமைக்கடாவின் மேலேறி வருகின்ற இயமனே, வெய்ய சூரணைப் போய் முட்டிப் பொருத - கொடிய சூரபன்மனிடத்திற் சென்று தாக்கிப் போர்புரிந்து, செல் வேல் பெருமான் திருமுன்பு நின்றேன் - சிவந்த வேலாயுதத்தைத் தரித்த முருகக்கடவுளின் சந்திதியில் நிற்கின்றேன், சத்திவான் என்றன் கையது - அன்றீயும் அவரது சத்தியாகிய வாட்படையும் என்கையினிடத்துள்ளது, கட்டிப் புறப்பட்டா - போருக்கு ஆயத்தஞ்செய்து புறப்பட்டுவா, உணைப் பார் அறிய வெட்டிப் புறங்கண்டு அலாது விடேன் - உண்ணை உலகம் அறியும்படி துணீந்து முதுகு காட்டி ஒடுவது கண்டலாது விடமாட்டேன்.

குறிப்பு : 1. எக்காலத்தும் பேரர்செய்து இரத்தநிறம் இருத்தவின், “செவ்வேல்” என்றார். போர்செய்தலாவது மல மாயை கண்மங்களின் வலிகுன்றச் செய்தலு.

2. சத்திவான் - திருவருள்.

(தா-ம.) : முருகக்கடவுள்து - அருளைப்பெற்ற யான இனி இயமனுக்கு அஞ்சமாட்டேன் என்பதாம்.

65. இயமவாதனையை ஒழித்தருள் வேண்டல். .
வெட்டுங் கடாமிழைத் தோன்றும் வெங்கற்றன் விடுங்கயிற்றுற் கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராகலங்கள் எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட் டோடவெட் பாதவெளி மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மழைத்தனே.

(இ—ன.) । கர அசலங்கள் எட்டும் குலசிரி எட்டும் விட்டு ஓட — திக்குயாணகள் எட்டும் அட்டகுல பர்வதங் களையும் விட்டு ஓடும்படி, எட்டாத வெளி மட்டும் புதைய விரிவுக்கும் கலாப மழுரத்தனே — ஊனக்கண்ணுக்கு எட்டாத ஞான ஆராயம் வரையும் அது மறையும்படி விரிக்கும் தோகை பொருந்திய மயில்வாகனத்தையுடையவரே, வெட்டும் கடாமிசைத் தோன்றும் வெம் கூற்றன் விடும் வயிற்றுல் கட்டும்பொழுது விடுவிக்க வேண்டும் — கொலை செய்கின்ற ஏருமைக்கடாவின் மேலேறி வருகின்ற கொடிய இயமன் வீசுகின்ற பாசக்கயிற்றனால் என்ஜைக் கட்டும் பொழுது தேவரீர் அவன்கையினின்றும் அடியேனை விடு வித்தருளவேண்டும்.

குறிப்பு : 1. கராசலங்கள் (கர+அசலங்கள்) — துதிக் கைகளையுடைய மலைகள், திக்குயாணகள். கராசலங்கள் ஆன்மதத்துவங்களைக் குறித்து நின்றன. இவை தத்தஞ் செயல்களின்றி நின்றன என்பது பொருள் :

2. குலசிரியெட்டு — அகத்தமாயையும் வித்தியாதத் துவங்கள் ஏறும்.

3. எட்டாத வெளி — ஞானவெளி, தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வெளி. மயில் என்னும் திரோதானசத்தி மாயாகாரியங்களைக் காரியப்படுத்தி, ஆன்மாக்கள் கன் மங்களை நுகரும்படி செய்து, தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அருள்வெளியிலே ஒடுங்கச்செய்யும் என்பது.

(தா—ம.) : மலங்களை ஒழிக்கும் சத்தியையுடைய முருகக்கடவுளே ! அடியேன் இயமன்கைப்படும்போது காத்துக்கொள்வீராக .

65. வாசக ஞானம்

நீர்க்கு மிழிக்கு நிகரென்பரி யாக்கைநில் லாதுசெல்வம் பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு மென்பரி பசித்துவந்தே ஏற்ற மவர்க்கீட வெள்ளினெங் கேறு மெழுந்திருப்பாரி வேற்கு மரற்கண் பிலாதவர் ஞான மிகவுந்தன்றே.

(இ—ள.) : யாக்கை நீர்க்குமிழிக்கு நிகர் என்பர் — சரீரமானது நீர்க்குமிழிக்குச் சமானம் என்பர், செல்வம் நில்லாது பார்க்கும் இடத்து அந்த மின்போலும் என்பர் — செல்வமானது நிலைத்திராது; ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து அந்த மின்வைலை நிகர்க்கும் என்பர். இங்குண்டு சொல்லப் வர்கள், பசித்து வந்து ஏற்கும் அவர்க்கு இட என்னின் — பசித்துவந்து இரப்பவர்களுக்குக் கொடுக்க என்றால், எங்கு ஏனும் எழுந்திருப்பார் -- (அதற்கு விருப்பின்றி) எவ்விடத் துக்காயினும் எழுந்துபோவார்கள், வேல் குமரந்து அன்பிலாதவர் — அவரோ வேற்பட்டயையுடைய சூமாரக்கடவு விடத்து அன்பிலாதவர், ஞானம் மிகவும் நன்று — அவருடைய வாசகஞானம் மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது.

(தா—ம.) : தருமஞ்செய்யாதவர் ஞானம் வாசகஞான மேயன்றிப் பிறிதன்று.

67. முறையிடு

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுதின் சிற்றுடியைக் குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற் றிலேன்மது கும்பகம்பத் தறுகட் சிறுகட் சங்கராம சயில் சரசவல்லி இறுகத் தழுவுங் கடகா சலப்பன் னிருபுயனே.

(இ—ள.) : மத கும்ப கம்பம் — மதம்பொருந்திய மதத்தையும் கட்டுந்துணையும், தறுகன் — அஞ்சுவனவற் றிற்கு அஞ்சாமையையும், சிறு கண் — சிறிய கண்களையுமடைய, சங்கிராம சயிலம் சரசவல்லி — ஜராவத யானையின் மகளாகிய இனிய குணத்தையுடைய தெய்வநாயகி இறுகத் தழுவும் — னிருங்க அணைக்கும், கடக அசலுப் பண்ணிரு புயனே — கடகத்தை அணிந்த மலைபோலும் பண்ணிரண்டு புயங்களையுடையவரே, பெறுதற்கு அரிய பிறவியைப் பெற்றும் — அடைதற்கரிதாகிய மானுடப்பிறவியை அடைந்தும், நின் சிற்றுடியைக் குறுகிப் பணிந்து பெறக்

வற்றிலேன் — உழகுடைய சிறிய திருவடியை அனுகி
வணங்கிப் பெறுதற்குரிய வீடுபேற்றைப் பெறுவதற்குக்
கந்தாரேனில்லை.

குறிப்பு : 1. சங்கிராமசயிலம் — போர்மலை; என்றது
பாளையை, சங்கிராமம் — போர்.

2. சிற்றடி — திருவருள். தெய்வயானை — கிரியாசத்தி.

(தா — ம.) : முருகக்கடவுளே, தேவரீரைப் பணிந்து
மானுடப்பிறவியின் பயனை அடைகிட்டுறேனில்லை.

68. திருவடித்தியானத்தின் பேறு.

காட்டுஞ் சமரத் தனிவேன் முருகன் சரணத்திலே
ஒடுங் கருத்தை யிருந்தவஸ் ஸார்க்குகம் போய்ச்சகம்போய்ப்
பாடுங் கவுரி பவுரிகொன் பாடப் பசுபதிநின்
ஞுடும் பொழுது பரமா யிருக்கு மதித்திலே.

(இ - ள.) : ஒடும் கருத்தை—பஞ்சப்புலன்களின் வழியே
செல்லும் மனத்தை, சமரம் காட்டும் தனிவேல் முருகன்
சரணத்திலே — யுத்தத்திலே பகவவரை அழிக்கும் ஒப்
பற்ற வேற்படையையுடைய முருகக்கடவுளுடைய திருவடி
களின்கண்ணே, இருத்த வல்லார்க்கு — இருத்த வல்லவர்
களுக்கு, உகம் போய் சகம் போய் — பிரபஞ்சப்பற்றரூ
மிந்து, பாடும் கவுரி பவுரி கொண்டாட — பாடுகின்ற
பராசத்தி பவுரி என்னும் திருநடனத்தை மெச்ச, பசுபதி
நின்று ஆடும் பொழுது — பரமசிவன் நின்று நடனஞ்செய்
யும் பொழுது, அதீதத்திலே பரமாயிருக்கும் — துரியாதீத
நிலையிலே பரமுத்தி சித்திக்கும்.

குறிப்பு : 1. உகம் போய்ச் சகம் போய் ...அதீதத்
திலே — தத்துவங்களும் பிரபஞ்சப்பற்றம் நீங்கிப் பேரா
நந்தத்தை அநுபவிப்பவர் என்பது. பாடுங்கவுரி பவுரி
கொண்டாடல் — பராசத்தி துணைசெய்தல். பசுபதி நின்
ரூடுதல் — பேராநந்தமுறுதல். “ஆநந்தமொண்டருந்தி

நின்றுடல் கானும் அருணமூர்த்தியாகக் கொண்ட திருவம்பலத்தான் கூத்து." (உண்ணமலிளக்கம் 37.) உம், சகம் — உலகம்.

2. சரணத்திலே கருத்தையிருத்தவல்லார்க்கு அதீதத்திலே பரமாயிருக்கும் என முடிக்க.

(தா—ம.): முருகக்கடவுளின் திருவடியைத் தியானிப் போருக்குப் பரமுத்தி கைகூடும் என்பதாம்.

69. இயமபயமிழ்லை எனல்.

தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான வாளொன்று சாதித்தருள் கந்தச் சவாமி யெனித்தேற் றியபிள்ளரிக் காலன் வெம்பி வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய லாந்சத்தி வாளொன் சிந்தத் துணிப்பன் றனிப்பருங் கோபத்ரி சூலத்தையே. [றினுற்

(இ—ள.): தந்தைக்கு முன்னம் தனிஞான வாள் ஒன்று சாதித்து அருள் கந்தசவாமி — பரமசிவனுகிய தம் பிதாவுக்கு முன்னெருகாலத்திலே ஒப்பற்ற பிரஸவத் தின் பொருளை உபதேசித்தருளிய முருகக்கடவுள், எனித் தேற்றிய பின்னர் — அடியேணை ஞானேபதேசத்தால் திடப் படுத்திய பின்டு. காலன் வெம்பி வந்து இப்பொழுது என்னை என் செயலாம் — இயமனுணவன் கோபித்து வந்து இப்பொழுது அடியேணை என்ன செய்யமுடியும். தனிப்பு அரும் கோபத் திரிகுலத்தை - தனித்தற்கரிதாகிய கோபத் தையடைய அவனது திரிகுலத்தை. சத்தி வாள் ஒன் றினுல் சிந்தத்துணிப்பன் — அந்த ஞானவாள் ஒன்றைக் கொண்டு சிதறும்படி துண்டித்து விடுவேன்.

குறிப்பு: 1. ஞானவாள் ஒன்று சாதித்தல்: சாதித்தல் — செய்தல், உபதேசங்க்கெய்தல்.

2. தேற்றுதல் — திடப்படுத்துதல்.

3. சத்திவாள் — ஞானவாள், திருவருளுள்.

(தா—ம.): முருகக்கடவுளது திருவருளைப் பெற்றே அங்கயால், இயமனுக்கு அஞ்சேன் என்பதாம்.

70. மும்மலம் ஓழித்தற்கு ஏது.

விழிக்குத் துணைத்து மென்மலரிப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்ற மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த பறிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோனும் பயந்ததனி வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ் செங்கோடன் மழூரமுமே.

(இ - ள்): விழிக்குத் துணை செங்கோடன் திரு மென்மலரிப் பாதங்களே - எனது டீகண்ணலுக்குத் துணையாவன திருச்செங்கோட்டில் ஏழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவுளு டைய மென்மையினையுடைய தாமரைமலர் போன்ற திரு வடிகளே, மெய்ம்மை குன்றுமொழிக்குத் துணை முருகா எனும் நாமங்களே - சத்தியம் தவறுத எனது வாக்குக் குத் துணையாவது முருகா என்று விளிக்கப்படும் அவர் நாமமே, முன்பு செய்த பழிக்குத்துணை அவன் பன்னிரு தோனுமே - யான் முன்செய்த பாவத்தை நீக்குத்தற்குத் துணையாவன அவருடைய பன்னிரு புயங்களுமே, பயந்த தனிவழிக்குத் துணை வடிவேலும் மழூரமுமே - யான் அஞ்ச சுதற்குரிய தனிவழிக்குத் துணையாவன அவரது ஒளி பொருந்திய வேற்படையும் மயிலுமே.

குறிப்பு: 1. விழிக்குத் துணை திரு மென்மலரிப் பாதங்கள் - பிராரத்த வினையை அநுபவிக்கும்பொழுது மனமானது, கண் முதனிய பஞ்சப்பொறிகளின்வழியே சென்று விடயங்களைப்பற்றி அவற்றில் அழுந்தும். அவ விடயங்களில் வைத்த ஸ்ரீருப்பு வெறுப்புக்களால் ஆகா மியவினை ஏறும். அங்கனம் ஆகாமியவினை ஏறுதபடி முரு க்கடவுளுடைய திரு வட்டிகளைத் தியானிக்கவேண்டும் என்பது.

2: மொழிக்குத் துணை முருகாவெனு நாமங்கள் - பிரா ரத்தயினையை அறுபவிக்கும்பொழுது வாக்கால் ஆகா மியவினை ஏறுதபடி அவருடைய திருநாமத்தை உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது, நாமங்கள் என்புழிக் கள் அசை.

3. முன்பு செய்த பழிக்குத்துணை அவன் பண்ணிரு தோள் — சஞ்சிதவினையைப் போக்குதற்கு அவருடைய பண்ணிரு புயங்களையும் போற்றல் வேண்டும் என்பது.

4. பயந்த தனிவழிக்குத் துணை வடிலேவும் மழை மும் — மல மாயைகளைப்போக்கி மேற்பிற சியெடாவன் னைம் துணையாயுள்ளன வேலூம் மயிலுமாம். மயில் கன் மங்களை நுகர்வித்து மலபரிபாகம் வந்தசிடத்து, வேல் ஞானத்தை அருளிப் பிறவிவை நீக்கும். ஈன்மமின்மையால் மாயாமலமும் நீங்கும் இறக்கும் பொழுதும் பிறக்கும்பொழுதும் ஆன்மா ஒருதுணையுமின்றி இறந்து பிறந்து உழவுவதால் “தனிவழி” என்றார்.

(தா—ம்) : எனது மல மாயை கன்மங்களைப் போக்குதற்கு முருக்கடவுள்ளடைய திருவடிகளும் திருநாமங்களும் திருப்புயங்களும் வேலூம் மயிலும் துணைகளாம்.

71. முத்திக்குபாயம்.

துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென் னஞ்சிவ யோகமெனுங் கருத்தை யறிந்து முகமாறுடைக்குரு நாதன்சொன்ன கருத்தை மனத்தி விருத்துங்கள் ஈர்முத்தி கைகள்டதே. *

(இ—ஏ.) : துருத்தி எனும்படி வாயுவைச் சுற்றி முறித்து அருத்தி கும்பித்து—துருத்தி என்று சொல்லும்படி பிராணவாயுவை வெளியிற் செல்லாது வளைத்துத் தடுத்து உன்னே நிரப்பி நிறுத்தி, உடம்பை ஒறுங்கில் என் ஆம்— உடம்பை வருத்துதலினால் என்னிபயனுண்டாம், சிவயோகம் என்னும் கருத்தை அறிந்து — சிவயோகம் என்னும் துரியதிலையை அறிந்து, முகம் ஆறு உடை குருநாதன் சொன்ன — ஆறுமுகங்களையுடைய குருநாதர் உபதேசித் தருளிய, கருத்தை மனத்தில் இருத்தும் — உபதேசப் பொருளை உங்கள் மனத்திலே அழுத்துங்கள், முத்தி கைகள்டது — முத்திநிலை கைகூடினதேயாகும்.

குறிப்பு 1. சூம்பித்தல் — பிராணவாயுவை உள்ளே நிறுத்தல்.

2. சுற்றிமுறித்தல் — வளைத்துத் தடுத்தல், பிராணவாயு வெளியிற் செல்லாது தடுத்தல்.

3. அருத்தல்—உணபித்தல், பிராணவாயுவை உள்ளே நிரப்புதல்; பூர்கன்செய்தல்.

4. சிவயோகம் — கேவல சகலங்களும் தற்போதமும் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருள் வியாபகத்துக்குள்ளாக ஆஸ்மா அடங்கி நிற்கும் தூரியநிலை.

5. குருத்து — மரம் முதலியவற்றின் குருத்து. அது இங்கே தத்துவங்கள் முதலியன் நீங்கப்பெற்ற ஆஸ்மா வின் சுத்தநிலையாகிய அருணிலைக்கு உவகமொக்க கூறப் பட்டது.

6. குருநாதன் சொன்ன கருத்தை மனத்திலிருத்தும் — குருநாதர் உபதேசித்த உபதேசமொழியை இடைவிடாது தியானஞ் செய்யும் என்பது.

7. கண்ணர் — முன்னிலைப்பண்மையில் வரும் அசை மொழி

(தா—ம.) : கருமயோகஞ் செய்யாது, சிவயோகஞ் செய்யின் முத்தி கைகூடும்.

72. முருக்கடவுளைத் தியானித்தலின் பேறு.

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெந்தபனைச் செஞ்கட்டரவேல் வேந்தனைச் செந்தமிழ் தூஸ்மீரிந் தோனை விளங்குவள்ளி காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் காரிமயில் வாகனனைச் சாந்துணைப் போது மறவா தவரிக்கொரு தாழ்வில்லையே.

(இ—ன.) : சேந்தனை — சிவந்த திருமேனியுடையலரும், கந்தனை — ஆறு திருவடிவங்களும் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்ட வரும், செங்கோட்டு வெற்பனை — திருச்செங்கோட்டு மலையில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், செம் சுடர் வேல் வேந்தனை

— சிவந்த ஒளிபொருந்திய வேற்படையெடுத்தைய இறைவரும், செந்தமிழ் நூல் விரித்தோனை - செந்தமிழ் நூல் களை அகத்தியமுனிவருக்கு விரித்துரைத்தருளினவரும், விளங்கு வள்ளி காந்தனை - அழகு விளங்குகின்ற வள்ளி நூயியார்க்குத் தலைவரும், கந்தக் கடப்பணை - வாசனை பொருந்திய கடப்பமலர்மாலைபை அணிந்தவரும், கார் மயில் வாகனனை - பச்சைநிறம்பொருந்திய மயில்வாகனத் தெயுடையவரும் ஆகிய முருகக்கடவுளை; சாம் துணைப் போது மறவாதவர்க்கு — இறக்குநாளளவும் மறவாதவர்க்கு, ஒரு தாழ்வில்லை — ஒரு குறைவுமில்லை.

குரிப்பு : 1. கார் — பஷ்டை; கறுப்பு.

2. சாந்துணைப்போது ; துணை — அளவு; எல்லை; போது — காலம்.

(தா—ம்) : முருகக்கடவுளை இறக்குமளவும் நினைப்ப வர்க்கு ஒரு குறைவுமில்லை என்பதாம்.

73. திருவருளின் செயல்

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புள்ளும் வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் ஸதொன்று வந்துவந்து தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே ஆக்கு மறுமுக வாசோஸ் லொனுதிந்த வாநந்தமே.

(இ—ள்.) : போக்கும் வரவும் - தோற்றநாசமும், இரவும் பகலும் - கேவல சகலங்களும், புறம்பும் உள்ளும்— புறம்பு உள் என்னும் வேற்றுமையும். வாக்கும் வடிவும் — சாயலும் உருவமும், முடிவும் - ஆதியும் அந்தமும். இல் லாது ஒன்று — இல்லாததாகிய ஒப்பற்ற திருவருளானது, வந்து வந்து தாக்கும் — இஸ்டவிடாது வந்து என்னைப் பொருந்தாதிற்கும், மனோலயம் தானே தரும் - எனக்கு மனோலயத்தைத் தானே உண்டாக்கும், எனைத்தன்வசத்தே ஆக்கும் - என்னைத் தன்வயப்படுத்தும், அறுமுகவா — சள்ள முகக்கடவுளே, இந்த ஆநந்தம் சொல்லொன்றுது — இந்த ஆநந்தத்தின் தன்மை சொல்லமுடியாது.

குறிப்பு: 1. போக்கும் வரவும் — இறப்பும் பிறப்பும்.

2. இரவும் பகலும் — இரவு — தத்துவங்களின்தொழிற் பாடின்றி ஆணவு மலத்தோடுமாத்திரங் கூடியிருக்கும் ஆண் மாவின் கேவலநிலை. பகல் — ஆன்மா தத்துவங்களோடு கூடி விடயங்களை நுகரும் சகலநிலை. இஃதன்றி அச்சகல நிலையில் நிதமும் மறப்புநினைப்புக்கள் இரவு பகல் என்றும் கேவல சகலங்கள் என்றஞ் சொல்லப்படும்.

3. புறம்புமள்ளும் இல்லாதது — புறம்பு உன் என்னும் வேறுபாடின்றி எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருத்தல்.

4. வாக்கு — விதம், மாதிரி, சாயல், நிறம்.

5. முடிவும் — இனம்பற்றி ஆதி என்பதும் வருவிக்கப் பட்டது.

6: தன்வசத்தேயாக்கும் — ஆன்மாவின் இச்சாரானக் கிரியைகளின்றி அருள்வடிவாயிருத்தல்.

(தா—ம.): முருக்கடவுளே! உன் திருவருளால் வரும் ஆந்தம் இன்ன தன்மையது என்று சொல்லமுடியாது.

74. சுத்தநிலை

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மசிழ்ந்தவன்பார் குராப்புனை தன்மையந் தாடோழல் வேண்டு கொடியவைவர் பாக்கறல் வேண்டு மனமுச் பதைப்பறல் வேண்டுமென்றால் இராப்பக ஸற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.

(இ—ள.): (அருள்நிலையிலிருத்தற்கு) அராப்புனை வேணியன் சேய் அருள் வேண்டும் — பாம்பை அணிந்த சண்ட யினையுடைய சிவபெருமானுக்குப் புத்திராகிய முருக்கட வளது திருவருள் வேண்டும். அவிழ்ந்த அன்பால் குராப்புனை தன்மை அம் தாள் தொழல்வேண்டும் — கசிந்துருகும் அன்போடு குராமலரை அணிந்த தன்மையையுடைய அவரது திருவடியை வணங்கலும் வேண்டும், கொடிய ஐவர் பராக்கு அறல் வேண்டும் — கொடிய பஞ்

தப பொறிகளும் விடயங்களிற் சென்று பற்றல் ஒழிதல் வேண்டும், மனமும் பதைப்பு அறல் வேண்டும் — மனமும் ஓயாது சலனப்படுதல் கெடவேண்டும், என்றால் — என்று சொல்லுமிடத்து, இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்ல — ஜேவல் சகலங்கள் ஒழிந்த அவ்வருள் நிலையிலிருத்தல் இனகுவான காரியமன்று.

. குறிப்பு : 1. கொடிய ஜீவர் பராக்கறல்வேண்டும் — மனத்தின் புறத்தொழில் இந்திரியங்களை ஏதிட்டிடத்தலாம். அம்மனமானது ஜம்பொறிகளையும் சத்தாதிவிடயங்களிலே பிரவிருத்திக்கச்செய்தலால் “ஜீவர் பராக்கற வேண்டும்” என்றார்.

2. மனமும் பதைப்பறல் வேண்டும் — மனத்தின் உட்டொழில் சங்கற்பித்தலும் ஓயாமற் சலனப்படுதலுமாதலால், பதைப்பறல் வேண்டும் என்றார்.

3. இராப் பகல் — (செய். 73. பார்.)

(தா—ம.): இராப்பகலற்றவிடத்திருத்தற்கு முருக்கடவுளது திருவருள் முதலியன் வேண்டும் என்பதாம்.

75. நெஞ்சறிவறுத்தல்

படிக்கின் நிலைபழ வித்திரு நாமம் படிப்பவர்தான் முடிக்கின் நிலைமுரு காவென் கிலைமுசி யாமலிட்டு மிடிக்கின் நிலைபர மாநந்த மேற்கொள விம்மிகிம்மி நடிக்கின் நிலை நெஞ்ச மேதஞ்ச மேது தமக்கினியே.

(இ—ள்) : நெஞ்சமே — மன்மே, பழனித் திருநாமம் படிக்கின்றிலை — பழனி என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருக்கடவுள்மீது பாடப்பட்ட பாக்களைப் படிக்கின்றூயில்லை, படிப்பர் தாள் முடிக்கின்றிலை — அவற்றைப் படிக்கும் அடியவர்களுடைய பாதங்களை உனது சிரசிலே சூட்டுகின்றூயில்லை, முருகா என்கிலை — முருகா என்று சொல்லுகின்றூயில்லை, முசியாமல் இட்டு மிடிக்கின்றிலை — மனம் தளரது இரப்போர்க்குக் கொடுத்து வறுமை

அடைகின்றுயில்லை, பரமாநந்தம் மேற்கொள் விம்மி விம்மி நடிக்கின்றிலை — பரமாநந்தம் மேற்பட அழுதமுது கூத்தாடுகின்றிலை, இனி நமக்கு தஞ்சம் ஏது — இனி நமக்குப் பற்றுக்கோடாவது யாது?

குறிப்பு: 1. முசித்தல் — இளைத்தல், சோர்வடைதல். இளைப்பு நீங்கல் எனப் பொருள்படும். “முசிப்பாற்றி” என்னும் வழக்கையும் நோக்குக.

2. பழனி — முருக்கடவுளது ஆறு திருப்பதிகளில் ஒன்றுகிய திருவாவிநன்குடி.

(த—ம.): மனமே, நீ பழனித் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருக்கடவுள்மீது பாடப்பட்ட பாடல் களைப் படித்தல் முதலியன செய்கின்றிலை, இனி நமக்குத் தஞ்சம் யாது?

76. முறையீடு

கோடாத வேதனுக் கியாள்கெய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த தாடாள னேதென் றனிகைக் குமரதின் றண்டையந்தாள் சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும் பாடாத நாவு மென்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

(இ—ன.): குன்று ஏறிந்த தாடாளனே — கிரெளாஞ்சு மலையை வேலாற் பிளந்த வாக்கமுடையவரே, தென் தணிகை சூமர — அழியு தணிகைமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சூமரக்கடவுளே, கோடாத வேதனுக்கு யான் செய்த குற்றம் என் — தன் செய்கையிற் பட்சபாதமில்லாத பிரமனுக்கு அடியேன் செய்த பிழையாது, நின் தண்டை அம் தாள் சூடாத சென்னியும் — உம்முடைய தண்டையனிந்த திருவடிகளை வணங்காத தலையினையும், நாடாத கண்ணும் — உமது திருவடிகளை நோக்காத கண்களையும். தொழாத கையும் — உன் திருவடிகளைச் சூப்பி வணங்காத கைகளையும், பாடாத நாவும் — உமது திருவடிகளின் புகழைப் பாடாத நாவையும். தெரிந்து எனக்கே படைத் தனன் — ஆராய்ந்து எனக்கே படைத்தனன்.

குறிப்பு : 1. சொடுதல் — நெறிதப்புதல், வளைதல்.

2. தாடாளன் — முயற்சியுள்ளோன்.

3. தனி கை — திருத்தணிகை. தென் — அழகு.

(தா—ம.) : முருகக்கடவுளே! உமது திருவடியை வணங்குதற்கேற்ற அவயவங்களை அடியேன் பெற்றேனில்லை.

77. மாதர்மயக்கம் ஒழித்தற்குபாயம்.

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்ப யோதரங் சேரவென்னி மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்றுன் கிழுத்தி கழுத்திற்கட்டு நூல்வாங்கி டாதன்று வேல்வாங்கி பூங்கழு ஞேக்குநெஞ்சே.

(இ—ன.) : நெஞ்சே — மனமே, சேல் வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்பயோதாம் சேர எண்ணி — சேல்மீனின் தன் மையைக் கவர்ந்துகொண்ட எண்களையுடைய பெண்களுடைய அழகிய தனங்களைத் தழுவக்கருதி. மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல் — மோகங்கெண்டு திகைத்து மயங்காமல், வெள்ளிமலை எனவே கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றுன் கிழுத்தி கழுத்தில் கட்டும் நூல் வாங்கிடாது — வெள்ளி மலையென்றே சொல்லும்படி கால்களை வளைத்துநிற்கும் வெள்ளோயானையெயுடைய இந்திரன்மனையியாகிய இந்திராணி கழுத்திற்கட்டிய திருமங்கவியம் கவராதிருக்கும் பொருட்டு. அங்று வேல் வாங்கி பூங்கழு நோக்கு — அவ்விந்திரனுடைய பகைவரை அழிக்க அந்நாளில் வேற்படையை எடுத்தவராகிய முருகக்கடவுளின் தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளைத் தியானிப்பாயாக.

குறிப்பு : ஏங்கல் — திகைத்தல்.

(தா—ம.) : மனமே பந்தத்துக்கேதுவாகிய மாதர் மயக்கத்தை ஒழித்து, முத்திக்கேதுவாகிய முருகக்கடவுளின் திருவடிகளைக் கருதுவாய்,

78. அந்தியகாலத்தில் முருக்கடவுளே துணையாவர்.

கூர்கொண்ட வெளிப் போற்றும் வெற்றுங்கொன்ன டாடுவிர்காள் போர்கொண்ட கால னுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவும் தார்கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையும் ஆர்கொண்டு போவரை யோகெடு வீர்நும் மறிவின்மையே;

(இ - ள.): கூர்கொண்ட வெல்லைப் போற்றுமல் — கூர்மைபொருந்திய வேற்படையையுடைய முருக்கடவுளை வாழ்ந்தாமல், ஏற்றம் கொண்டு ஆடுவிர்காள் — பிறர் புகழைப் பாராட்டுவோர்களே, போர் கொண்ட காலன் உமைக்கொண்டு போம் அன்று — போர்த்தொழிலைத் தனக்கு உரிமையாக்கொண்ட இயமன் உங்களைத் தனது பாசக் கையிற்றுற் கட்டிக்கொண்டு போகும் அந்த மரணகாலத்தில், பூண்பனவும் தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச் சாளிகையும் — உங்களால் அனியப்படும் அனிகளையும் பூமாலையை அனியாக்கொண்ட பெண்களையும் வீடுகளையும் பணப்பைகளையும், ஆர்கொண்டு போவர் — ஆர்கொண்டுபோகப் போகின்றார்கள், ஜூயோ கெடுவீர் — ஜூயோ கெடுவீர் (இரக்கப் பொருள்தரும் ஓர் இடைச்சொல்) நும் அறிவின்மையே — இதனை உணராதிருத்தல் உங்கள் அறியாமையாம்.

குறிப்பு : ஏற்றம் — உயர்ச்சி, புதும்.

(தா-ம-): முருக்கடவுளை வணங்காது பிறர்புகழைப் பாராட்டுவோர்களே உங்கள் அறியாமையிருந்தபடி என்னை.

79. மாதர்மயக்தத்தை ஒழிக்க வேண்டல்.

பந்தாடு மங்கையர் செங்கயற் பார்வையிற் பட்டுழலுஞ் சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள் வாய்செய்ய வேண்முருகா கொந்தார் கடம்பு புடைகுழு திருத்தனிக் குன்றினிற்குங் கந்தா விளங்கும் ராவும் ராவதி காவலனே.

(இ - ள.): செய்ய வேல் முருகா — செந்திறம்பொருந் திய வேற்படையையுடைய முருக்கடவுளே, கொந்தார்

கடப்பு புடைகுழ் திருத்தணிக்குன்றில் நிற்கும் கந்தா — பூங்கொத்துகள் நிறைந்த கடப்பமரங்கள் பக்கங்களில் நிற்கின்ற திருத்தணிக்குன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தவேளே, இளம் குமரா — இளமையினையுடைய குமர வேளே, அமராவதி காவலனே — இந்திரனுடைய நகரத் துக்குக் காவலரே, பந்து ஆடும் மங்கையர் செங்கயல் பார்வையில் பட்டு உழலும் சிந்தாகுலம்தணைத் தீர்த்து அருள்வாய் - பந்துவினோயாடும் பெண்களது சிவந்த கயல் மீண்போதுவும் கண்களில் அகப்பட்டுச் சுழலின்ற எனது மனேவியாகுலத்தை நீக்கியிருள்ளீராக.

குறிப்பு: 1. செங்கயற் பார்வை — கண் பிறந்தசியா லும் உருவத்தாலும் நிறத்தாலும் கயல்மீனை ஒத்திருத்த ஸாற், “செங்கயற் பார்வை” என்றும், செவ்வரி பரந் திருத்தலால் “செங் கயல்” என்றும் கூறினார்.

2. செய்ய — அழகிய, சிவந்த, செப்பமான எனப் பொருள்படும் ஒரு சூறிப்புவினைப் பெயரெச்சம்.

(தா—ம.): முருக்கடவுளே! மாதர்மயக்கத்தினால் வருந்துகின்ற என்மனவருத்தத்தை நீக்கியிருஞும்.

80. அந்தியகாலத்திலே தரீசனம் வேண்டல்.

மாகத்தை மூட்டி வருநெடுஞ் கூற்றாஸ்வந் தாலென்முன்னே தோகைப் புராவியற் றேள்ளிநிற் பாய்சுதத நித்தமுத்தித் தியாகப் பொருப்பைத் திரிபுராந் தக்ளைத் திரியம்பக்ளைப் பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல் யானிதன் பொலகனே.

(இ—ள.): சுத்தநித்த முதித்தியாகப் பொருப்பை— சுத்தமும் நித்தமுமாகிய முத்தியை வரையாதுகொடுக் கும் மலைபோன்ற வள்ளாலும், திரிபுர - அந்தகணை — மூப் புரங்களை அழித்தவரும், திரியம்பக்ளை — முக்கண்ணரும் ஆகிய சிவனை, பாகத்தில் வைக்கும் பரம கல்யாணிதன் பாலகனே — தமது இடப்பாகத்தில் வைத்திருக்கின்ற மேலான மங்களாகுணங்களையுடையவராகிய உமாதேவியா

ரீன் புதல்வரே, மாகந்தை முட்டிவகும் நெடும்கூற்றன் வந்தால் — ஆகாயத்தை முட்டிவகும் நெடிய இயமன் இறுதிக்காலத்து எருமைக்கடாவின்மீது ஏறிவந்தால், என் முன்னே தோடைப் புரவியில் தொன்றி நிற்பாய் — எனக் கெதிரில் மயிலாகிய சூதிரையின்மீதேறி வந்து தரிசனம் தந்து நிற்பாயாக.

- குறிப்பு: 1. தியாகம் — கொடை.
- 2. திரிபுராந்தகன் — (செய். 3. பார்.)

3. திரியம்பகன் — முக்கண்ணன். சிவன், திரி + அம்பகம்: திரி — மூன்று. அம்பகம் — கண்.

(தா—ம.): முகுக்கடவுளே, இயமன் அந்தியகாலத் தில் எருமைக்கடாவில் ஏறிவந்தால் நீயும் மயில்வாகனத் திலேறி எனக்கெதிரே வரவேண்டும்.

8। அருள்வடிவாயிருத்தலின் இயமபயமின்று.

தாரா கணமெனுந் தாய்மா ரஹுவர் தகுழுலீப்பால் ஆரா துமைழுலீப் பாலுண்ட பால் னரையிற்கட்டுஞ் சீராவுங் கையிற் சிறுவாளும் வேலுமேன் சிற்றையவேவாரா தகலந்த காவந்த போதுயிர் வாங்குவனே.

(இ—ள.): தாரா கணம் எனும் தாய்மார் அறுவரி தகும் முலீப்பால் ஆராது — நட்சத்திரக்கூட்டம் என்னும் தாய்மார் அறுவகும் தந்த முலீப்பாலை உண்டு திருப்தி யாகாது, உமை முலீப்பால் உண்ட பாலன் — உமாதேவி யாராது முலீப்பாலீயுங் குடித்த பாலகராகிய முருகக்கடவுள், அரையில் கட்டும் சீராவும் கையில் சிறுவாளும் வேலும் என் சிற்றையவே — தமது திருவரையிற் கட்டும் கச்சும் திருக்கரத்தின்கணுள்ள சிறிய வாளும் வேலாயுத மும் என்மனத்தில் இருக்கின்றன. ஆதலால், அந்தகாவாராது அகல் — இயமனே என்னை நாடி வராது நீங்கு, வந்தபோது உயிர் வாங்குவன் — வருவையாயின் வந்த அப்பொழுதே உண் உயிரைக் கவர்வேன்.

குறிப்பு : 1. தாரா கணம் — தாரா — நடசத்திரம். கணம் — சூட்டம்.

2: அறுவர் தரு முலைப்பால் — அபரஞானம். தாய் மார் அறுவர் — அகச்சமயங்கள் ஆறு.

3. உணம் முலைப்பால் — பரஞானம்.

4. சீரா, சிறுவாள், வேஷ — இவை திருவருளைக் குறித்து நின்றன.

(தா—ம.): முருகக்கடவுளின் திருவருள் என் சிந்தை யிற் குடிதொண்டிருத்தவால், இயமன் எனை அனுகான் என்பதாம்.

88. திருவடிக்கன்பு வேண்டல்

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையு நெஞ்சையும் தாளிழைக்கே புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய்புள்ட ரீகனன்ட முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்தீர லோகத்தை முட்டவெட்டிப் பகட்டிற் பொருநிட்ட நிட்டே சூர பயங்கரனே.

(இ—ள.): புஷ்டரீகன் அண்ட முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்து — தாமரைப்பூவிலிருப்பவராகிய பிரமதேவரது அண்டத்தின் உச்சியைக் கிழித்து வளர்ந்து, இந்திரலோ கத்தை முட்ட எட்டி — இந்திரலோகத்தை முட்டெட்டி, பகட்டின் பொருநிட்ட — ஆண்யானையைப்போலப் போர் புரிந்த நிட்டே சூர பயங்கரனே — கொடிய சூரனுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கின கடவுளே, தகட்டின் சிவந்த கடம்பையும் — பழுக்கக் காய்ச்சிய தகடுபோலச் சிவந்த கடப்பமலர்மாலையையும், நெஞ்சையும் எனது மனத்தை யும், தாள் இணைக்கே புகட்டிப் பணிய — உமது திருவடிகள் இரண்டின்கண்ணும் புகவிட்டு வணங்க, பணிந்தரு ளாய் — கட்டளையிட்டருள்விராக.

குறிப்பு : 1. கடம்பு — இங்கே அன்பைக்குறித்து நின்றது
2. பகடு — ஆண்யானை.

(தா—ம.): முருகக்கடவுளே, எனது மனத்தை உமது திருவடிகளிலே நன்றாகப் பதித்து அன்போடு அடியேன் வணங்கும்படி அருள்செய்யவேண்டும்.

88. முருக்கடவுள் மலங்களை நீக்கி ஞானத்தை அருளுவர் தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைப்பிடக் கீற்றடிக்கே பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் புரவிமிசை தாங்கி நடப்ப முறிந்தது குரன் றனந்தனிலேல் வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளொட்டும் வழிவிட்டவே.

(இ - ள.) : தேங்கிய அண்டத்து இமையோர் சிறை விட - நிறைந்த சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களுடைய சிறை நீங்க, சிற்றடிக்கே பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் - தமது சிறிய திருவடியிலே அழகிய வீரக்கழலை அனிந்த முருக்கடவுள், கலாபப் புரவி மிசை தாங்கி நடப்ப - மயிலாகிய குதிரையின்மீது போர்க்குரிய ஆயுதங்களைத் தரித்துச் செல்ல, குரன் தளம் முறிந்தது - குரனுடைய சேணை தோற்றது. தனி வேல் வாங்கி அனுப்பிட - ஒப்பற்ற வேற்படையை எடுத்து அனுப்பவே, குன்றங்கள் எட்டும் வழிவிட்ட - மலைகள் எட்டும் வழிவிட்டன.

குறிப்பு 1. தேங்கிய இமையோர் என இயையும்.

2. இமையோர் சிறை - ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த மும்மலங்கள்.

3 பூங்கழல் - அருளின் வெற்றியைக் குறிப்பது.

4. கலாபப் புரவிமிசை தாங்கி நடப்ப முறிந்தது ஞான்றளம் - முருக்கடவுள் தமது திரோதானசத்தியாகிய மயிலைச் செலுத்துவதினால், கன்மங்கள் நீங்கின என்பது.

5. தனி வேல் வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்களெட்டும் வழிவிட்ட - ஞானசத்தியாகிய வேற்படையைச் செலுத்துவதினால், மலமும் மாயையும் நீங்கின என்பது. குன்றங்கள் எட்டு - அசுத்தமாயையும் அதன் காரியமான வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும்.

(தா - ம.) : முருக்கடவுள் தமது கிரியாசத்தி ஞானசத்திகளினால் ஆன்மாக்களைப் பந்தித்திருக்கும் மும்மலங்களையும் நீக்கி ஞானத்தை அருளுவர் என்பதாம்.

84. அடைக்கலம் வேண்டல்.

மைவருங் கண்டத்தார் மைந்தகந் தாவென்று வாழ்த்துமிந்தக் கைவருந் தொண்டன்றி மற்றநி யேன்கற்ற கல்லியும்போய்ப் பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகி ரிற்குங் ஜவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே.

(இ—ள்.)! கை வரும் கண்டத்தர் — கருமைபொருந் திய மிடற்றனயுடையவராகிய சிவபெருஷானுடைய, மைந்த — குமாரரே, கந்தா — கந்தவேளே, என்று வாழ்த் தும் — என்று சொல்லித் துதிக்கின்ற, இந்தக் கை வரும் தொண்டு அன்றி — இந்தக் கைவந்ததொண்டுசெய்ய அறி வேண்டும், மற்று அறியேன் — வேகூன்றும் அறியேன், கற்ற கல்லியும் போய் — நான் கற்ற நூல்களையும் மறந்து, பைவரும் கேளும் பதியும் கதற — துயருறுகின்ற உறவின் ரும் பெண்டிர் மக்களும் கதறியழு, பழகி நிற்கும் ஜவரும் கைவிட்டு மெய்விடும்போது — வீட்டியங்களில் இடையருது பற்றிநிற்கும் ஜம்பொறிகளும் அவ்வாறு பற்றுதுநிற்க இத் தேகத்தைவிட்டு நீங்கும் பொழுது; உன் அடைக்கலம் — அடியேன் உமதடைக்கலம்.

குறிப்பு! 1. கைவரும் தொண்டு — பழகின தொண்டு.

2. பைவரும் — துயருறுகின்ற, பைவரல் — துயருறுதல்.

3. கைவிடுதல் — ஜம்பொறிகளும் தத்தம் தொழில் களைச் செய்ய இயலாதுவிடுதல்.

4. பதி — வீட்டிலுள்ள மக்களும் மாதரும். ஆகு பெயர்.

(நா—ம்.)! முருகக்கெடவுளே, வாயாலே துதிப்பதன்றி வேறு தொண்டறியாத அடியேண் இறக்கும்பொழுது வந்து காத்தருளவேண்டும்.

85. முத்திக்குபாயம்.

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின் வீட்டிற் குகுதன் மிகவெளி தேவிழி நாசிவைத்து முட்டிக் கபாலமு ஸாதார நேரண்ட முச்சையுள்ளே ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோசிகளே.

(இ—ஞ.) : விழி நாசி வைத்து — பார்வையை முக்கு நனியிற் பொருந்த வைந்து, மூட்டி — மூலாக்கினியைச் சுவாலிப்பித்து, மூலாதாரம் நேர்க்பாலம் அண்ட — மூலா தாரத்திலிருந்து நேரே பிரமரந்திரத்தைப் பொருந்தும் படி, முச்சை உள்ளே ஓட்டி — பிராண் வாயுவைச் சுழுமுனை நாயிலழியாக ஓடச்செய்து. எங்கும் ஓடாமல் பிடித்து — மற்றைய இடைக்கலை பிங்கலைநாடிகள் வழியாக ஓடாமல் தடுத்து, சாதிக்கும் யோகிகளே — சாதனைசெய்யும் யோகிகளே. காட்டில் குறத்தி பிராண் பதத்தே கருத்தைப் புகட்டின் — காட்டில் வசிக்கின்ற குறமகளாகிய வள்ளி நாயகியின் தலைவராகிய முருக்கிடவள்ளின் திருவுடிகளின் கண்ணே உங்கள் அறிவைப் புகவிட்டால், வீட்டில் புகுதல் மிக எளிது — மோகஷவீட்டிற் பிரவேசித்தல் மிகவும் எளிதாகும்.

குறிப்பு: பிராண்பதத்தே கருத்தைப் புகட்டல் — ஆன்மா இச்சாஞ்சனக் கிரியைகளின்றித் திருவருளில் அடங்கி அதுவாய்நிற்றல். அது சிவயோகம்.

(தா—ம.) : கருமயோகனு செய்யும் யோகிகளே. நீங்கள் சிவயோகம் செய்யின் முத்தி எளிதிற் கைக்கடும்.

88. இயமவாதனையை மறுத்தல்.

வேலா யுதன்சங்கு சக்ரா யுதன்வீரிஞ் சன்னாறியாக் குலா யுதன்றந்த கந்த சவாமி சடர்க்குடுமிக் காலா யுதக்கொடி யோனரு எாய கவசமுன்டென் பாலா யுதம்வரு மேயம் ஞேடு பகைக்கினுமே.

(இ—ஞ.) : வேலாயுதன் — வேலாயுதத்தையுடையவரும், சுட்டர் குடும்காலாயுதக் கொடியோன் — ஓளிபொருந்திய உச்சிச் சூட்டினைக்கொண்ட கோழிக்கொடியையுடைய வரும், சங்கு சக்ராயுதன் விரிஞ்சன் அறியா குலாயுதன் தந்த கந்தகவாமி — சதங்கையும் சக்ராயுதத்தையுடைய திருமாலும் பிரமனும் அறியாத குலாயுதத்தை

யடைய சிவபெருமான் ஈன்றாளிய கந்தசவாமியுமாகிய முருகக்கடவுளுடைய, அருள் ஆய கவசம் உண்டு — திருவருளாகிய கவசம் எனக்குண்டு. ஆதலால், யமனேடு பகைக்கினும் என்பால் ஆயுதம் வருமோ — அடியேன் இயமனேடு பகைக்கினும் அவனது குலாயுதம் என்னிடத்து ஊறுசெய்ய வருமோ.

குறிப்பு 1. சக்கராயுதம். சக்கரம் + ஆயுதம். சக்கரம்.— வட்டம்.

2. காலாயுதம் — கோழி.

(தா—ம.) : அடியேன் முருகக்கடவுளின் திருவருளாகிய கவசத்தை அணிந்திருத்தலால் இயமனது கைச்சுலம் ஊறுசெய்யமாட்டாது.

37. அடியாரை இயமன் அனுகான் எனல்.

குமரா சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும் அமரா வதியிற் பெருமா டிருமுக மாறுங்கண்ட தமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிள் கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்திலி யென்செயுமே.

(இ—ன.) : குமரா சரணம் சரணம் என்று — குமரக்கடவுளே அடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று, அண்டர் குழாம் துதிக்கும் அமராவதியிற் பெருமாள் — தேவர்கூட்டம் தோத்திரம் பள்ளுகின்ற இந்திரபுரிக்கு அதிபதியாகிய முருகக்கடவுளுடைய, திருமகம் ஆறும் கண்ட — ஆறுதிருமகங்களையும் தரிசித்த, தமராகி வைகும் தனியான ஞான தபோதனர்க்கு — அடியாராயிருக்கும் ஒப்பற்றஞானத்தப்பெற்ற முனிவர்களுக்கு. இங்கு எமராசன் விட்ட கடை ஏடுவந்து இனி என் செயும் — இவ்விடத்தில் இயமராசன் அனுப்பிய மரண ஓலை வந்து யாது செய்யும்.

குறிப்பு 2. இயமராசன் விட்ட கடையேடு — இயமராசன் அனுப்பிய முடிவேடு எனினும் பொருந்தும். கடையேடு — மரணவோலை.

(தா—ம.): முருக்கடவுளின் திருவுருவத்தைத் தரி சித்த தவச்செல்வர்களிடத்து இயமன் விடும் மரணவோலை ஒன்றும் செய்யாது.

88. ஈடேற்ற வேண்டல்.

வணங்கித துதிக்க வறியா மனித ரூடனினங்கிக் குணங்கெட்ட தூட்டனை யீடேற்று வாய்கொடி யுங்கமுகும் பினங்கத் துணங்கை யலகைகொன் டாப் பிசிதர்தம்வாய் நினங்கக்க விக்ரம வேலாயு தந்தொட்ட நிர்மலனே.

(இ—ள.): கொடியும் கழுகும் பினங்க — காக்கையும் கழுகும் ஒன்றேடொன்று சண்டைசெய்ய, அலகை துணங்கை கொண்டாட — பேய்கள் துணங்கைக் கூத்தாட, பிசிதர் தம் வாய் நினம் கக்க — அசுரர் வாய் கொழுப்பைக் கக்க, விக்ரம வேலாயுதம் தொட்ட நிர்மலனே — வீரத் தையுடைய வெற்படையைச் செலுத்திய பரிசுத்தரே, வணங்கித துதிக்க அறியா மனிதரூடன் இணங்கிக் குணம் கெட்ட தூட்டனை — உம்மை வணங்கித தோத்திரம்பண்ண அறியாத துட்ட மனிதரோடு நட்புச்செய்து அதனால் நற் குணங்களை இழந்த துட்டஞ்சிய அடியேன. ஈடேற்றுவாய் — உய்யும்படிசெய்.

குறிப்பு: 1. துணங்கை — இருகையும் முடக்கிப் பழுப் புடை ஒற்றி ஆடுகின்ற ஒருவகைக் கூத்து!

2. பிசிதர் நினம் கக்கல் — ஆணவமலச் செருக்கு நீங்கல்.

(தா—ம.): முருக்கடவுளே, துட்டர்ச்சவாசத்தாற் பழுதடைந்த என்னை ஈடேற்றி அருள்க.

89. அடியார் பீறவார்.

பங்கே ருக்கெனைப் பட்டோ ஸியிலிடப் பண்டுதேனை தங்காலி லிட்ட தறிந்தீல ஞேதனி வேலெடுத்துப் பொங்கோதம் வாய்நிடப் பொன்னஞ்சு சிலம்பு புலம்பவரும் எங்கோ னறியி னினிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே.

(இ—ள்.) பங்கேருகன் எண்ப பட்டோலையில் இட—
பிரமதேவர் அடியேனத் தமது கணக்கேட்டிற் பதிய,
பண்டு தம் காலில் தலை இட்டது அறிந்தில்லே — முற்
காலத்தில் நமது முருக்கடவுள் தம் காலில் விலங்கிட்
தை அறியாரோ, பொங்கு ஒதம் வாய்ச்சி பொன்னம்
சிலம்பு புலம்ப — பொங்குகின்ற கடல் உரத்து முழங்கவும்
பொன்மயமான அழகிய கிரெளஞ்சமலை புலம்பவும், தனி
வேல் எடுத்துவரும் எம் கோன் அறியின் — ஒப்பற்றவேலா
யுத்ததை எடுத்துவந்த எமது இறைவராகிய முருக்கடவுள்
அறிவாராயின், நான்முகனுக்கு இனி இரு விலங்கே — பிரம
தேவருக்கு இனி இரண்டு விலங்குகள் உள்ளாரும்.

குறிப்பு : 1. பொங்கோதம் — கன்மங்களைக்குறிப்பது.
2. பொன்னஞ் சிலம்பு — மாயை.

3. மல மாயை கன்மங்கள் நீங்கி முருக்கடவுளது
திருவருளைப் பெற்றேனாகயால், இனி எனக்குப் பிறப்
பிறப்பு இல்லை என்றபடி.

(தா—ம்.) : பிரமதேவர் இனி என்னைச் சிருட்டிப்பா
ராயின், முருக்கடவுள் அவருடைய கைகளுக்கும் விலங்
கிடுவர்.

40. முருக்கடவுளுடைய சகளவடிவத்தின் சிறப்பு.
மாலோன் மருகளை மன்றுடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்சுநான தெய்வத்தை மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழு
நாலா பிரங்கன் படைத்தில் னேயந்த நான்முகனே.

(இ—ள்.) : மாலோன் மருகளை — திருமாலுடைய மரு
கரும், மன்றுடி மைந்தனை — சிறசபையில் ஆநந்த நடனஞ்சு
செய்யும் சிவபிரானுடைய குமாரரும், வானவர்க்கு
மேலான தேவனை — தேவர்களுக்கு மேலான கடவுளும்,
மெய்ஞ்சுநான தெய்வத்தை — உண்மைநூனத்தைத் தரும்
தெய்வமும், மேதினியில் சேல் ஆர் வயல் பொழில் செங்

கோடனை — பூயியிலுள்ள சேல்மீன்கள் நிறைந்த வயல் களும் சோலைகளும் சூழ்ந்த திருச்செங்கோட்டில் எழுந் தருளியிருப்பவருமாகிய முருகக்கடவுளை, சென்று கண்டு தொழு — அடியேன் போய்த் தரிசித்து வணங்க, அந்தநான் முகன் — அந்தப் பிரமதேவர், நாலாயிரம் கண் படைத் திலனே — நாலாயிரம் கண்களைப் படைத்தாரில்லையே.

(தா—ம.) : திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவுளின் பேரழகைக்கண்டு வணங்குதற்கு ஏனது இரண்டுகண்களும் போதா என்க.

91. முருகக்கடவுளை வணங்குதலின் பேறு.

கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு வருமா குலவினைச் சேவற்றைக்க கோளை வானமுய்யப் பொருமா வினைச்செந்து போர்வே ஸ்ரீக்கண்ணிப் பூகுமுடன் தருமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துக்க சாலநன்றே.

(இ—ஸ.) : கருமால் மருகனை — கரிய நிறத்தினராகிய திருமாலுடைய மருகரும், செம் மான் மகளைக் களவு கொண்டு வரும் மாகுலவனை — சிவந்த மான்மகளாகிய வள்ளிநாயகியைக் களவெடுத்துவந்த வேட்டுவரும், சேவல் கை கோளைன — சேவற்கொடியைக் கையிற் கொண்டவரும், வானம் உய்யப் பொரும் மாவினைச் செற்ற போர் வேலனை — விண்ணுலகம் உய்யும்படி போர்ப்புறிந்த குரஞ்சிய மாமரத் தைத் துணித்த போர்க்குரிய வேற்படையையுடையவரும், கண்ணிப் பூகம் உடன் மாதரு மருவு செங்கோடனை — இளங்கழுக மரங்களோடு மாமரங்களும் பொருந்தப்பெற்ற திருச்செங்கோட்டு மலையையுடையவருமாகிய முருகக்கடவுளை, வாழ்த்துக்க சாலநன்று — வாழ்த்துதல் மிகவும் நன்மையாகும்.

குறிப்பு! “கருமான் மருகன்” என்றதனால், தெய்வ யானையம்மையாகிய இச்சாசத்தினையும், “செம் மான் மகளை” என்றதனால் வள்ளிநாயகியாராகிய கிரியாசத்தி

யையும், “சேவற் கைக்கோளைன்” என்றதனால் மாயை யைக் காரியப்படுத்தும் பரிக்கிரகசத்தியையும், “வேலனை” என்றதனால் ஞானசத்தியையும் முருகக்கடவுள் உடையவர் என்பதைக் குறிப்பாய் அறிக.

(தா-ம.): முருகக்கடவுளை வணங்குதலால் மல மாயை கண்மங்கள் நீங்கி ஞானம்பெறலாம்.

92. திருவடி வேண்டல்

தொண்டரிகள் டண்டிமொன் டெண்டிருக் குஞ்சத்து ஞானமே தண்டையம் புண்டரி கந்தரு வாய்சண்ட தண்டவெஞ்சூர் னுந் மண்டலங் கொண்டுபேண் டண்டரன் டங்கொண்டு மண்டிமிண்டடக் கண்டுருண் டண்டரிவிள் போடாமல் வேறெழுட்ட காவலனே.

(இ-ள.): சண்டதண்டவெம் சூர்—வேகம் பொருந் திய சேனையையுடைய கொடிய சூரனைவன், பண்டு மண்டலம் கொண்டு—முன்னேளில் மண்ணூலகத்தைக் கைக் கொண்டு. அண்டர் அண்டம் கொண்டு மண்டி மிண்டக் கண்டு—தேவர் உலகையும் கவர்ந்து நெருங்கிப் பொருதலைக் கண்டு, அண்டர் உருண்டு விண்டு ஓடாமல்—தேவர் கள் உருண்டு தம்முலகையீட்டு ஓடாதபடி. வேல் தொட்ட காவலனே— வேற்படையைச் செலுத்திய கடவுளே. தொண்டரிகள் கண்டு அண்டி மொண்டு உண்டு இருக்கும்— அடியாரி கண்டு நெருங்கி அள்ளி உண்டுகொண்டிருக்கும், சுத்தஞானம் எனும் தண்டை அம் புண்டரிகம் தருவாய்— சுத்தஞானம் என்று கொல்லப்படும் தண்டையை அணிந்த அழகிய திருவடிகளாகிய தாமரைகளை அடியேனுக்கும் தந்தருள்வீராக.

குறிப்பு: 1. சண்டம்—வேகம், வலி எனினும்பொருந்தும்.

2. தண்டம்—சேனை.

(தா-ம.): முருகக்கடவுளே, உமது அன்பர் அழுந்து பிருக்கும் திருவடிகளை அடியேனுக்கும் தந்தருள்வீராக.

98. முருகக்கடவுளது பராக்கிரமம்

மண்கம முந்தீத் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையுப் வாவியுங் கேட்டது வேலெடுத்துத்
தின்கிரி சிந்த விளையாடும் பின்னொ திருவரையிற்
கிள்கினி யோசை பதினு லுலகமுங் கேட்டதுவே.

(ஆ—ன.) 1. மண் கமழ் உந்தித் திருமால் வலம்புரி
ஒசை—பூமியை உண்டதினால் மண்ணினது மணம் அமழு
கின்ற வயிற்றினையுடைய திருமாலுடைய வலம்புரிச் சங்கின்
ஒசை, அந்த விண் கமழ் சோலையும் வாவியும் கேட்டது—
அந்த விண்ணுலகத்துள்ள வாசலைபொருந்திய சோலையி
றும் வாவியிலும் கேட்டது, தின் கிரி சிந்த விளையாடும்
பின்னொ — வேலாயுதத்தையெடுத்து வலிமைபொருந்திய
கிரெளஞ்சமலை சிதறும்படி விளையாடிய குழந்தையாகிய
முருகக்கடவுளது, திரு அரையில் கிள்கினி ஒசை — திரு
வரையிற் கட்டிய கிள்கினியின் ஒசை, பதினால்லகமும்
கேட்டது — பதினுலுவகங்களிலும் கேட்டது.

குறிப்பு: 1. மண்கமழுந்தித் திருமால் — (செ. 12.
கு. 4. பார்.) உந்தி — வயிறு.

2. திருமால் வலம்புரி யோசையந்த விண்கமழ் —
திருமால் கிருஷ்ணவதாரத்திலே கேவர்களை வென்று
விண்ணுலகத்துள்ள பாரிசாத விருக்ஷத்தைப் பூமியிற்
கொணர்ந்த வெற்றியைக் குறித்தது.

3. தின்கிரி சிந்த் விளையாடும் பின்னொ திருவரையிற்
கிங்கினி... 1— முருகக்கடவுள் பதினுலுவகத்தாரையும்
தம்முன் அடக்கிக் கொடுமைசெய்த அசுரரை அழித்த
வெற்றியைக் குறிப்பது. பதினுலுவகம் — மேலுலகேழும்
கீழுலகேழும். மேலுலகு — (செ. 16. பார்.) கீழுலகு —
அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம்,
மகாதலம், பாதாளம்.

(தா—ம.): முருகக்டவுள் பிரம விட்டுணுக்களினும் மேம்பட்ட பரமபொன்ற என்பது தோன்ற அவரது பராக்கிரமம் கூறப்பட்டது.

94. முத்திப்படதற்குபாயம்

தெள்ளிய வேள்விற கிளையைக் கள்ளச் சிறுமியெலும் வள்ளிய வேட்வன் றுன்வேட்டிலீசிறு வள்ளைதெள்ளித் தூள்விய கெள்ளடையைத் தொண்டையைத் தோதகச் சொல்லை வெள்ளி நித்தில் வித்தார மூரலை வேட்டநெஞ்சே. [நல்ல

(இ—ள.): சிறு வள்ளை தெள்ளித் தூள்விய கெள்ளடையை — சிறிய வள்ளைக்கொடிக்கங்போலும் காதுகளைத் துரந்து துள்ளுகின்ற கெள்ளட மின்போலுங் கண்களையும், தொண்டையை — கொவ்வைக் கணிபோலும் வாயையும், தோதகச் சொல்லை — வஞ்சகம்பொருந்திய வார்த்தை களையும், நல்ல வெள்ளிய நித்தில் வித்தார மூரலை — நல்ல வெண்மையான முத்தையொத்த வித்தாரமான பற்றையும், வேட்ட நெஞ்சே — விரும்பிய மனமே, தெள்ளிய ஏனலில் கிளையை — தெளிந்த திணைப்பயிரைக்காத்த கிளி போன்றவரும், கள்ளச் சிறுமிய எலும் வள்ளியை — கள்ளப் புணர்ச்சிக்குரிய சிறு பெண்ணுமாகிய வள்ளிநாயகியை, வேட்டவன் தாள் வேட்டிலை — விரும்பி ஆட்கொண்டவராகிய முருகக்டவுளின் திருவடிகளை விரும்பினையில்லை.

குறிப்பு: 1. தெள்ளுதல் — பக்குவமடைதல்:

2. தாள் — திருவருள்.

3. களவுப் புணர்ச்சி — கந்தருவமனம். தந்தை தாயர் அறியாது தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட்கூடும் புணர்ச்சி.

4. வள்ளை — ஒரு கொடி:

(தா — ம.): சிற்றின்பத்தை விரும்பி உழலும் மனமே, முருகக்டவுள்ளடைய திருவடிகளை விரும்பினையாயின் பேரின்ப முத்தி சித்திக்கும்.

95. உண்மை நிலை.

யான்று எனதுஞ்சிகால் விரண்டுக்கெட்ட டாலன்நியாவருக்குந் தோன்றுது சத்தியந் தொல்லைப் பெருநிலஞ் சூக்ரமாய்க் கீன்றுஞ் மருகன் முருகன்க்ரு பாகரன் கேள்வியினாற் சான்றுரு மற்ற தனியெனிக் கேவந்து சந்திப்பதே.

(இ—ஏ.) யான் தான் எனும் சொல் இரண்டும் கெட்டால் அன்றி — யான் தான் என்னும் இரண்டு சொற் களாலும் ஸ்டாகும் மலவாசனை நீங்கினுலன்றி. யாவருக்கும் சத்தியம் தோன்றுது — ஒருவருக்கும் உண்மைநிலையாகிய சுகாதீதம் தோன்றுது, தொல்லைப் பெறுநிலம் சூக்ரம் ஆய் கீன்றுஞ் மருகன் — பழழய பெரிய பூமியைப் பண்றியுருவங்கொண்டு கிழித்தவராகிய திருமாவின் மருகரும், முருகன் க்ருபாகரன் — இளமையுடையவரும் கருணைகருமாகிய முருகக்கடவுளின், கேள்வியினால் சான்று — உபதேசத்தால் அமைந்து, ஆரும் அற்ற தனி வெளிக்கே வந்து சந்திப்பது — யாவருமற்ற வெறுவெளியிலே அந்திலை வந்து கூடுவதாகும்.

குறிப்பு: 1. யான் தான் — யான் தான் எனப் பகுதி துக் கானும் உணர்வு. தான் — அவன், பதி. இம்மலவாசனை நீங்கினுலன்றி சிவாநந்தத்தை அநுபவித்தல் கூடாது. “இருமை யொருமையில் பெருமையை” “நீயின்றி நானின்றி” •(திருப்புகழ் திரட்டு 109, 140). “யான்றுனெனவற்றை யின்பநிட்டை.” (தாயுமா)

2. சத்தியம் - சுகாதீதமாகிய உண்மைநிலை, சிவப் பேறு.

3. கேள்வியினாற் சான்று — முருகக்கடவுள் உபதேசத் தபடி சாதனஞ்செய்து தந்துவச் சேட்டையும் தறபோதச் சேட்டையுமின்றி அருளில் அடங்கி.

4. ஆரும் அற்ற தனி வெளி — தத்துவங்கள் முதலியன கழன்ற அருணிலை.

(தா—ம.) போதவாசனை நீங்கியவிடத்திற் சிவாநந்தம் உதயமானும்.

96. திரோதாணசத்தியின் தொழிலறல். தடக்கொற்று வேள்மயி லேயிடர் தீரத் தனிவிடின் வடக்கிற கிரிக்கப் புறத்துநின் ஞானகையின் வட்டமிட்டுக் கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்ரத் திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறத்துந் திரிகுவையே.

(இ—ள்.) தடக் கொற்ற வேள் மயிலே - பெரிய வெற்றியையுடைய முருகக்கடவுளின் வாகனமாகிய மயிலே, இடர் தீர் தனி விடின் - எனது பிறவித்துங்பம் நீங்கும்படி தனிமையாகிய சுத்த அருணிலையில் என்னை விடுவாயானால், கடற்கு அப்புறத்தும் - கடலுக்கு அப் பாலும், கதிர்க்கு அப்புறத்தும் - சந்திர சூரியர்களுக்கு அப்பாலும், கனக சக்கரத் திடர்க்கு அப்புறத்தும் - பொன் மயமான சக்கிரவாளகிரிக்கு அப்பாலும், திசைக்கு அப் புறத்தும் - எட்டுத்திசைகளுக்கும் அப்பாலும், வடக்கிற கிரிக்கு அப்புறத்தும் - மேருமலைக்கு அப்பாலும், நின் தோகையின் வட்டம் இட்டு திரிகுவை - உனது தோண்ட யால் வட்டமிட்டுப் பறந்து திரிவாய்.

குறிப்பு: 1. தடக்கொற்ற வேள் மயில்—மலங்களைப் போக்கும் முருக வேளின் திரோதாணசத்தி. கொற்றம்—வலி, வெற்றி.

2. தனிவிடில் — தத்துவங்களும் போதச்செயலும் நீங்கிய சுத்த அருணிலை.

3. வடக்கிற கிரி — மேருமலை. அது சுத்தமாயையைக் குறித்துநின்றது.

4. கடல் — சமுத்திரம். அது கனமங்களைக் குறித்து நின்றது. ஆன்மாங்களுக்குக் கனமங்களை நுகர்விக்குந் தொழில் இல்லை என்றபடி.

5. எதிர் — சந்திர குரியர்கள். கேவல சகலங்களைக் குறிப்பன.

6. கணக சக்ரத் திடர் — பிரகிருதிமாயை. அது மயக் கத்தைச் செய்வதனாற் “கணக சக்ரத்திடர்” என்றார்.

7.. திசை — எட்டுத்திசைகள், அசத்தமாயாகாரியங்கள்.

(தா—ம்.) 1. முருகக்கடவுளுடைய வாகனமே, சுத்த நிலையில் என்னை விடுவாயாயின், எனது பாசனிமோசனத்தை நாடிச் செய்யுந் தொழில் உணக்கில்லை என்பதாம்.

விட்டுனு திதித்தொழில் செய்தல்.

சேலிற் நிகழ்வயறு செங்கோடை வெற்பன் செழுங்கலபி ஆவித் தநந்தன் பணுமுடி தாக்க வதிர்ந்ததிர்ந்து காலிற் கீடப்பன மாணிக்க ராசியுங் காசினியைப் பாலிக்கு மாயனுஞ் சக்ரா யுதமும் பணிலமுமே.

(இ—ள்.) சேலின் திகழ் வயல் — சேல்மீன்களால் விளங்குகின்ற வயல்கள் குழந்த, செங்கோடை வெற்பன் செழும் கலபி — திருச்செங்கோடு என்னும் மலையிலிருக்கும் முருகக் கடவுளுடைய அழகிய மயில்வாகனமானது, ஆவித்து அநந்தன் பணுமுடி தாக்க — ஆரவாரித்து ஆதி சேடன் என்னும் ‘பாம்பின் முடிகளைத் தாக்குதலால், அதிர்ந்து அதிர்ந்து காவில்கிடப்பன — அசைந்து அசைந்து அம்மயிலுடைய கால்களின் கீழ்க்கிடப்பனே மாணிக்க இராசியும் — அம்முடிகளிலுள்ள மாணிக்கத்திரஞும், காசினியைப் பாலிக்கும் மாயனும் சக்ராயுதமும் பணிலமுமே— பூமியைப் பாதுகாக்கும் திருமாலும் அவருடைய சக்ரா யுதமும் சுங்குமேயாம்.

குறிப்பு 1. செழுங்கலபி ஆவித்தநந்தன் பணுமுடி தாக்க — முருகக்கடவுளது திரோதானசத்தியாகிய மயில் பிரகிருதிமாயையைக் காரியப்படுத்த. அநந்தன் — பிரகிருதிமாயை,

3. மாணிக்கராசி — பீரகிருதியிற்குரேன்றிய தத்துவம் கள் இருப்பது நான்கும் முறைக்கடவுளின் சத்தி காரியப் படுத்துவதினால் தத்துவங்கள் தோன்றும் என்பதும் விட்டு ஆயுர்த்தி தமது காக்குந்தொழிலைச் செய்வர் என்பதும் பெறப்படும்.

(தா - ம) முறைக்கடவுளின் ஆஞ்ஞஞையக்கொண்டு திருமால் தந்தொழிலைச் செய்வர் என்பதாம்.

98. முத்திக்கேற்ற நெறியை வேண்டல்.

கதிதனை யோன்றையும் காண்கின்றி ஸேங்கந்த வேண்டமுருகா நதிதனை யன்னபொய் வாழ்விலன் பாந்நரம் பாற்பொதிந்த பொதிதனை யுங்கொன்டு திண்டாடி மாறேனோப் போதுவிட்ட விதிதனை நேரந்துநொந்திடுக்கேயென் நாளமங்கும் வேகின்றதே

(இ—ள.) எந்த — கந்தகவாயியே, வேல் முருகா— வேற்படையையுடைய முறைக்கடவுளே, நதிதனை அன்ன பெய் வாழ்வில் அன்பாய் — ஆற்றுநீர்ப்பெருக்கை ஒத்த நினையில்லாத இவ்வலகவாழ்க்கையில் அன்புடையெனுய, நரக்பால் பொதிந்த பொதிதனையும் கொண்டு — நரம்பு களாற் கட்டி முடிய உடம்பாகிய பொதியையுங்கொண்டு, திண்டாடுமாறு — கலக்கமடையும்வள்ளும். எனைப்போத விட்ட விதிதனை நொந்து நொந்து — என்னைப் பிறவியிற செல்லவிட்ட ஊழ்வினையை நினைந்து வருந்தி வருந்தி, என்றால் மனம் இங்கே வேகின்றது — எனது மனமானது இல்லைத்து வேகின்றது கதிதனை ஒன்றையும் காண்கின் நிலேன் — முத்தியடைதற்கேதுவான் வழி ஒன்றையும் பெற்றிலேன்.

குறிப்பு: 1. கதிதனை யோன்றையும் — முத்தியடைதற்கேதுவான் சாதனங்கள்.

2. பொய்வாழ்விலன்பாய் — பிரபஞ்சப்பற்றுடையே ஆய். பிரபஞ்ச போகங்களில் ஆஸ்சையை உண்டாக்குவது ஆணவமலம்.

3. நறம்பாற் பொதிந்த பொதி — மாயாகாரியமான உடம்பு.

4. திண்டாடுதல் — சஞ்சிதவினையின் பயனுகிய இன்பத் துணபங்களை அனுபவித்தல்.

(தா—ம்) : முருக்கடவுளே, எனது மல மாயை கன் மங்களை நீக்கி உமது திருவடியை அடைதற்கேதுவான வழியைக் காட்டியருள்ளீராக.

29. திருவடிக்கிரங்கல்.

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காந்தருளாய் தூஷிக் குலமயில் வாகன தேதுனை யேதுமின்றித் தாவிப் படரக் கொஞ்சுகொம் யிளாத தனிக்கொடிபோற் பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

(இ—ன்) : தூஷிக் குலமயில் வாகனனே — சிறஞ்சுக் கூட்டத்தையுடைய மயிலை வாகனமாகவுடையவரே, தாவிப்படரக் கொஞ்சு கொம்பு இல்லாத தனிக் கொடிபோல் — தாவிப்படர்வதற்குக் கொஞ்சுகொம்பு இல்லாத தனிமையாகிய கொடியைப்போல், பாவித்தனிமனம் — தீமை பொருந்திய தனிமையான அடியேனுடைய மனமானது. துணை ஏதும் இன்றி - உதவி சிறிதும் இல்லாமல், தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றது — அசைந்து சோர்ந்து துடிக்கின்றது. ஆதலால், காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்து என்னைக் காந்தருளாய் — செந்தாமரை மலர்போன்ற உமது திருவடிகளோடு அணைத்து அடியேனை இரட்சித்தருள்ளீராக.

• குறிப்பு! கொஞ்சு கொம்பு — கொடிகள்பற்றிவேறிப் படருதற்கு நட்டகொம்பு, பற்றுக்கோடு.

(தா—ம்) ஆதாரமின்றித் தளர்ந்துநிற்கும் அடியே னுக்குத் தேவரீர் திருவடிகளைப் பற்றுக்கோடாகத் தந்த ருள்ளீராக.

100. அடியார் மகிழை

இடுதலீச் சற்றுங் கருதேணப் போதுமி வேணயன்பாற்
கெடுதலி ஸாத்தொன் டிரிசூட் டியவா கிரெளாஞ்சுவெற்றை
அடுதலீச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலீப் பட்டது விட்டது பாச வினைவிலங்கே.

(இ—ஈ.) 1. கிரெளாஞ்சு வெற்றை அடுதலீச் சாதித்த
வேலோன் - கிரெளாஞ்சமலையைப் பொடியாக அழித்த
வேற்படையையுடைய முருக்கடவுள், பிறவி அற-எனது
பிறவி நீக்கும்பொருட்டு, இடுதலீச் சற்றும் கருதேண
போதும் இலேணை - இரப்போருக்குக் கொடுப்பதைச் சிறிதும்
நினையாதவனும் ஞானமில்லாதவனுமான அடியேணை,
அங்பால் - தமது பேர்க்கபால், கெடுதல் இலாத் தொன்
டரில் கூட்டியவா - அழிவில்லாத தமது அடியாரோடு
சேர்த்த முறைமை என்ன வியப்புடையதாயிருக்கிறது.
அங்குனம் கூட்டியதனால், பாசவினை வீலங்கு விட்டது -
பாசவினையாகிய கட்டு ஒழிந்தது, இச்சிறை விடுதலீப்
பட்டது - தநுகரணங்களுட் சிடக்கும் இச்சிறையும்
நீங்கிறது.

குறிப்பு 1. கெடுதலில்லாத் தொண்டர் - பிறப்பிறப்
பற்ற அடியவர்.

2. சிறை விடுதலீப்படல் - மாயாமலம் நீங்கல்.

3. பாசவினை - ஆகாமியவினை. இது சஞ்சிதமாய்ட்
பிறவியைக் கொடுக்குமாதலால் “வீலங்கு” என்றார்.
ஆகாமியவினை ஏறுதிருத்தலாற் சஞ்சிதவினையுமில்லை.
அதனால்வரும் மாயாகாரியமான உடம்புமிகிலை என்றபடி.

(தா—ங்.) 1. முருக்கடவுள் தமது அடியாருடன் என்னைக்
கூட்டினபடியால் எனக்கு இனிப்பிறப்பில்னை என்ற அடியார்
மகிழை கூறப்பட்டது.

101. நாற்பயன்.

சலங்கானும் வேந்தர் தமக்குமான் சாரியமன் சண்டைக்கஞ்சாரி துலங்கா நரகக் குழியனு காரதுட்ட நோயனுகார் கலங்காரி புலிக்குஞ் கரடிக்கும் யானைக்குஞ் கந்தனன்னுஸ் அலங்கார நூற்று ளொருக்கவி தான்கற் றறிந்தவரே.

(இ-ள்): நன்னால் - நல்ல நூலாகிய, கந்தன் அலங்காரம் நூற்றுள் - கந்தரலங்காரக் கவிகள் நூற்றுள்; ஒரு கவிதாள் ஏற்று அறிந்தவர் - ஒரு கவியையாயினும் ஏற்று அதன் பொருளை அறிந்தவர், சலம் கானும் வேந்தர் தமக்கும் அஞ்சார் - இவ்வுலகத்திலே பெருங் கோபஞ் செய்யும் அரசருக்கும் அஞ்சமாட்டார், யமன் சண்டைக்கு அஞ்சார் - இயமன் செய்யும் போருக்கும் அஞ்சமாட்டார், துலங்கா நரகக் குழி அனுகாரி - இறந்தபின்னர் இருள டைந்த நரகக்குழியையும் அடையார், துட்ட நோய் அனுகாரி - இவ்வுடலோடிருக்கும்பொழுது தீயநோயும் அனுப்பப்பொர், புளிக்கும் கரடிக்கும் யானைக்கும் கலங்காரி - துட்டமிருகங்களாகிய புலிக்கும் கரடிக்கும் யானைக்கும் மனங் கலங்கமாட்டார்.

குறிப்பு: 1. சலம் - பெருங்கோபம்.

2. துலங்கா நரகக்குழி - பிரகாசமில்லாத நரகக்குழி! எனவே இருளடைந்ததாம்.

(தா - ம.)! கந்தரலங்காரத்தை நியமமாகப் பாராய ணஞ்செய்வோர், இம்மையில் இராசபயம் முதலிய துள் பங்களும், மறுமையில் நரகத் துண்பமும் அடையார் என்பதாம்.

சில பிரதிருபங்களிலே அதிகமாகக் காணப்பட்ட
செய்யுள்கள்.

1. குருதெரிசனம்.

திருவடி யுந்தன்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புய மாறிரண்டும்
மருவடி வான் வதனங்க எாறு மலர்க்கள்களுங்
குருவடி வாய்வந்தென் னுள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே.

(இ-ள்): திருவடியும் — முருகக்கடவுள்ளடய திருவடி
களும், தண்டையும் சிலம்பும் — அத்திருவடிகளில் அணிந்த
தண்டையும் சிலம்புகளும், சிலம்பு ஊடுருவப் பொருவடி
வேலும் — கிரெளஞ்சமலை துளைபடும்படி போர்செய்த
கூர்மையான வேற்படையும், கடம்பும் — கடப்பமலர்மாலை
யும், தடம் புயம் ஆறிரண்டும் — அகன்ற புயங்கள் பண்ணி
ரண்டும், மருவடிவு ஆன ஆறு வதனங்களும் — ஒன்றுடன்
ஒன்று பொருந்திய உறுப்புக்களாகிய ஆறு திருமகன்
களும், மலர்க் கண்களும் — தாமரைமலர்போலும் பண்ணி
ரண்டு திருக்கண்களும் ஒன்றுக்கு சேர்ந்து, குருவடிவாய்
வந்து — குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவத்து, என் உள்ளம்
குளிரி — எனது மனமானது குளிரும்படி, குதிகொண்ட —
ஆநந்தகீததாடின.

குறிப்பு 1. திருவடி தண்டைமுதலியனவற்றுள்ளே திரு
வடி, புயமாறிரண்டு, வதனங்களீறு, கண்கள் என்பன
பிரத்தியங்கங்கள். வேல் சாங்கம். தண்டை, சிலம்பு,
கடம்பு உபாங்கங்கள், இவையெல்லாம் அஞ்சிவடிவாயுள்
னன். அருள்வடிவாயுள்ள இவை ஒருங்கு சேர்ந்து குருவடி
வாய்த் தோன்றி எனது மனத்துயரத்தை நீச்கினி என்
பது பொருள். மனத்துயரமாவது ஞானசாரியரை என்று
அடைவோம் என்னும் காதல்.

2. குதிகொள்ளல் — ஆநந்தக் கூத்தாடல். “செந்தி
விலுமென்றங்குள் கொஞ்சி நடனங்கொளுங் கந்த
வேளே.” (திருப்புகழ் திரட்டு செ. 89.)

(தா-ம.): எனது காதல் திரும்படி முருக்கடவுள் குருவடிவாய் என்முன் எழுந்தருளி வந்தார் என்பதாம்.

४. அருணிலை வேண்டல்

இராப்பக லற்ற விடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக் குராப்புனை தண்டையந் தாளாரு ஓய்கரி சூப்பிட்டநாள் கராப்படக் கொன்றுக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுள்மெச்சம் பராக்ரம வேல் நிருதகம் கார பயங்கரனே.

(இ-ள.): கரி சூப்பிட்டநாள் - கஜேந்திரன் என்னும் யானையானது (ஆதிமுலமே என்று) சூப்பிட்ட நாளில், கராப்படக் கொன்று அக்கரிபோற்ற நின்ற கடவுள் மெச்சும் - அதனைக் கவ்விய முதலீல் அழியும்படி கொன்று அந்த யானை துதிக்கின்ற திருமாலும் பாராட்டுகின்ற, பராக்ரம - சர்சாமர்த்தியத்தை உடையவரே, வேல - வேற் படையையுடையவரே, நிருத சங்கார - அசுரரை அழிப் பவரே, பயங்கரனே - அசுரருக்குப் பயத்தைச்செய்பவரே, இராப்பகல் அற்ற இடம் காட்டி - கேவல சகலங்களற்ற அருள்நிலையைக் காட்டி, யான் இருந்தே துதிக்க - அடியேன் அந்நிலையிலிருந்து துதிக்கும்படி, குராப்புனை தண்டை அம் தாள் அருளாய் - குராமலர்மாலை அணிந்த தண்டை யைத்தரித்த உம்முடைய திருவடிகளைத் தந்தருள்வீர்.

(தா-ம.): கேவலசகலங்களற்ற சுத்தநிலையிலிருந்து உம்மைத் துதிக்கும்பொருட்டு அடியேனுக்கு உமது திருவருளைத் தருவீராக

५. அநுபவநிலை தெரிவித்தல்.

செங்கே முடுத்த சிவனடி வேலுந் திருமுகமும் பங்கே நிரைத்தநந் பன்னிரு தோழும் பதுமலரிக் கொங்கேய் தரளாஞ் கொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென் எங்கே நிலைப்பினு மங்கேயென் முன்வந் தெரீநிறபனே.

(இ-ள.): பதும மலர்க் கொங்கேய் தரளாம் சொரியும் செங்கோடைக் குமரன் என எங்கே நினைப்பினும் - தாம்

ஈரப்புவானது தாதுபோன்ற முத்துக்களைச் சொரிகின்ற திருச்செங்கோட்டுமலையிலுள்ள குமரக்கடவுள் என்றுயான் எவ்விடத்தே நினைத்தாலும், அங்கே — அவ்விடத்திலே, செம் கேழ் அடுத்த சிவனாடி வேஹும் — சிவந்த நிறம் பொருந்திய கோபத்தையுடைய கூரிட வேற்படையும், திரு முகமும் — ஆறுதிருமுகங்களும், பங்கே நிரைத்த நல் பன் னிரு தோனும் — பக்கங்களிலே வரிசையாயிருக்கின்ற நல்ல, பண்ணிரண்டு திருப்புயங்களும்கொண்டு, என் முன் வந்து எதிர்நிறபன் — அவர் எனக்கு முன்பாக வந்து எதிரே நின் நருளுவர்.

குறிப்பு: 1. கொங்கேய் தரளம் — முத்துக்குப் பிறப் பிடம் இருபத்தொன்று. அவற்றுள் தாமரைப்பூ ஒன்று. கொங்கு — பூந்தாது. கொங்கு ஏய் — பூந்தாகை ஒத்த.

2. பங்கே நிரைத்த — பக்கங்களிலே நிரையாயிருக்கின்ற. அவருடைய முகங்கள் எப்பக்கங்களிலுமளவாத வின் அங்குங்கும் கூறினார்.

(தா—ம.) 1 திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருக்கடவுளே என்று அடியேன் எவ்விடத்து நினைத்தாலும், அவ்விடத்தே அவர் தமது வேற்படை முதலீய வற்றேருடு எனக்கெதிரே தோன்றிநிற்பார்.

4. வினைநீக்கம் வேண்டல்.

ஆவிக்கு மோசம் வருமா றநிந்துன் னருப்பதங்கள் சேவிக்க வென்று நினைக்கின்றி ஸென்னினை .தீர்த்தநளாய் வாவித் தடவயல் சூழுந் திருத்தணி மாமலைவாழ் சேவந் கொடியுடையானே யமர சிகாமணியே.

(இ—ள.) 1 வாவித் தடவயல் சூழும் — குளங்களையுடைய பரந்த வயல்கள் சூழப்பெற்ற, திருத்தணி மாமலை வாழ் — திருத்தணிகையாகிய பெரியமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், சேவல் கொடியுடையானே — கோழிக்கொடியையுடைய வரே, அமர சிகாமணியே — தேவர்களுக்கு முடிமணிபோன்

நவரே, ஆவிக்கு மோசம் வருமாறு அறிந்து — உயிருக்கு ஆகாமியவினையாகிய கேடுவந்து பொருந்தும் முறையைப் பை அறிந்து, உன் அருள் பதங்கள் சேவிக்க என்றும் நினைக்கின்றிலேன் — உமது அருளாகிய திருவடிகளை வழிபட எக்கால மும் உணருகின்றேனில்லை, வினை தீர்த்தருளாய்— எனது சஞ்சிதவினையை நீக்கியருள்வாய்.

குறிப்பு: 1. ஆவிக்கு மோசம் வருமாறு அறிந்து— பிராரத்தவினையை அநுபவிக்கும்பொழுது நிகழும் விருப்பு வெறுப்புகளால் நல்வினை தீவினைகள் செய்யப்படும். இந்த நல்வினை தீவினைகள் ஆகாமியவினை எனப்படும். வருமாறு அறிதல் — நல்வினை தீவினைகளுக்குக் காரணம் விருப்புவெறுப்புக்களென்றதறி தல், திருவருள் தோன்று மிடத்து ஆகாமியவினை ஏருதாகையால், அருட்பதங்கள் சேவிக்க என்றும் நினைக்கின்றிலேன் என்றார்.

2. வினைதீர்த்தருளாய் — நல்வினை தீவினைகளால் வரும் புண்ணிய பாவங்கள் சஞ்சிதவினை எனப்படும். அச் சஞ்சிதவினை நீங்கியவிடத்துப் பிறப்பிறப்பும் நீங்குமாதலால், வினைதீர்த்தருளாய் என்றார்.

(தா—ம.): முருக்கடவுளே! எனது சஞ்சிதவினையை நீக்கி ஆகாமியவினை ஏருதபடி அருள்வீராக.

3. பிரபஞ்சப்பற்று நீங்க வேண்டல்.

கொள்ளித் தலையி வெறும்பது போலக் குலையுமென்றான் உள்ளத் துயரை யொழித்தரு ஓயொரு கோடிமுத்தந் தெள்ளிக் கொறிக்குங் கட்டந்தெந்தின் மேவிய சேவகனே வள்ளிக்கு வாய்த்தவ னேமயி ஸேந்திய மாளிக்கமே.

(இ—ள.): ஒரு கோடி முத்தம் தெள்ளிக்கொழிக்கும் கடல் — எண்ணிலவாகிய முத்துக்களைத் தெள்ளிக்கொழிக் குங் கடலையுடைய, செந்தின் மேவியசேவகனே — திருச் செந்திறப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் வீரரே, வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே — வள்ளிநாயகியாருக்குச் சிறந்ததலைவரே,

மயில் ஏறிய மாணிக்கமே — மயில்வாகனத்தில் ஏறிய ருளும் மாணிக்கம்போல்பவரே, கொள்ளித் தலையில் ஏறும்பது போலக் குலையும் — இருதலைக் கொள்ளியினிடத்தே நடுவிலே அப்பட்ட ஏறும்பைப்போல் உலைசின்ற, என்றஞ்சள்ளுத்துயரை ஒழிந்தருளாய் — எனது மனத்துயரை நீக்கியருள்வீராக.

குறிப்பு: 1. கொள்ளித்தலையிலெறுப்பதுபோல..... மணை மக்கள் சுற்றும் என்னும் மாயாவலையில் அப்பட்டுத் தலைக்கின்ற அடியேன் துயரத்தை என்பது.

2. வள்ளிக்கு வாய்த்தவன் — பேராநந்தத்தைக் கொடுப்பவர்.

3. மயிலேறிய மாணிக்கம் — திரோதானசத்தியால் மலங்களை நீக்குபவர்.

(நா—ம்) முருகக்கடவுளே! பிரபஞ்சவாழ்வைப்பற்றி அழுந்தும் அடியேன் துயரத்தைநீக்கிப் பேரின்பவாழ்வைத் தந்தருளுவீராக என்பதாம்.

4. அருணிலையினிற்றலால் இயமபயமில்லை. குலம் பிழித்தெம் பாசன் சுழற்றிக் தொடர்ந்துவருங் காலன் றணக்கொரு காலுமஞ் சேங்கடன் மீதெழுந்த ஆலங் குடித்த பெருமான் குமார் எறுமுகவன் வேலுந் திருக்கையு முன்னே நமக்கொரு மெய்ததுணையே.

(இ—ன்) : கடல்மீது எழுந்த ஆலம் குடித்த பெருமான் குமாரன் அறுமுகவன் — பாற்கடவில் உண்டாகிய நன்சை உண்டருளிய இறைவராகிய பரமசிவனுடைய குமாரராகிய ஆறுமுகக்கடவுளுடைய, வேலும் திருக்கையும் ஒரு மெய்ததுணை நமக்கு உண்டு — வேலாயுதமும் திருக்கரங்களும் ஒப்பற்ற உள்ளைமத்துணையாக நமக்கு உள்ளன. ஆதலால், சூலம் பிழித்து எம்பாசம் சுழற்றித் தொடர்ந்து வரும் காலன் தனக்கு ஒரு காலும் அஞ்சேன் — சூலா

யுதத்தைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டும். இயமனுடைய பாசக்கயிற்றைச் சுழற்றிக்கொண்டும் தொடர்ந்துவருங் காலனுக்கு யான் ஒருக்காலும் அஞ்சேன்.

குறிப்பு: 1. இயமன் - மரணத்துக்கு அதிகாரியும், நரகத்துக்கு அரசனுமாய்த் தெற்றுத்தினசயிலிருப்பவன்.

2. காலன் - இயமனுக்கு மந்திரியாய் உயிர்களின் இறுதி அறியுந்தொழின் முதனியனவுடையவன்.

(நா—ம.) 1 முருகக்கடவுளது வேலாயுதமும் திருக்கரங்களும் மெய்த் தூணையாயிருத்தலால் யான் இயமனுக்கு அஞ்சேன்

அருணகிரிநாத சவாமிகள் அருளிய

கந்தரநுபூதி

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேரி
செஞ்சொற் புனைமா ஸெசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவா ஜெபதம் பணிவாம்.

(இ-ள.) : மளமாகிய இளகாத கல்லும் இளகிடருகுங்படி, தஞ்சம் என்று தன்னைச் சர்வீ அடைந்தவர்க்கு அருளுகின்ற ஆறுமுப்பெருமானுக்கு உரியதாய உழுவலன்பாற்பிறக்கும், செம்மையாகிய சொல்மலரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இப்பாமாலை போன்ற கந்தரநுபூதி என்னும் நூல் சிறப்புடன் என்றும் பூவுலகில் விளங்கிட, ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய யானை முகங்கொண்ட விநாயக்கடவுளின் திருவடிகளைப் பணிந்து போற்றுவோம்.

'மயில், வேல், சேவல்' எனப்பாடும் பணிபெற
ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே ப்ணியா அருள்வாய்
தேடுங் கயமர முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா ஜெசகோ தரனே. I

(இ-ள.) : போகரத் தேடித் திரியும் யானையின் பெருத்த முதல்
தைக் கொண்டிருந்த ஜெமுகாசரஜோப் போரிக் கொது
அடக்கி ஒடுக்கிய ஒப்பற்ற கணபதியின் நம்பியே! ஒங்கார
உருவில் தனது தோகையை விரித்து ஆடும் உன் வாக்கள்
கந். 8

மாகிய மயில் எனவும், உள்திருக்காரத்துப் படையாம் வேல் எனவும், உண்கொடியாம் சேவல் எனவும் துதித்தும் பாடும் தொண்டேயான் மேற்கொள்ளும் பணியாகும்படி திருவருள் தனுசு. (ஆடும் + பரி = மயில்)

யான் எனது அற — எல்லாம் அற — உபதேதித்தருள்
 உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
 சல்லா பவினே தனுநீ யலையோ .
 எல்லா மறவென் இனயிழுந் தநலஞ்
 சொல்லாய் முருகா சுரட்டு பதியே. 3

(இ-ள்): முருகனே! தேவர்களின் அரசே! களிப்புடையதும்,
 கலக்கமில்லாததும் ஆகிய யோகவகைகளைப் பேசும் விநோ
 தனும் நீ அல்லவா! எல்லாப் பந்தங்களும் நீங்கி யொழியும்படி, யான் எனது எனப்படும் அங்கத மமதைகள் ஒழிந்து தொல்கூயும் மேலான நன்மை நிலையைச் சொல்லுக,
 (உல்லாசம் — மகிழ்ச்சி; நிராகுலம் — துன்பமின்மை)

எது பொருள்

வானே புனல்பார் கனன்மா ருதமோ
 ஞானே தயமோ நவில்நான் மறையோ
 யானே மனமோ வெளையான் டவிடந்
 தானே பொருளா வதுசன் முகனே. 3

(இ-ள்): ஆறுமுகத் தேவே! உன்மைப்பொருள் எனப்படுவது ஆகாயமோ, நீரோ, நிலனே, நெருப்போ, காற்றே, ஞானத் தின் தோற்றமோ, சொல்லப்படுகின்ற நான்கு வேதங்களோ, நானே, மனமோ, என்னை ஆண்ட இடமாமோ.

(ஒகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருள்ள)

மனை, மக்கள் எனும் பந்தம் அற
 வளைப்பட் டகைமா தொடுமக் களெனுந்
 தளைப்பட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
 கிளைப்பட் டெழுகு ரூரமுங் கிரியுந்
 துளைப்பட் டுருவத் தொடுவே வவனே. 4

(இ-ன): சுற்றாத்தினர் குழப் போருக்கு வெளிவந்த குரலு கடைய மார்பும் அவனுக்கரணை விருந்து எழுகிரியும் தொளைபடும்படி ஊடுருவிச் செல்லத் தொட்ட வேலுகை யானே! வண்ணவெய்யனிந்த கைகளைக்கொண்ட மனையில் மக்கள் எனப்பட்ட விவங்கிலகப்பட்டு (யான்) அழிந்து போதல் தக்கது ஆகுமோ! நீதி ஆகுமோ!

(கிளைப்பட்டு எழு — கிளைத்து வெளிவந்த மாமரம் எனவும், மய்லாகவும் சேவலாகவும் கிளைத்து வெளிவந்த குரன் நெஞ்சம் எனவுமாம்)

மாயை அறு

மகமா யைகளைந் திடவல் லபிரான்
முகமா நுமொழிந் துமொழிந் திலனே
அகமா கைமடந் தையரென் றயருஞ்
சகமா யையுணின் றுதயஸ் குவதே.

(இ-ன): வளிமையிக்க பெரிய மாயைகளை எல்லாம் நீக்கவல்ல ஆறுமுகப் பெருமானுகடைய ஆறு திருமுகங்களையும் என்னாவானது (ஆறுமுகம், ஆறுமுகம், ஆறுமுகம் என்று) அடிக்கடி கூறியும், வீடு, பொன், மாதர் என்னும் இவைகளை விணந்து சோர்வடையச் செய்கின்ற உலகமாகிய பிரபஞ்ச மாயைக்குள் தீண்று கலங்குவதில் நின்று நீங்கிணேனில்லையே.

திருவடித் தியானம் உறு

திணியா னுமானே சிலை மீ துன்தான்
அணியா ரரவிந் தமரும் புமதோ
பணியா வெனவள் ஸிபதம் பணியுந்
தணியா வதிமோ கதயா பரனே.

(இ-ன): எனக்கு இடும் வேலைகள் எவையோ, எவ்வினவில்லை யின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கும் குறைவுபடாத மிக்க காதல் கொண்டுள்ள கருணை மூர்த்தியே! கடினமான எனது நெஞ்சக் களகல்லின் மீது உளது திருவடியென்னும் அழுது நிறைந்த தாமரை அரும்புவிட்டு மலருமோ! (அன்று).

குதிபெறும் வழி

கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவே லிறைதா ஸினைவாய்
கூடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் விளையா வையுமே.

7

(இ-ன) : மனமே! கெட்டொழிய நிற்கின்றாய்; நீநற்கதிபெறும் வழியைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக. வடித்த வேலாயுதத்தை உடைய முருகக்கடவுளின் திருவடியை நினை. உள்ளதை மறைக்காமல் தானஞ்செய்வாயாக. நீண்ட காலமாகவுள்ள துங்பங்களைச் சாம்பராகச் சுட்டுவிடுவாய். துங்பங்களுக்குக் காரணமாகிய விளைகளைல்லாவற்றையும் நிச்சயமாக விட்டுவிடுவாயாக.

எமயல் நிங்க உபதேசம் பெற்றது

அமரும் பதிகே எகமா மெனுமிப்
பிமரங் கெடமெய்ப் பொருள்பே சியவா
குமரன் கிரிரா சகுமா ரிமகன்
சமரம் பொருதா னவநா சகனே.

8

(இ-ன) : குமரக்கடவுள், மலையரசன் மகளின் மகன், போர்புரிந்த அசுரர்களை வதஞ்செய்தவன் ஆகிய முருகமூர்த்தி, யான் வசிக்கும் ஊர், உறவினர், வீடு அல்லது நான் ஆம் இந்த மயக்கமற உண்மைப்பொருளை எனக்கு உபதேசித்த வகை வியக்கத்தக்கது.

எமயல் ஓழிய

மட்டுரே குழன்மங் கையர்மை யல்லைப்
பட்டு சல்படும் படதென் ரெஞ்சிவேன்
தட்டு டறவேல் சயிலத் தெறியும்
நிட்டு ரநிரா குலநிரப் பயனே.

9

(இ-ன) : கிரவுஞ்ச கிரியின் மீது அதன் நடுவிடம் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவிச் செல்லும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய கொடுமையை உடையவனே! கலக்கமற்றவனே! பயமில்

லாதவனே! வாசனை கமமுகின்ற கூற்றலையுடைய பெண்களின் மயக்கமாகிய வளையிலகப்பட்டு ஊசல் அடைகின்ற தன்மையினின்றும் என்று யான் நீங்குவேன்.

யமபயம் நீங்க முருகன் எழுந்தருள
கார்மா மிசைகா ஸன்வரிற் கலபத்
தேர்மர மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்
தார்மார் ப்வலா ரிதலா ரியெனுஞ்
குர்மா மடியத் தொடுவே ஸவனே.

10

(இ-ன்): கடம்பு, வெட்சியாதிய மாலைகளை அணிந்த மார்பனே! இந்திரனின் தவமாகிய பொன்னுலகுக்குப் பகைவனுண சூரனும் மாமரம் அழிவுபடும்படி செலுத்திய வேலாயுதக் கடவுளே! கரிய ஏருமைமீது யமன் என்னைப் பிடிக்கவந் தால் மயிலாகிய வாகனத்தின் மேல் எழுந்தருளி வந்து தரிசனந் தந்தருளுவீராக.

உறவினர் அழப் போகாவகை உபதேசம் பெற்றது
கூகா வெனவென் கிளைகூ டியழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
நாகா சலவே லவநா லுகவித்
தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.

11

(இ-ன்): சர்ப்பக்கிரியாம் திருச்செங்கோடனே! வேலாயுதனே! ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் களிகளைச் சொல்லும் திறத்தை நின்னடியாரிக்கு அளிக்கும் பெருமானே! தேவலோகத்துக்குச் சிறந்தோனே! எனது சுற்றத்தார் ஒன்றுகூடி ஆழ, நான் இறந்து போகாவண்ணம் உண்மை ஞானப்பொருளை எனக்கு உபதேசித்த அற்புதம் தாங் என்னே! உங்கருசீயையை என்னென்று வியப்பேன்!

மௌனோபதேசம் பெற்றது
செம்மான் மகளைத் திருடுத் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா விருசொல் ஸறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலேனே.

12

(இ-ன): செவ்விய (இலக்ஜுமியாகிய) மாண் ஈன்ற மகளாம் வள்ளியைத் திருடிக்கொண்டு சென்ற கள்வன், பெருமானு கிய முருகன் பிறவாதவன், இறவாதவன், அடியேலைக் பார்த்துப் “பேச்சு நீங்க, சும்மாஇரு” என்று உபதேசித்த வுடனே என்ன ஆச்சரியம்! பீரபஞ்ச விடயங்கள் ஒன்றையும் நான் உணரவில்லை.

(செவ்விய திருமாலின் மகள் எனவும் கொள்ளலாம்.)

மெய்ப்பொருள் எளிதில் அறியுந்தரத்தன்று
முருகன் நனிவேன் முனிநங்கு குருவென்(று)
அருள்கொண் டறியா ரநியுந் தரமோ
உருவன் நருவன் றுளதன் றிலதன் (று)
இருளன் ரெனியன் மெனநின் றதுவே.

13

(இ-ன): உருவடையதன்று, உருவம் இல்லாததுமன்று; உள்ள தொர் பொருளுமன்று, இல்லாத பொருளுமன்று; இருள் சூழ்ந்த பொருளுமன்று, பிரகாசம் பொருந்திய பொருளுமன்று, என்னுந் தன்மையில் நின்றதான் அம்மெய்ப்பொருளை — முருகன், ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை ஏந்திய பெருமாள் தான் நமது குரு என்று அந்த முருகனின் திருவருளைக் கொண்டு அறியாதவர், அவனருளைப் பெருதவர், அறியுந்தன்மையதோ! அன்று.

ஆசைகள் அற

கைவாய் கதிர்வேன் முருகன் கழுவிபெற்(று)
உய்வாய் மனனே யொழிலூ யொழிவாய்
மெய்வாய் விழிநா சியொடுஞ் செவியா
கைவாய் வழிசெல் லுமவா வினையே.

14

(இ-ன): மனனே! கையிடத்தே ஒளிபொருந்திய வேலை ஏந்திய முருகவேளின் திருவடியையடைந்து நந்தியைப் பெறுவாயாக; உடல், வாய், கண், முக்கு, காது ஆகின்ற ஐந்து பொறிகளின் வழியாக உண்டாகும் ஆசைகளை நிச்சயமாக நீ விடுவாய்; விடுவாய்.

முருகா என்று உருக

முருகன் குமரன் குகினன் ருமொழிந்
துருகுஞ் செயறந் துணர்வென் ரநுள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவுங்
குருபுங் கவவெண் குணபஞ் சரனே.

15

(இ-ள.) பக்தி பொருந்தி நிற்கும் வாரானாகும், மன்னுலகத்து
வரும் துதித்துப் போற்றும் குருசிரேஷ்டனே! என்குணங்
களும் இடங்கொண்டிருப்பவனே! முருகா என்றும், குமரா
என்றும், குகா என்றும் சொல்லி உருகுகிற ஒழுக்க நினை
யைத்தந்து அநுபவங்காளத்தை என்று எமக்கு அருள்வாய்?
(பஞ்சரம் — கடு — என்குணங்களுக்கு முறையிடம். என்குணங்கள் — இயற்கை உணர்வினானாதல், தன்வயத்தனாதல்,
தூய உடம்பினானாதல், மற்றுமுள்ளர்தல், இயல்பாகவே பாசங்
களிலிங்குதல், பேரருங்கடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை,
வரம்பிலின்பழுடைமை)

பேராசை அற

பேரா கையெனும் பிணியிற் பிணிபட்
டோரா வினையே நுழலத் தகுமோ
வீரா முதுகுர் படவே லெறியுஞ்
குரா சுரலோ கதுரந் தரனே.

16

(இ-ள.) வீரனே! பழுமையான சூரன் இறந்துபட வேலை
எறிந்த சூரனே! தேவர் உலகின் பொறுப்பை
மேற்கொண்டு அதைக் காப்பாற்றினவனே! பேராசை என்னும் வியாதியால் கட்டுப்பட்டு, நல்லது இன்னதென்பதைத்
தெளியாத திலினை உடைய அடியேன் இங்கு அலைச்சல உறல்
நீதியாகுமோ?

அறத்தை, மெய்ம்மையைப்பற்றுக
யாமோ தியகல் வியுமெம் மறவுந்
தாமே பெறவே வெர்தந் ததநாற்
பூமேன் மயல்போ யறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீ ரினியே.

17

(இ-ன.): யாம் அற்ற கல்வீயும் எம்மறிவும் தம்மைப் பெறு தற்காகவே வேலாயுதப் பெருமானுல் தரப்பட்ட காரணத் தால் பூசியிலுள்ளவும் அறங் செய்களையும் உண்மையையும் கடைப்பிடித்து ஒழுங்கள். இனிமேல் கொடுக்கப்பட்ட நாலைக் கொண்டு அவன் புகழைப் பாடுங்கள் பாடுங்கள்.

(நாம் ஏன்? — அச்சம் ஏன் எனவும் பொருள் கூற ஸாம்.

துடி

உதியா மரியா உணரா மறவா
விதிமா லநியா விமலன் புதல்வா
அதிகா வந்கா வபயா வமரா
பதிகா வலகு ரபயங் கரணே.

18

(இ-ன.): பிறவாமலும், இறவாமலும், உணராமலும், மறவாமலும்; பீரமலும் திருமாலுக் அறியாமலும் விளங்குகின்ற புனித மூர்த்தியாம் சிவபீராளது புதல்வனே! யாவரிலும் மேம்பட்டவனே! பாபம் அற்றவனே! புகளிடம் அளிக்கும் மூர்த்தியே! தேவர்கள் ஊராகிய அமராவதியைக் காத்தகரு ஞம் பெருமானே! குரனுங்கு அச்சந் தந்தவனே! (அருள் செய்வீராக)

(அபயா — பயம் அற்றவனே எனலுமாம்)

வறுமையின் கொடுமை
வடிவந் தனமும் மனமுங் குணமுங்
குடியுங் குலமுங் குடிபோ கியவா.
அடியந் தமிலா வயிள்வே லரசே
மிடியென் ரெருபா விவெளிப் படி ணே.

19

(இ-ன.): முதலும் முடிவும் இல்லாத கூரிய வேலை ஏந்திய அரசே! வறுமை எங்கின்ற ஒரு பாவி வெளிப்பட்டால், அப் போதே அழுகும், செல்வமும், நல்ல மனமும், நற்குணமும், பிறந்த குடியின் பெருமையும், பிறந்த குலத்தின் பெருமை யையும் விட்டு விட்டு வெறிடத்துக்குப் போய் விட்டன. ஆ! — வியப்பு: எனவே வறுமை வாராது காத்தருஞ்க.

உபதேசம் பெற்றதை நினைந்து வியத்தல்
அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக் கடியே
நுரிதா வுபதே சமுணர்த் தியவா
விரிதா ரணவிக் ரமவே ரிமையோர்
புரிதா டகநா கபுரந் தரனே.

20

(இ-ன.) மிகவறுதியான பராக்கிரமத்தையுடையவனே! கன்டாரால் விரும்ப்பபடுவனே! தேவர்கள் ஊரைப் பாதுகாத் தவனே! தாங்குபவனே! கிடைத்தற்கிரிதாகிய உண்மைப் பொருளைப் பெறுதற்கு அடியனுகிய யான் தகுதியுள்ளவ ஞக்க கருதி உபதேச மொழியைப் போதித்த முறையியக் கந்தக்கே!

(இகமயோர் புரி தாரக - தேவர்கள் விரும்பித் தியா ணித்துச் சொல்லும் பிரணவப் பொருளே! என்றுமாம)

திருவடி தீக்கை பெற

கருதா மறவா நெறிகா ணவெனக்
கிருதாள் வனசந் தரவென் நிசைவாய்
வரதா முருகா மயில்வா ணனே
விரதா சுரசு ரவிபா டணே.

21

(இ-ன.) வரங்களை அளிப்பனே! முருகனே! மயில்வாகளைக் கடவுளே! நல்ல கொள்ளைகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பவனே! தேவனே! குரஞுகு விரோதியே! நினைப்பு மறுப்பு அற்ற வழியைக் கண்டுகொள்ள எனக்கு நின் இரு திருவடிகளாம் தாமரையைத் த்துதற்கு என்று மனம் இரங்குவாய்.

(விரத அசர சூரி - அருவருப்புக்குரிய அசரானுகிய சூரைவேல்கொண்டு பின்தவனே எனவும் கொள்வர்)

தவப் பேற்றை நினைந்து மகிழ்தல்

- காளைக் குமரே சுனைனாக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாளைக் குழல்வள் ஸிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரப் பதிமே ருவவயே.

22

(இ-ன்) கழகம் பாளை போன்ற கூந்தலீயுடைய வள்ளிநாயகி யார் திருவடிகளைப் பணிகின்ற, செவ்வேள் முருக்கீர், தேவ லோக அரசனுகிய இந்திரனுக்குயர்ந்தோனை, காளைப் பறு வத்துக்குமார மூர்த்தியென்று தியானித்து அவரது திருவடியைப்பணியும்படியான தவநிலையை யான் அடைந்தபேறு அற்புதகரமானது.

(சர+பூதி+மேருவையே=தேவர்களுக்குத் தலைவனுய், மேருவன் ஒத்த பெருகம கொண்டவன் என்பாருமளர்)

திருவடியை நீண்யாது கெடலாமோ

அடியைக் குறியா தறியா மையினுன்
முடியக் கெடவோ முறையோ முறையோ
வடிவிக் ரமவேல் மகிபா குறமிலை
கொடியைப் புணருங் குணப் தரனே.

23

(இ-ன்): வடித்த பராக்கிரமத்தையுடைய வேலைத்தாங்கிய அரசே! குறவர் குலத்துகித்த மின்னற்கொடி போன்ற வள்ளி நாயகியைச் சேர்ந்த குணமலையே! உனது திருவடியைக் குறித் துத் தியானிக்காமல் அறிவின்மையால் அடியோடு யான் அழிந்துபடலாமோ! இது நீதியோ! நீதியோ!

திருவருளைப் பெற

கூர்வேல் விழிமங் கையத்தெகாங் கையிலே
சேர்வே னருள்சே ரவுவென் ஞுமதோ
கூர்வே சொடுகுள் ருதுளோத் தனெடும்
போர்வே ஸ்பரந் தரப் பதியே.

24

(இ-ன்): சுற்றுத்தோடு குரவதுமளையும் அவனுக்கரணையிருந்த ஏழுகிரியையும் ஒழித்தகுளிய, பெரிய போர் செய்யவால் வேற் படையையுடையோனே! இந்திரனின் உலகிற்கு அரசே! தலைவனே! கூர்வையுடைய வேல் போன்ற கணக்களையுடைய பெண்களின் கொங்கலையில் சேர்வேஞ்கிய அடியேன் நின் அருளை அடையவும் எண்ணும் பாக்கியத்தைப் பெறத்தகு வேணே!

சூரவேரோடு குன்று - குரங்கிய மாமரத்தை வேரள
வுக்கும் கிரெளஞ்சமலை வெனவும் பொருள் கொள்வாருமாளர்)

வினை வாழ்வு அலீச்சஸ் அற

மெய்தேய யெனவெவ் வினைவாழ் வையுகந் (து)

ஜேயோ வடியே னாலையத் தகுமோ

கையோ வ்யிலோ கழலோ முழு கஞ்

செய்யோய் மயிலே நியசே வகனே.

25

(இ-ள்): கையும், வேலாயுதமும், திருவடியும், எல்லாவறுப்புக்
களும் செந்திறத்தில் அழைந்தவனே! மயிலின் மேலேறிய
வீரனே! கொடிய விழையால் வந்த இப்பொய்வாழ்வை
உண்மை வாழ்வென்றுகந்து களித்து அடியேன் அலையத்தக்க
தாகுமோ! (ஆகாதே)

திருவருள் பெற

அதா ரமிலே னருளைப் பெறவே

ந்தா கெருஞ்சற் றுநினைந் திலையே

வேதா கமஞ்சா னவினே தமனே

தீதா சுரலோ கசிகா மணியே.

26

(இ-ள்): வேதாகமங்களில் சொல்லப்பட்டவனே! ஆகமம்
வகுத்தவனே! ஞானவினோத மூர்த்தியே! மனத்துக்கு எட்ட
டாதவனே! கேவலோகத்தின் நாயகமணியே! எவ்வித பற்றங்
கோடும் இல்லாதவடியேன் அருளைப் பெறுதற்கு நீதான்
ஒரு சிறிதனவேனும் நினைக்கவில்லையே!

வாழ்வை வெறுத்தல்

மின் னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயான்

என் னே விதியின் பயனிங் கிதுவோ

பொன் னே மணியே பொருளே யருளே

மன் னே மயிலே நியவா னவனே.

27

(இ-ள) : பொன்னே ! மணியோ உண்மைப்பொருளே கருணையே ! என்றும் நிலைத்திருப்பவனே ! மயிலில் ஏறிய தேவனே ! மின்னலையொத்த இவ்வுலக வாழ்வை இச்சித்தயான், என் ? நலைவிதியின் பயன் இங்கு இதுதானே !

பேரின்ப நிலை

ஆனு வழுதே யயில்வே லரசே
ஞானு கரனே நவிலத் தகுமோ
யானு கியவென் ணாவிழுங் கிவெறுந்
தானுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.

28

(இ-ள) : கெடாத அமிர்தமே ! கூரிய வேல் ஏந்திய அரசே ! ஞானத்துக்கு இருப்பிடமானவனே ! யான் எனப்படும் என்னை (ஆணவத்தை) கோன்ற ஒட்டாமற் செய்து வேறொன்று மின்றி எப்பொழுதும் தானே யாகி நிலைத் து நின்ற தான் மேலான நிலையை இத்தன்மையதென்று எடுத்து விளக்கிச் சொல்ல முடியுமோ ? (அறுபவிக்கத்தக்கதே)

அறியாமையைப் பொறுத்தருளுக
இல்லே யெனுமா யையிலிட் டெனைநீ
பொல்லே னறியா மைபொறுத் திலையே
மல்லே புரிபன் னிருவா குவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே வலவனே.

29

(இ-ள) : மற்போர் செய்தற்கு உள்ளதான பன்னிரண்டு தோள் களிலும் அடியேனது பாடல்களையே ஏற்று அணிந்து கொள்ளும் ஒளிசீகம் வேற்படையையுடையவனே ! இல்லாழ்க்கையெனும் மாயவாழ்வில் நீ என்னைச் சிக்க வைத்துளாய் ; கொடியவஞ்சிய எனது அஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்து மனித்தாயில்லையே !

உணர்த்திய ஞானம் சொல்ல இயலாது
செவ்வா னுருவிற் நிகழ்வே வலவன் (று)
ஒவ்வா ததெனு வுணர்வித் ததுதான்.
அவ்வா றறிவா றறிகின் றதலால்
எவ்வா றெருவர்க் கிசைவிப் பதுவே.

30

(இ-ன) : செவ்வானத்தின் உருவம் போலத் திகழ்கின்ற வேற் பட்டயயுடைய முருக்கடவுள் முன்னாளில் இது எத்தேடும் சமானமாகாதது என்று சொல்லி அநுபவத் துக்குவரச் செய்தது. அப்பெருமான் சொன்ன வகையே அறி கின்றவர்கள் அறிவுதே அல்லாமல், பிறர் ஒருவருக்கு அதைச் சொற்களால் சொல்ல இயலாது.

மாயையில் இட்டனோ – நி வாழ்க

பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே
வீழ்வா யெனவென் ணிவிதித் தணையே
தாழ்வா னவைசெய்- தனதா முளவோ
வாழ்வா யினிந் மயில்வா கனனே.

31

(இ-ன) : மயில் வாகனக் கடவுளே! பாழாகிய உலகவாழ்வு என்கின்ற இந்தப்படுமாயையிலே வீழ்வாய் என்று அடியேசன விதித்து விட்டாயே! அதற்குக் காரணமாகத் தாழ்வான வினைகள் என்னாற் செய்யப்பட்டவைகள் உண்டோ? நான் எக்கதி பெறினும் இனி நீ மேறும் வாழ்வாயாக.

(கந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் “வாழ்ந்து போதிரே” எனுஞ் சொற்றெட்டரை ஞாபகத்துக்குக் கொள்ளுக.)

கலைஞருளம் போதும் போதும்

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
தலையே படுமா றதுவாய் விடவோ
கொலையே புரிவே டர்குலப் பிடிதோய்
மலையே மலைக் றிடுவா கையனே.

32

(இ-ன) : கொலைத் தொழில்களையே செய்கின்ற வேடர் குலத் தில் வளர்ந்த பெண்யானை போன்ற வள்ளி புணரும் மலை யன்ன உன்னத நிலையனே! கிரெளஞ்ச கிரியைப் பிளவு செய்த வெற்றி வேலவனே! சாத்திரங்களையே விரைந்து பலகாற் சிசால்லி தலையுள் முளையே கலங்கும்படியான அத் தன்மையனும் விடவோ? (அந்நிலை வேண்டாம் என்றபடி)

சம்ஶார வாழ்க்கை என்று தொலையும்
 சிந்தா குலவில் லொடுசெல் வமெனும்
 விந்தா டவியன் ருவிடப் பெறுவேன்
 மந்தா கினிதந் தவரோ தயனே
 கந்தா முருகா கருணை கரனே.

34

(இ-ள) கங்காநதி தாங்கித்தந்த. வரத்திற்குப் பிறப்பிடமான
 வனே! கந்தனே! முருவனே! கருணைக்கு . இருப்பிடமான
 வனே! மனத்துக்கு வருத்தம் தருவதான் வீட்டினுடன்
 செல்வம் எனகின்ற விந்தமலைக்காடு போன்ற சிக்கற் குழலை
 என்று நான் விடப்பெறுவேன்.

(வரததயனே — உயர்ந்த தோற்றுமடையவனே எனவும்
 பொருள் கொள்வர்)

காமம் அறு

சிங்கா ரமடந் தையர்தீ நெறிபோய்
 மங்கா மலெனக் குவரந் தருவாய்
 சங்க்ரா மசிகா வலசன் முகனே
 கங்கா நதிபா லக்ருபா கரனே.

35

(இ-ள) போரில் வல்ல மயில்வாகனத்தையடையவனே! சங்க
 முகப் பெருமானே! கங்கையாற்றின் குமரனே! சிருபை
 பிறப்பதற்கு இடமானவனே! அலங்காரமான மாதர்களின்
 பொருட்டுக் கெட்ட வழியிற் சென்று வாடாமல் எனக்கு
 வரந் தந்தருள்க.

கதிகாளை

விதிகா ஞுமுடம் பைவிடா வினையேன்
 கதிகா ணமலர்க் கழலென் றருள்வாய்-
 மதிவா ஞுதல்வள் ஸியையல் லதுபின்
 துதியா விரதா சுரடு பதியே.

35

(இ-ள) பிறைபோன்றதும் ஒளி வீசுவதுமான நெற்றியை
 உடைய வள்ளியைத் தவிர, பின்னே வேறு ஒருவரையும்
 துதியாத நோன்பு பூண்டவனே! தேவர்களுக்கு அரசே!

பூர்வகர்மம் உண்டுபண் னு கிற உடலுக்கிடந்தரும் பிறப் பைவிடாத திலிஸெயுடைய அடியேன் நல்லகதினை அடையும் படி தாமரையன்ன திருவடியை என்றைக்குத் தருவாய்?

(விதி — பிரமன் என்னவுமாம்)

• சிவபிரானுக்கு உபதேசித்தது எது?

நாதா குமரா நமவென் றரனூர்
திதா யெனவோ தியரெதப் பொருடான்
வேதா முதல்விள்ள ணவர்ச்சு டுமலர்ப்
பாதா குறமின் பதசே கரனே.

36

(இ-ன்.): பிரமன் முதலான தேவர்கள் உச்சிமேற் புண்யம் தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை உடையவனே! குறக்குலத்துதித்த மின்னல் போன்ற வள்ளி நாயகியாரு கைய திருவடியைத் தஸ்வணியாக உடையவனே! நாதனே! “‘குமாராயநம்’” என்று சொல்லிச் “சிவனுரி எனக்கு உபதேசிப்பாயாக என்று கேட்க அப்போது நீ உபதேசித்தது எந்தப் பொருள்?” (அதை அடியேனுக்கும் சொல்ல வேண்டும்)

[‘குமாராய நம்’ என்பது ஆற்றமுத்தெள்பர் நச்சி ஞார்க்கினியர்]

முருங்கணங்களைக் கூட

கிரிவாய் விடுவிக் ரமவே விறையோன்
பரிவா ரமெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையா மறிவால்
அரிவா யடியோ டுமகந் தையயே.

37

(இ-ன்): மனமே! கிரெளஞ்ச மலைமீது செலுத்திய பராக் கிருமம்உள்ள வெலை ஏந்திய இறைவன் முருகவேளின் கணத் தைச் சேர்ந்தவன் என்னும் பதவியை அடைதலையே விரும்புவாயாக. அகங்காரத்தைப் பொறுமை என்னும் அறி வைக் கொண்டு வேராடும் அரிந்து தள்ளுக.

ஆட்கொள்ளப்பட்டது

ஆதா வியையொன் றறியே ஜெயரத்
தீதா வியையைண் டதுசெப் புமதோ
குதா ளகிரா தகுவிக் கிறைவா
வேதா ளகணம் புகழ்வே லவனே.

38

(இ-ன்.) குதள மாலீஸை அணிந்தவனே! வேடர் குலத்த
வளர்ம் வள்ளி நாயகனே। பேய்க்கூட்டங்கள் புகழ்சின்ற
வேலாயுத மூர்த்தியே! படாடோபக்காரனும், ஒன்றும் அறியாத மூடனும், முழுதும் கெட்ட குணம் உடையவனும்
ஆகிய அடியேனை ஒரு பொருளாகச் சுருதி நீ ஆண்டருளிய
கருணை சொல்லுந்தரத்தன்று.

[குதளம் — மலையிற் பூக்கும் ஒருவகைப் பூ]

(ஆதாளி — மனக் கலக்க முடையவன்)

ஆசைகள் அற

மாவேழ் சனனங் கெடமா யைவிடா
முவே டணையென் றமுடிந் திடுமோ
கோவே குறமின் கொடிதோள் புணருந்
தேவே சிவசங் கரதே சிகனே.

39

(இ-ன்.) அரசே! குறக்குலத்தவனும் மின்னற்கொடி
போன்றவனுமான வள்ளியின் தோள்களை அணையுந்தேயே!
சிவசங்கரனுக்குக் குருமூர்த்தியே! பெரிய எழுவகையான
பிறப்புக்கெட மாயைவிடாத மன்னுசை, பெண்ணுசை,
பொன்னுசைகளாகிய மூவகை ஆசைகளும் எப்போது
தான் முடிவுற்று ஒழியுமோ? (அறிகிலேன்)

ஏழ்சனங்ம — தேவர், மசீன், விலங்கு, பூள், ஊர்வன்,
நீர்வாழ்வன, தாவரம்;

[மு + ஏட்டை — மனைவி, மசீன், பொருள் என்றுமாம்]

மனை மயக்கம் அற

வினையோ டவிடுங் கதிர்வேன் மறவேன்
மனையோ டுத்யங் கிமயங் கிடவோ
சுனையோ டருவித் துறையோ டுபசந்
தினையோ டிதனை டுதிரிந் தவனே.

40

(இ-ள்): சுனைகள் மாட்டும், பசியதினைப்புனங்கள் மாட்டும்,
பரளை மாட்டும் வள்ளியின் பொருட்டுச் சென்று திரிந்த
வனே! வினையை வெருட்டி ஒட்டும் ஒளிபொருந்திய வேலா
யுத்ததை மறக்க மாட்டேன். அந்தக்கைய யான் இவ் வாழ்
வில் கலங்கி அறிவு மயக்கங் கொள்ளலாமா?

சாகா வரம் பெற

சாகா தெனையே சரணங் களிலே
சாகா நமஞர் கலகஞ் செய்நாள்
வாகா முருஙா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா ஞேபதே சிகனே.

41

(இ-ள்): வெற்றிவேலவனே, அழகனே, மயில்வாகளனே,
யோகமூர்த்தியே, சிவனுக்கு ஞான உபதேசம் செய்த கருவே!
யமன் என்னுயிரைக் கலக்கிப் பிடிக்கவரும் அந்தாளில் யான்
இறந்து படாது என்னை உன் திருவடிகளிலே காப்பாற்று
வாயாக; காப்பாற்றுவாயாக.

பெற்ற உபதேசத்தின் பெருமை

குறியைக் குறியா துகுறித் தறியும்
நெறியைத் தணிவே ஸைநிகம்த் திடலுஞ்
செறிவற் றுலகோ டுரைசிந் தையுமற்(று)
அறிவற் றநியா மையுமற் றதுவே.

42

(இ-ள்): தியானிக்கப்படும் பொருளைப் பசஞானம், பாசஞா
னம். கொண்டு தியானிக்காமல், பதிஞான வழியில் தியா
னித்து அறிகின்ற வழியை ஒப்பற்றவேற்கடவுள் சொல்லியவு
டனே உலகத்தாருடன் நெருங்கும் உறவுகள் நீங்கி, வாக்கும்
மனமும் நீங்கி ஒழிந்து, அறிவு என்பதும் நீங்கி அஞ்ஞான
மும் நீங்கிற்று.

ஏந். 9

(சிவஞான சித்தியார் “அறியாமை அறிவகற்றி” என்று தொடங்கும் செய்யுளை ஞாபகத்துக்கிருத்துக்.)

அனுபூதி நிலையப் பெற்றது

தூசா மணியுந் துகிலும் புளைவாள்
நேசா முருகா நினதள் பருளால்
ஆசா நிகளாந் துகளா யினபின்
பேசா வனுபூ திபிறந் ததுவே.

43

(இ-ள): தாய்மையான அணிகலனும் உடையும் தரித்த வள்ளி நாயகிபால் பிரியமுடையவனே! முருகா! நின் அன்பாலும் அருளாலும் ஆசை என்னும் விலங்கு பொடிபட்ட பின்பு மெளனம் என்னும் அநுபவ ஞானநிலை பிறந்தது.

திருவடி தீக்கையின் சிறப்பு

சாடுந் தனிவேன் முருகன் சரணஞ்
சூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடுஞ் சுர்ர்மா முடிவே தமும்வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே.

44

(இ-ள): பகவர்களை அழிக்கின்ற ஒப்பற்ற வேலினையுடைய முருகன் மோட்டச்சநிலையிலும், தேவர்களின் சிறந்த தலையிலும், நான்கு வேதங்களிலும், கொடிய காட்டிடையும், தினைப் புனத்திலும், விளங்கும் தமது திருவடியை அடைக்கலமாக அடியேன் தலையிற் குடிக்கொள்ளும்படி அருளியது சொல் ஊந்தரத்தன்று.

மெய்ப்பொருள் வேண்டல்

கரவா கியகல் வியுளார் கடைசென்(று)
இரவா வகைமெய்ப் பொருளீ குவையோ
குரவா குமரா குலிசா யுதகுஞ்
சரவா சிவயோ கதயா பரனே.

45

(இ-ள): குருவே! குமரங்பெருமானே! வச்சிராயுதத்தை யுடையவனே! பிணிமுகம் என்னும் யானையை வாக்கமாகக்

சொன்டவனே! சிவயோகத்தைப் பாசிக்கும் கருணை முரித் தியே! தெரிந்ததை மறைப்பதாகிய கல்வியுடையார் வாயிற் படி போய்க் கங்கிலை யாசிக்காதவகை கங்கியாற் கிடைக் கத் தகும் உண்மைப் பொருளைக் கொடுப்பாயோ?

கவலை தீர்

எந்தா யுமெனாக் கருடந் தையுநீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே வவனே யுமையாள்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே.

46

(இள்) : கந்தனே! ஒளிலீசும் வேலாயுதனே! உமையாளிள் மைந்தனே! குமரனே வேதநாயகனே! எங்கள் தாயும், எங்கக்கருள் செய்யும் தந்தையும் நீ! என் மனவருத்தங்கள் யாவற்றையும் ஒழித்து என்னை ஆண்டருஞ்க.

தத்துவங்களைக் கடந்த நிலையைப் பெற
ஆரூ றையுநீத் ததங்மே னிலையைப்
பேறு வடியேன் பெறுமா றுளதோ
சீரு வருகூர் சிதைவித் திமையோர்
கூரு வுலகங் குளிர்வித் தவனே.

47

(இ-ள்) : சிறிக் கோபித்துவந்த குரைன் அழிவு செய்து தேவர் களின் உரிமையாம்படி அவர்களின் பொன்னுலகத்தை குளிரும்படி செய்தவனே! முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து அதற்கப்பால் உள்ள நிலையைப் பெறும் பேறுக அடியேன் பெறுகின்ற பாக்கியம் எனக்குள்ளடோ!

பிரானது பெற்றி

அறிவொன் றறநின் றறிவா றறிவிற்
பிறிவொன் றறநின் றபிரா னஸையே
செறிவொன் றறவந் திருனே சிதையே
வெறிவென் றவரோ குறும்வே வவனே.

48

(இ-ள) : உலக பந்தமான நெருக்க உறவுகள் அற்றுப் போகும் நிலை வந்து, அதனாலே அஞ்சானவிருள் சிதைய, கலக்க மயக்கத்தை வென்ற ஞானியருடனே பொருந்தும் வேற் கடவுளே! சிவபோதம் கடந்த நிலையில் நின்று சிவபோதத் தால் உண்ண அறியும் பெரியோர்களின் ஞான நிலையில் பிரிதளின்றி என்றங்கூடி நிற்கும் பெருமான் நீ ஆன்டே?

பேரின்பய் பொருளை எடுத்துரைக்க இயலாது

தன்னாந் தனிநின் றதுதா னநிய
இன்னம் ஒருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ
மிள்ளுங் கதிர்வேல் விகிர்தா நிலைவார்
கிள்ளாயுங் க்ருபைகுழ் சுடரே.

49

(இ-ள) : ஒளியுடைய வேலைத்தாங்கும் சமம்புழர்த்தியே! நினைக்கும் அடிபார்களின் துண்பங் களையும் தயை குழ்ந்த கட்டே! ஒரு சாரிபும் இல்லாது தனித்து விளங்கும் பொருள் இத்தன்மைத்து என்று அறியும்படி வேறு ஒருவர்க்குப் பொருந்தச் சொல்லத்தக்கதோ? [அன்று]

கேடு ஏற

மதிகெட்ட டறவா டிமயங் கியறக்
குதிகெட்ட டவமே கெடமோ கடவேன்
நாடிபுத் திரஞ்சு னகங்கா திபவத்
திதிபுத் திரர்வீ றடுசே வகனே.

50

(இ-ள) : கங்காநதிக்கு மெந்தனே! ஞானசுகத்தலைவனே! அந்தத் திதி என்பவளின் புத்திராம் அசூர்களின் செருக் கைக் கெடுத்தழித்த வீரனே! என் அறிவு குலைந்து, மிக வும் உள்ளாம் வாடி மயக்க உணர்ச்சிபூண்டு, நற்கதி பெறும் வழியை இழந்து வீணைக் கெட்டழிதலோ என் தலைவிதி!

குருமுர்த்தி வர

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குநுவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே. 51

(இ-ன்) அடியார்களின் இருதயகுகையில் வசிப்பவனே! உருவமாகியும், அருவமாகியும், கானும் பொருளாகியும் காணப்படாத பொருளாகியும், வாசனையாகியும். அதனை உடைய பூவாகியும், உயிராகியும், புகவிடமாகவும் அதற்குச் செலுத்தும் விதியாகியும் விளங்குபவனே! குருமுர்த்தியாய் எழுந்தருளி வந்து அடியேனுக்கருளுக.

ஓம் சிவ கருவே நம.

நந்தரநுபூதி முற்றிற்று:

ଶିବମୟମ்

திருப்புகழ்த்திரட்டு

(சமூக)

கதிர்காமம்*

• କେଣ୍ଟିପାତ୍ର

தனதனன் தான் தனதனன் தான்
தனதனன் தானத் தனதாலு.

திருமகனு லாவு மிருபுயறு ராரி
 திருமகுக் நாமப் பெருமாள்காண்,
 செகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
 தெரிதருகு மாரப் பெருமாள்காண்
 மருவுமடி யார்கள் மனதில்வினை யாடு
 மரகதம யூப் பெருமாள்காண்
 மணிதரளம் வீசி யணியருவி குழு
 மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்,
 அருவதைகள் நீறு படஅசுதர் மாள
 அமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்,
 அரவுபிறை வாரி விரவுசுடை வேணி
 அமலர்துரு நாதப் பெருமாள்காண்,
 திருவினையி லாத தருவினைவி டாத
 இகமயவர்கு ஸேசப் பெருமாள்காண்.
 இலகுசிலை வேடர் கொடியிலதி பார
 இந்தனவி நோதப் . பெருமாளே ! (1)

தனானுதான தத்து
தனானுதான தத்து

தனதான
தனதான

எதிரிலாத பத்தி

முனியதாணி ஜெப்பை

தனிமேவி

யിരുപ്പോതുമ്

இதயவாரி திக்கு

எனது னேசி றக்க

அருள்வாயே

•西印度總圖

*கார்த்திகேய சிராமம் என்பதன் சிலைவு

கதிர்காம வெற்பி
கனகமேரு வொத்த
மதுர வாணி யுற்ற
வழுதி கூணி மிர்த்த

லுறைவோனே!
புயலீரா!
கழலோனே
பெருமானே. (2)

தனதன தனதன தனதன தனதன
தானத் தனந்த தனதான
க்டகட கருவிக டபவகி ரதிர்க்கிரி
காமத் தரங்க மலைவீரா;
கனகத நககுலி புணரித குணகுத
காமத் தனஞ்சம்* புயஞேட
வடசிக ரகிரித விடுபட நடமிடு
மாவிற் புகுங்கந் தவழாது
வழிவழி தமரென வழிபடு கிலெனன
வாவிக் கினம்பொன் ஹிடுமோதான்
அடவியி ருடியபி நவகும ரியடிமை
யாயப் புனஞ்சென் றயர்வோனே;
அயிலவ சமுடன ததிதிரி தருகவி
யாளப் புயங்கொன் டருள்வோனே;
இடமொரு மரகத மயின்மிசை வடிவுள
வேழழுக் கிடங்கண் டவர்வாழ்வே;
இதமொழி பகரினு மதமொழி பகரினும்
ஏழழுக் கிரங்கும் பெருமானே.
தனனதன தானத் தனனதன தானத்
தனனதன தானத் தனதான தானன
சமரமுக வேலொத்த விழிபுரள வாரிட்ட
தனமசைய* வீதிக்குண் மயிள்போலு லாவியே
சரியைகிர்ஷை யோசத்தின் வழிவருகிர் பாசுத்தர்
தமையுணர ராகத்தின் வசமாக மேவியே
உனதடிய ஞாருக்கு மனுமரண மாயைக்கு
முரியவர்ம காதத்தை யெனுமாய மாதரார்
ஒளிரமளி பீடத்தி லமடுபடு வேஞுக்கு
முனதருகிர் பாசித்த மருள்கூர வேஞுமே

*காம அத்தன் அஞ்ச அம்புயன் ஓட.

இமகிரிகு மாரத்தி யநுபவைப ராசத்தி
 எழுதறிய காயத்ரி யுமையான்கு மாரனே
 எயினர்மட மானுக்கு மடலெழுதி மோகித்து
 இதணகுகு சேவிக்கு முருகாவி சாகனே
 அமரர்சிறை மீள்விக்க வமர்செய்துப்ர தாபிக்கு
 மதிகவித சாமர்த்ய கவிராஜ ராஜனே
 அழுதுலகை வாழ்வித்த கவணியகு லாதித்த
 வரிய கதிர்காமத்தி லுரியாபி ராமனே. (4)

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
 தனத்தா தனத்தா தனத்தா

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
 சமர்த்தா யெதிர்த்தே வருகுரைச்
 சரிப்போ னமட்டே விடுத்தா யடுத்தாய்
 தகர்த்தா யுடற்று னிருக்குரைச்
 சிரத்தோ ஹரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
 செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்
 சிறைச்சே வகுபெற்றுய் வலக்கா ரமுற்றுய்
 திருத்தா மரைத்தா னருள்வாயே
 புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
 பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது
 பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தா ரெரித்தார்
 பொரித்தார் நுதற்பார் வையிலேபின்
 கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
 கருத்தார் மருத்துர் மதஞரைக்
 கரிக்கோ லமிட்டார் கணுக்கா னமுத்தே
 கதிர்கா மமுற்றுர் முருகோனே. (5)

தனதனு தந்தனத் தனதனு தந்தனத்
 தனதனு தந்தனத் தனதான.

சரியையா ளர்க்குமக் கிரியையா ளர்க்குநற்
 சகலயோ கர்க்குமெட் டரிதாய
 *சமயபே தத்தவர்க் கணுகொனை, மெய்ப்பொருட்
 டருபரா சத்தியிற் பரமான
 *‘சமயபே தத்தினுக்’ என்றும் பாடம்

துரியமே, ஸற்புதப் பரமங்கா னத்தனிச்
சுடர்வியா பித்தநற் பதி, நீடு
துகளில்சா யுச்சியைக் கதியையீ றற்றசொற்
சுகசொரு பத்தையற் றடைவேனே?
புரிசைகுழ்*சொற்பபதிச் சுரர்களோ டிக்கெடப்
பெராருதவீ ரத்துவிக் ரமசுரான்
புரளவேல் தொட்டைக் குமரவேண் மெய்த்திருப்
புகழையோ தற்கெனக் கருள்வாயே
கரியழு கத்திரட் பலவின்மீ திற்சுளைக்
கனிகள்பீ றிப்புசித் தமராடி,
கதவிகு தத்தினிற் பயிலுமீ முத்தினிற்
கதிர காமக்கிரிப் பெருமாளே! (6)

தானதன தத்தத்த தானதன தத்தத்த
தானதன தத்தத்த தனதான

பாரவித முத்தப்ப றரபுள கப்பொறப
யோதரெந ருக்குற்ற விடையாலே
பாகளவு தித்தித்த கீதமொழி யிற்புப்ப
பாணவிழி யிற்பொத்தி விடுமாதர்
காரணிக் முற்கற்றை மேன்மகர மொப்பித்த
காதின்முக வட்டத்தி லதிமோக
காமுன கப்பட்ட வாகையைம றப்பித்த
கால்களைம றக்கைக்கும் வருமோதான்
தேரிரவி யுட்கிப்பு காமுதுபு ரத்திற்றெ
சாசிரினை மர்த்தித்த வரிமாயன்
சீர்மருக வத்யுக்ர யாளைபடும் ரத்நத்ரி
கோணசயி லத்துக்ர கதிர்காம
வீரபுன வெற்பிற்க லாபியெயி னச்சிக்கு
• மேகலையி டைக்கொத்தி னிருதாளின்
வேரிமழை யிற்பச்சை வேயிலரு னக்கற்றை
• வேல்களில கப்பட்ட பெருமாளே. (7)

*'செயப்பதிக் குரியசா மர்த்யசற் புகுஷவீ ரத்துவிக்' என்றும்
பாடம். †'குமரமேன் மைத்திருப்' என்றும் பாடம்.

தனதன தந்த தனதன தந்த
தனதன தந்த

தனதான்

மருவரு வெற்றி மலர்தொடா விற்கை

வலிசெயா நிற்கு

மதனாலு

மதில்கடா வற்ற கலைபடா வட்ட

மதிசுடா நிற்கு

மதனாலும்

திருகணன் முத்த முதிரயா மத்தி

னிரவினு னித்த

மெலியாதே

திடருரு மெத்த மயல்கொளா நிற்கு

மிவலைவாழ் விக்க

வரவேஞும்

கரிகள் சேர் வெற்பி லரியவே டிச்சி

கலவிகூர் சித்ர

மணிமார்பா

கனகமா ணிக்க வடிவனே மிக்க

கீர காமத்தி

லுறைவோனே

மருகனே பத்த ரகுகனே முத்தி

முதல்வனே பச்சை

மயில்வீரா

முடுகிமே லிட்ட கொடியகுர் கெட்டு

முறியவே ரெட்ட

பெருமாளே. (8)

தானதன தான்த தனதான

தானதன தான்த தனதான.

மாதர்வச மாயுற்

ருழல்வாரும்,

மாதவமெ ணமெற்

நிரிவாரும்,

தீதகல வோதிப்

பணியாரும்,

தீநரக மீதிற்

நிகழ்வாரே;

நாதவெளி யேநந்

குணசீலா!

நாரியிரு வோரைப்

புணர்வேலா!

சோதிசிவ ஞானக்

குமரேசா!

தோமில்கதீர் காமப்

பெருமாளே! (9)

தனன்தான தானத்த தனன்தான தானத்த
 தனன்தான தானத்த தனதான

முதிருமார வாரநட்பொ டிலகுமார வாரமெற்றி
 முனியுமார வாரமுற்ற கடலாலும்
 முடிவிலாது நேர்வடக்கி ஸெரியுமால கால்விடத்தின்
 முழுகியேறி மேலெறிக்கு நிலவாலும்
 வெதிரிலாய்ர வாயில்வைத்த மதுரராக நீடிசைக்கும்.
 வினைவிடாத தாயருக்கு மழியாதே
 வினையுமோக போகமுற்றி யளவிலாத காதல்பெற்ற
 விகடமாதை நீயனைக்க வரவேணும்
 கந்திரகாம மாநகர்க்கு ளெதிரிலாத வேறரித்த
 கடவுளேக லாபசித்ர மயில்வீரா
 கயலுலாம்வி லோசனத்தி களபமார்ப யோதரத்தி
 கனதைமேவு வாளொருத்தி யெதிராக
 அதிரவீசி யாடும்வெற்றி விடையிலேறு மீசர்கறக
 வரியஞ்சான வாசகத்தை யருள்வோனே
 அகிலலோக மீதுசுற்றி யசுரர்லோக மீடழித்து
 அமர்லோகம் வாழுவைத்த பெருமாளே. (10)

தனன்தான தானுன தனன்தான தானுன
 தனன்தான தானுன தனதான.

அலகின் மாறு மாறுத கலதி, பூத வேதாளி
 அடைவில்ஞாளி, கோமாளி, அறமியா
 அழிவுகோளி, நானுது புழுபூசி வாழ்மாதர்
 அருளிலாத் தோடோய மருளாகி,
 பலகலாக ரா!மேரு மலைகராச ஸா!வீச
 பருவமேக மே!தாநு! வெனயாதும்
 பரிவருத மாபாதர் வரிக்கபாடி, யோயாத
 பரிசில்தேடி, மாயாத படி, பாராய்,
 இஸ்குவேலை நீன்வாடை யெரிகொன்வேலை மாசுரி
 லெறியும்வேலை மாறுத திறல்வீரா!
 இமயமாது பாகீர திநதி பால கா!சாரல்
 இறைவிகான மால்வேடர் சுதைபாகா!

கலகவாளி போல்மோதி வடவையாறு சூழ் *சீல
 கதிர்காம முதூரி லினை யோனே !
 தனக்நாடு வீடாய் கடவுள்யானை வாழ்வான
 கருணைமேரு வே! தேவர் பெருமாளே! (11)

அயிலின்வாளி வேல்வாளி யளவுகூரி தாயீச்
 ரமுதளாவு மானேச மதுபோல
 அறவுநீளி தாய்மீன் வகவிதாகி வார்காதி
 னளவுமோடி நிடோதி நிழலாறித்
 துயில்கொளாத வானேரு மயல்கொளாத வேனேர்க
 டுறவரான பேராரு மடலேறத்
 தணியுமாறு லாநீல் நயனமாத ராரோடு
 சுழலுவேளை யீடேற நினைவாயே
 பயிலுமேக நீகார சயிலராச கேதார
 பவனியாம ஓவாமை யபிராமி
 பரிபுரார பாரதார சரணிசாம ஓகார
 பரமயோகி னீமோகி மகமாயி
 கயிலையாள ரோர்பாதி கடவுளாளி லோகாயி
 கனதனுச லாபார வமுதூறல்
 கமழுமார ஞகீத கதிர்காமம் வாழ்வான
 கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே. (12)

இரதமுறு வாழ்றல் பருகிடா . விடாய்போக
 விளகுமோக வாழார்க வியின் மூழ்கி
 இதயம்வேறு போகாம லுருகியேக மாய்நாளு
 மினியமாதர் தோள்கூடி விளையாடுஞ்
 சரசமோக மாவேத சரியையோக க்ர்யாஞ்சான
 சமுகமோத ராபூத முதலான
 சகலமோச டாதார முகுளமோநி ராதார
 தரணியோநி ராகார வடிவேயோ
 பரதநீல மாழூர வரதநாக கேழூர
 பரமயோகி மாபூத கணநாத!

பரமர்தேசி காவேட பதில்ருதாச சீபாத
பதுமசேக ராவேலை மறவாத
கரதலாவி சாகாச கலகலாதரா போத
குமுகமூடி காரூட மததாரைக்
கடவுடாதை சூழ்போது கநிரகாமம் வாழ்வான
க்ருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே. (13)

தொடவடாது நேராக வடிவுகாண் வாராது
சுருசிகூறு வாராலு மெதிர்கூறத்
துறையிலாத தோராசை யிறைவஞகி யோரேக
துரியமாகி வேறுகி யறிவாகி
நெடியகால்கை யோடாடு முடலினூடு நீநானு
மெனவுநேர்க்கை நீர்கூறி முறைகூறி
நிகிளிகார ஞோநப முகரியான தூதாளி
ஞினைவொடேகு மாறேது புகலாதோ
அடல்கெடாத சூர்கோடி மடியவாகை வேலேவி
யமர்செய்வீர வீராறு புயவேளே
அழகினேடு மானீறு மரிவைகாவ ஸாவேத
னரியும்வாழ வாழாழி யறுமால
கடுவிடா களாரூப நடவிநோத தாளாளர்
கவினினேறு தானேறு கயிலாயக்
கடவுள்பால காஞ்சான கநிரகாமம் வாழ்வான
கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே. (14)

குருதிதோலி னான்மேவு குடிலிலேத மாமாவி
குஸ்யவேக மாய்மேதி விடுகாலன்
கொடியபாசம் வார்ச்சுல பக்டயினேடு சூசாது
கொடுக்கைநேஷய் கொடேகோலி யெதிராமுன்
பந்திசோமன் வாஞ்சுடர் படியினேர்கள் பாதாளர்
பயமுருமல் வேலேவு மிளையோனே
யழுதுருத பாவாண ரெழுதொனுத தோன்வீர
பரிவினேடு தான்பாட வருள்வாயே
மருதுநீற தாய்வீழ வலிசெய்மாயன் வேழுதி
மடுவிலாளை தான்மூல மெனவேஷ

வருமூராரி கோபால மகளிர்கேள்வன் மாதாவின்
வழிமருத மாகேசன் மருகேனே
கருதொனைத் தூஞுதி யெருதிலேறு காபாலி
கடியபேயி ஞேடேசு டஸீயாடு
கடவுள்காதல் சூர்பால கதிர்காமம் வாழ்வான்.
கருணை மேரு வேதேவர் பெருமானே.
(15)

அடைப்பாது நாடோறு மிடைவிடாது போய்வாயு
வடையமிளின் வீடாகு மென்நாடும்
அருள்பெறுவ நாசார கருமயோகி யாகாம
லவனிமிதி லோயாது தடுமாறி
உடலம்வேறு யான்வேறு கரணம்வேறு வேறுசி
யுதந்வாச காத்தீ வடியூடே
உருகியாரி யாசார பரமயோகி யாமாறு
நுபயபாத ராசீவ மருள்வாயே
வடபராரர மாமீமரு கிரியெடா நடாமோது
மகரவாரி யோரேமு மமுதாக
மகுடவா எராநோவ மதியுநோவ வாரீச
வனிதைமேவு தோளாயி ரமுநோவக்
கடையுமாதி கோபாலன் மருகதீர வேல்வீர
கதிர்காம முதாரி விளையோனே
கனகலோக பூபால சகலலோக வாதார
கருணை மேரு வேதேவர் பெருமானே.
(16)

உடலினுடு போய்மீஞு முயிரினுடு மங்யாத
உணர்வினுடு வானுடு முதுதீஷ
உலவையூடு நீரூடு புவியினுடு வாதாடு
மொருவரோடு மேவாத தனிஞானச்
சுடரினுடு நாஸ்வேத முடிவினுடு மூடாடு
துரியமாது ர்யாத்தீ சிவஞபந்
தொலைவிலரத் பேராசை துரிசருத வோர்பேத
தொடுமுபாய மேதேது புகல்வாயே
மடலங்கு வாரீச வடவிசாய மாருன
வரிவரால்கு வால்சாய வமராடி

மதகுதாவி மீதோடி யுழவரால் டாதோடி
 மடையை மோதி யாறாடு தடமாகச்
 கடஸ்புகாம் காமின முடுகிவாளை தான்மேவு
 கதிர்காம் மூதூரி லிளையோனே
 கடவுணீல மாறுத தணிகைகாவல் வேல்வீர
 கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே.

(17)

சுநுதியூடு கேளாது சரிதையாளர் கானுது
 துரியமிது சாராது எவராலுந்
 தொடரொனுது மாமாயை யிடைபுகாது வானுடர்
 சுகமகோத தீயாகி யொழியாது
 பரிதிகாயில் வாடாது வடவைத்தில் வேகாது
 பவனம்வீசில் வீழாது சலியாது
 பரவைசூழி லாழாது படைகண்மோதின் மாயாது
 பரமஞான வீடேது பகர்வாயே
 நிருதர்பூமி பாழாக வசரர்பூமி தீழுள
 நிபிடதாரு காழுமி குடியேற
 நிகரபார நீகார சிகரமிது வேலேவு
 நிருபவேத வாசாரி யனுமாலுங்
 கருதுமா கமாசாரி களக்கார்ம காசாரி
 கனசாரி பூசாரி வெகுசாரி
 கயிலைநாட காசாரி கதிர்காமம் வாழ்வான
 கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே

(18)

மனகபாட பாஷர தனததார தாஞுப
 மதனராச ராசீவ் சரகோப
 வருணபாத காலோக தருணசோபி தாகார
 மகளிரோடு சீராடி யுறவாடிக்
 குனகுவேலை நானுது தனகுவேலை வீஞுன
 குரையனேனை நாயேலை விளையேலைக்
 கொடியனேனை யோயாத குதலையேலை நாடாத
 குருடனேனை நீயான்வ தொருநாளே
 அனகவாம ஞகார முனிவராக மாறேட
 வரியதாதை தானேவ மதுரேசன்

அரியசார தாபீட மதனிலேநி யீடேறி
அக்லநாலு மாராயு முருகேனே
கனகபாவ ஞகார பவளகோம ளாகார
கதிரகாம மூதூரி விளையோனே
கடவுளேகிர் பாகார கமலவேத ஞகார
கருணைமேரு வேதேவர் பெருமாளே.
(19)

அகல்நீளம் யாதாலு மொருவராலு மாராய
வரியமோன மேகோயி லெனமேவி
யசையவேகிர் யாபீட மிசைபுகாம காஞ்சான
மறிவினுத ராமோத மலர்தூவிச்
சகலவேத னதீத சகலவாச காதீத
சகலமாக்ர யாதீத சிவரூப
சகலசாத காதீத சகலவாச னதீத
தனுவைநாடி மாழுசை புரிவேஞே
விகடதார சூதான நிகளபாத போதுள
விரகாரக போதார சுரகால
விபுதமாலி காந்ல முகபடாக மாழுச
விமலவ்யாப காசில கவிஞேத
ககனகூட பாரா தவளசோபி தாளான
கவனபூத ராஞ்ட சதகோடி
கனககார ஞாஞ்சான கருணைமேரு வேயீழு
கதிரகாமங் வாழ்தேவர் பெருமாளே.
(20)

அமலவாயு வோடாது கமலநாபி மேஷ்வீழு
அமுதபான மேன்மூல வன்மூள
அசைவருத பேராத மவுனமேவி யோவாது
அரியதான சோபான மதஞ்ஞலே
எமனைமோதி யாகாச கமனமாம ஞோவ
மெளிதுசால மேலாக வுறையாடும்
எனதியானும் வேருகி யெவரியாதும் யானுகும்
திதயபாவ னதீத மருள்வாயே
விமலைதோளின் மீதோடு யழுனைபோல வோரேழு
விபுதமேக மேபோல வுலகேழும்

விரிவுகானு மாமாயன் முடியநீரு மாபோல
 வெகுவிதாமு காகாய பதமோடிக்
 கமலயோனி வீடான ககனகூட மீதோடு
 கலபநீல மாழூர விளையோனே
 கருணைமேரு வேயீறில் கருணைவாரி யேயீழ
 கதிர்காமம் வாழ்தேவர் பெருமானே. (21)

நிலவின்மார னேறுதை யசையவீச மாராம
 நிழிலின்மாட மாமாளி கையின் மேலை.
 நிலையில்வாச மாருத வஜையின்மாத ராரோடு
 நியதியாக வாயார வயிறுர
 இலவிநூறு தேநூற்பி பருகியார வாவீறி
 யிளகியேறு பாழர தனபாரம்
 எனதுமார்பி லேஸுழ்க விறுகமேவி மால்கூரு
 மெனதுமாய நோய்தீர வருள்வாயே
 குலவியோம பாகீர திமிலைநாதர் மாதேவர்
 குழையமாலி காநாக மொடுதாவிக்
 குடிலகோம ஓர்கார சடிலமோலி மீதேறு
 குமரவேடர் மாதோடு பிரியாது
 கலவிக்கரு மீராறு கடகவாக னேசுரர்
 கலகவாரி தூளாக வமராடு
 களபமார்ப வேல்வீர கதிர்காமம் வாழ்வான
 கருணைமேரு வேதேவர் பெருமானே. (22)

தனதன தானத் தனதன தானத்
 தனதன தானத் தன தான

பரிவுறு நாற்ற றழ்ணமதி வீசச்
 சிலைபொரு காலுற் றதனுலே
 பனிபடு சோலைக் குயிலது கூவக்
 குழறனி யோசைத் தரலாலே
 மருவியன் மாதுக் கிருகயல் சோரத்
 தனிமிக வாடித் தளராதே
 மனமுற வாழுத் திருமணி மார்பிற்
 நிருமுரு காவுற் றருள்வாயே
 கந். 10

கரிமுக மேன்கைமக் கணபதி யாருக்
 கிளைய விநோதக்
 கருதர அருக் கொருமக ஞகிக்
 கணமறை யோதித்
 பொருகிரி சூரக் கிளையது மாளப்
 பொறிமயி லேறித்
 புனமிசை மேவிக் குறமட மாளைப்
 புணர்கதிர் காமம்

குமரேசா
 தருவோனே
 திரிவோனே
 பெருமாளே. (23)

கருமய லேறிப் பெருகிய காமக்
 கடலினின் மூழ்கித்
 கயல்விழி யாறைப் பொருளென நாடிக்
 கழியும நாளிற்
 எருமையி லேறித் தருமனும் வாவுற்
 நிறுகிய பாசக்
 எனவுளை யாழுற் புளைநினை வேஞுக்
 கியல்கதி நீசற்
 திருமகள் சேர்பொற் புயன்மலர் வாவித்
 திரிகளி ரூவிக்
 செகதல மேழிற் பயிலரி சீர்சொற்
 நிருமரு காபொற்
 பொருமயி லேறிப் புவியள ரூகப்
 பொருதரு சூரைப்
 புனமட மாளைத் தனிவய மாளைப்
 புணர்கதிர் காமம்

துயராலே
 கடைநாளே
 கயிருலே
 ரருள்வாயே
 கருள் கேசன்
 புயலீரா
 பொருத்ரா
 பெருமாளே. (24)

தனதனதா தத்தனந்த தனதனதா தத்தனந்த
 தனதனதா தத்தனந்த தனதா

பழுதறவோ திக்கடந்து பலவினை ரத்துறந்து
 பலபலயோ கத்திருந்து மதராசன்
 பரிமளபா ணத்தினென்து பரிதவியா மிக்கயர்ந்து
 பளைமடலூர் கைக்கிசைந்து மயல்கூர
 அழுதழுதா சைப்படுங்க ணபிநயமா தர்க்கிரங்கி
 யவர்விழிபா ணத்துநெஞ்ச மறைபோகி

அறிவதியான் முற்பயந்த விதிவசமோ மற்றுதின்ற
னஞ்சவசமோ விப்ரபந்த மறியேனே

எமுதருவே தத்துமன்றி முழுதினுமாய் நிற்குமெந்தை
யெனுமொருஞா னக்குருந்த ருளமேவும்
திருவுருவா கித்துலங்கி யொருவலிதூ னிற்பிறந்து
இரணியன்மார் பைப்பிளாந்து தனியாண்கம
பொழுதிசையாவிக்ரமன்றன் மருக்புரா ரிக்குமைந்த
புளபை ரக்குரும்பை யடன்மேவப்
புனமடமா னிற்சிறந்த கனதனபா ரச்சிலம்பு
புணர்க்கிர்கா மத்தமர்ந்த பெருமாளே. (25)

தத்தனன தான தத்தனன தான

தத்தனன தான

தனதான.

ஏற்றருண சோதி யத்திமுக வேத

கற்பசிவ காமப்

பெருமாள்காண்

கற்புள்சிவ காமி நித்யகலி யாணி

பெற்றருள் குமாரப்

பெருமாள்காண்

விற்றருவ ராம ருக்குமரு காநல்

வெற்றிமயில் வாசிப்

பெருமாள்காண்

மெய்ப்புகழ்க் டாவி முக்குதிரை வீசி

மிக்குரு நாதப்

பெருமாள்காண்

சிற்றிடையு மார முத்துமணி மார்புந்

திக்குருயர் வீரப்

பெருமாள்காண்

தித்திமிதி தீதி யொத்திவிளை யாடு

சித்ரகும ரேஷப்

பெருமாள்காண்

சுற்றகரர் சேஜை பட்டுவிழ வேங்க

பொட்ட விராசப்

பெருமாள்காண்

சொற்ககன தேவ ருற்றசிவ ஞானச்

சுத்தகதிர் காமப்

பெருமாளே. (26)

தனதனு தத்த தனதனு தத்த

தனதனு தத்த

தனதான

கருகியே மெத்த விடமெலாம் வைத்த

கலகவா ளாத்த

விழிமானர்

கடின்போ கத்த புளகவா ருற்ற
 களபமார் செப்பு முலைமீதே
 உருகியான் மெத்த மயலனு கிப்புன்
 னுரைகளே செப்பி யழியாதுன்
 உபயபா தத்தி னருளையே செப்பு
 முரியஞா னத்தை யருள்வாயே
 பருவரால் சுற்று மடுவின்மீ துற்ற
 பகடுவாய் விட்ட மொழியாலே
 பரிவினே டுற்று திகிரியே விட்ட
 பழழயமா யற்கு மருகோனே
 முருகுலா மிக்க கதிரகா மத்தின்
 முதல்வனே பச்சை மயில்வீரா
 முருகனே பத்த ராநுகனே வெற்பு
 முறியவே ரெட்ட பெருமாளே. (27)

கொளையிலே மெத்த விரகிலே கற்ற
 குவளையேர் மைக்கண் விழ்மானுர்
 குழழிலே தெற்று நடையிலே நெய்க்கொள்
 குழலிலே பற்க டனிலேமா
 முலையிலே யற்ப விடையிலே பற்ப
 முழுநிலா விட்ட முகமீதே
 முதுகிலே சுட்டி நுதலிலே தத்தை
 மொழியிலே சித்தம் விடலாமோ
 தலைவனே முத்தி முதல்வனே துட்ட
 ரிகலனே நித்த மிளையோனே
 சதுரனே பித்தர் புதல்வனே மெச்ச
 சரவனு செச்சை முருகோனே
 உலகனே மிக்க கதிரகா மத்தி
 வொருவனே விட்னு மருகோனே
 ஓயிலனே பச்சை மயிலனே சித்ர
 வருவனே பத்தர் பெருமாளே. (28)

தனதானத் தனதான தனதானத் தனதான
 மதியால்வித் தகரூகி மனதாலுத் தமதான
 பதியாகிச் சிவஞான பரபோகத் தருள்வாயே
 நிதியேநித் தியமேஞ நினைவோர்சொற் பொஞ்சுவேலா
 கதியேசொற் புலவோனே குதிர்காமப் பெருமானே. (29)

இறவாமற் பிறவாமஸ் எனையாள்சந் குருவாகிப்
 பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
 குறமாதைப் புனர்வோனே குகனேசொற் குமரேசா
 கறையானைக் கிளையோனே குதிர்காமப் பெருமானே. (30)

2. திருக்கோணமலை

கொழிப்பு

தனத்த தானன தனத்தான தானன
 தனத்த தானன தனத்தான தானன
 தனத்த தானன தனத்தான தானன தனதான

விலைக்கு மேனியி ஸணிக்கோவை மேகலை
 தரித்த வாடையு மணிப்பூணு மாகவே
 மினுக்கு மாதர்க ஸிடைக்காம மூழ்கியெ மயலூறி
 மிகுத்த காமிய னனப்பாநு னோரெதிர்
 நகைக்க வேய்ட லெடுத்தேவி யாகுல
 வெறுப்ப தாகியெ யுழைத்தேவி டாப்படு கொடியேனைக்

கலக்க மாகவை மலக்கூண்டி லேங்கு
 பினிக்கு ளாகியெ தவிக்காம லேயுனைக்
 கவிக்கு ளாய்சொலி கடைத்தேற வேசெயுமொருவாழ்வே

கதிக்கு *நாதனி யுனைத்தேடி யேபுக
 முரைக்கு நாயெனை யருட்பார்வை யாகவை
 கழுற்கு ளாகவை சிறப்பான தாயநு டரவேணும்

* நாதன் நீ - ஜுருக்கல் விகாரம்.

மலைக்கு நாயக சிவகாமி நாயகர்
திருக்கு மாரனை முகத்தாறு தேசிக
வடிப்ப மாதொரு குறப்பாலை யாண்மகிழ் தருவேளே

வசிட்டர் காசிபர் மகத்தான யோகிய
ரகத்ய மாழுனி யிடைக்காடர் கீரதும்
வகுத்த பாவினிற் பொருட்கோல மாய்வரு முருகோனே

நிலைக்கு நான்மறை தவத்தான பூசரர்
திருக்கொ ஞமலை தலத்தாரு கோபுர
நிலைக்குள் வாயினில் கிளிப்பாடு பூதியில் வருவோனே

நிகழ்த்து மேந்பவ கடற்குறை யாகவெ
யெடுத்த வேங்கொடு பொடித்தாள தாவெறி
நினைத்த காரிய மனுக்கூல மேபுரி பெருமாளே. (31)

தனத்த தானன தனத்த தானன
தனத்த தானன தனத்த தானன
தனத்த தானன தனத்த தானன தனதான

தொடுத்த வாளௌன விழித்து மார்முலை
யசைந்து மேகலை மறைத்து மூடிக
டெட்டு நேர்க்கை நெகிழ்த்து மாவியல் கொளுமாதர்
சுகித்த ஹோவென நகைத்து மேஸ்விழி
முடித்த வார்குழல் விரித்து மேவிதழ்
துவர்த்த வாய்ச்சுரு ஸடக்கி மால்கொடு வழியேபோய்ப்

படுத்த பாயலி லணைத்து மாழுலை
பிஷித்து மார்பொடு மழுத்தி வாயிதழ்
கடித்து நாணம தழித்த பாவிகள் வலையாலே
பலித்து நோய்பிணி கிடத்து பாய்மிசை.
வெளுத்து வாய்களு மலத்தி ஞபென
பசித்து தாகமு மெடுத்தி டாவுயி ருழல்வேநே

வெடித்த தாடகை சினத்தை யோர்களை
 விடுத்து யாகமு நடத்தி யேயொரு
 மிகுத்த வார்சிலை முறித்த மாயவன் மருகோனே

விதித்து ஞாலம தளித்த வேதனை
 ஸ்திரத்து ஓர்முடி கரத்து லாயனல்
 விழித்து காமளை யெரித்த தாதையர் குருநாதா

அடுத்த வாயிர விடப்ப ஞமுடி
 நடுக்க மாமலை பிளக்க வேகவ
 டச்கர் மாமுடி பதைக்க வேபொரு மயிழ்வீரா

அறத்தில் வாழுமை சிறக்க வேயறு
 முகத்தி ஞேடனி குறத்தி யானையா
 டருக்கொ ஞமலை தகுக்கு லாவிய பெருமாளே. (32)

3. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

கொழிப்பு

தாத்தா தான தத்தன தனதன
 தாத்தா தான தத்தன தனதன
 தாத்தா தான தத்தன தனதன தனதன

பூத்தார் சூடுங் கொத்தலர் குழலியர்
 பார்த்தாங் வேலுங் கட்சமு மதன்விடு
 போர்க்கார் நீடுங் கட்சர மொடுநமன் விடுதூதும்
 போற்றுச் நாளுங் கைப்பொரு ஞடையவர்
 மேற்று ளார்தம் பற்றிடு ப்ரமையது
 பூட்டா மாயஸ் கற்றமை விழியின ரமுதாறல்
 வாய்த்தாச் பேதஞ் செப்புபொய் விரகியர்
 நூற்றேய் நாலின் சிற்றிடை யிடர்ப்பட
 வாட்டாய் வீசுங் கர்ப்புர ம்ருகமத மகிலாரம்

152 யாழிப்பாணத்து நல்லூர் - கந்தவனம்

மாப்பூ ஞேரங் கச்சனி மூலையினர்
வேட்டு ஞைங் கெட்டன னுனதுமெய்
வாக்கான் ஞானம் பெற்றினி வழிபட வருள்வாயே

ஆத்தாண் மாறங் கச்சிக விளைக்குமை
கூத்தா டானந் தச்சிவை திரிபுரை
யாட்பேய் பூதஞ் சுற்றிய பயிரவி திற்ரிலோகம்

ஆக்கா யாவும் பற்றிய பரிபுரை
நோக்கா டேதுஞ் செற்றவ டிருவிலை
யாட்டா லீசன் பக்கம் துறைபவன் பெறுசேயே

ஏத்தா நாளுந் தர்ப்பண செபமொடு
நீத்தார் ஞானம் பற்றிய குருபர
யாய்பா ராயுஞ் சொற்றமி முருடரு முருகோனே

ஏற்போர் தாம்வந் திச்சையின் மகிழ்வொடு
வாய்ப்பாய் வாழும் பொற்ப்ரபை நெடுமதில்
யாழிப்பா ஞையன் பட்டின மருவிய பெருமானே.(33)

— — —

4. கந்தவனம்

உறவு சிங்கிகள் காமாகாரிகள்
முறைமசங்கிக ளாசாவேசிகள்
உதடுகள்றிகள் நானைவீணிகள் நகரேகை

உடைய கொங்கையின் மீதேதூசுகள்
பின்மெனும்படி போய்நீராகிய
உணவையுண்டுடை சோர்கோமாளிகள் கடல்ஞாலத்

தறவு நெஞ்சுபொ ளாமாபாவிகள்
வறுமைதந்திடு பாழ்மூதேவிகள்
அணிநெஞ்சுங்கிக ளாசாபாசனா மடமாதர்

அழகுயர்ந்தபொய் மாயாரூபிகள்
வலவியின்பமெ ஞவேசோருதல்
அலமலந்தடு மாருதோர்கதி

அருள்வாயே

பறவைப்பெயன்கிற சூடார்மூவரன்
முறையிடுந்தமர் வாஞேர்தேரரி
பகழிகுண்றவி லாலேநிதெழு

ஒருமூலர்

பதநினைந்து விடாதோள்பெற
அருள்புரிந்த பிரானார்மாபதி
பரவு *கந்த சுவாமீகானகம்

அதின் மேவும்

குறவர்தங்கள் பிரானேமாமரம்
நெறுநெறன்றடி வேரோடேநிலை
குலையறைற்றிகொள் வேலேஏவிய

புயவீரா

குயில்கள் அன்றில்கள் சூக்கூவென
மலர்கள் பொங்கிய தேங்ளீழ்காமிசை
குறவர்சுந்தரி யோடேகூடிய பெருமானே.(34)

வேலும் மயிலும் துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

*கந்தசுவாமி கானகம் = கந்தவனம்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

எனக்ளா பக்கங்களைக் குறிக்கும்

கந்துரலங்காரம்

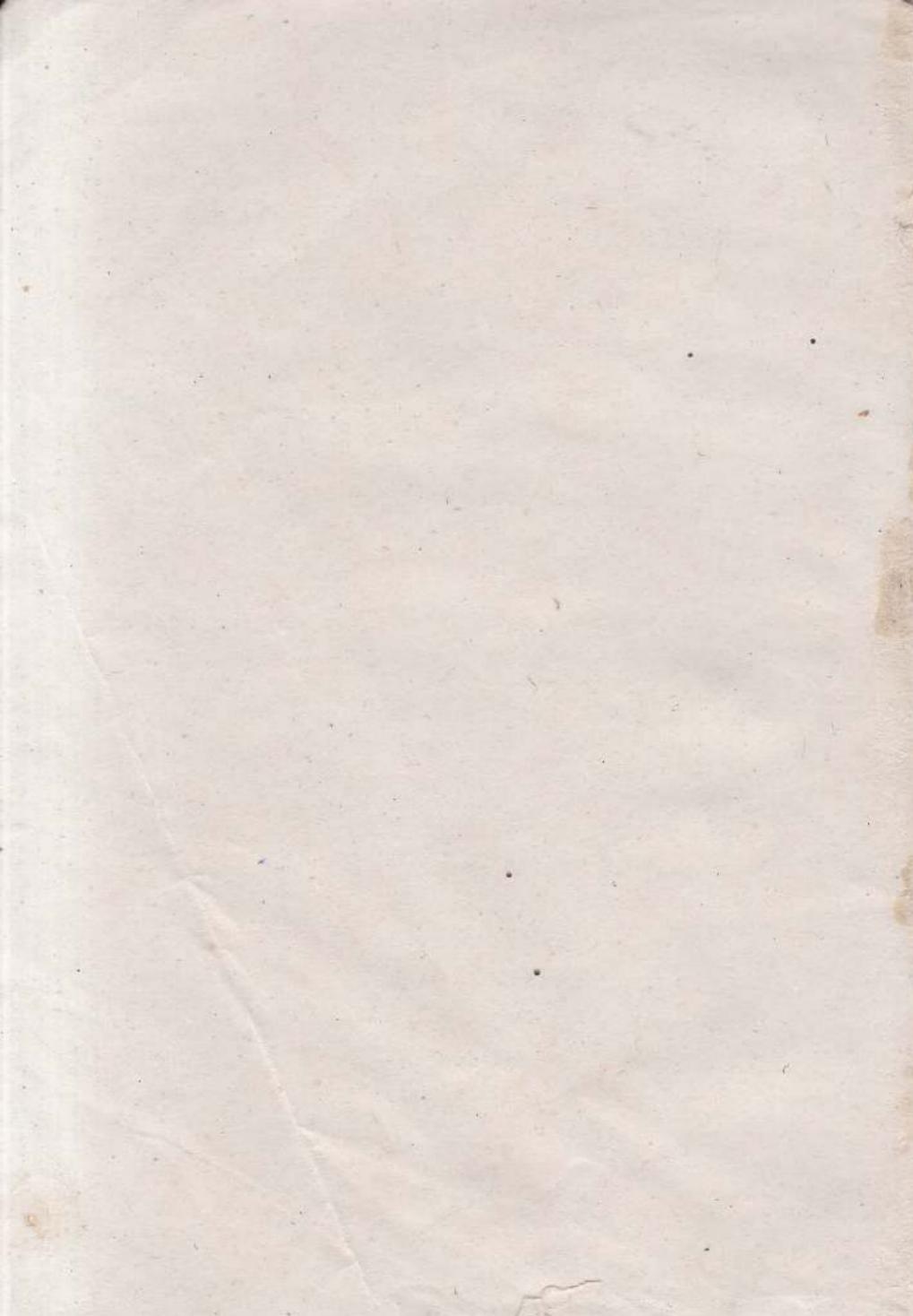
அடலரு	1	சித்திக்கி	67	படிக்குந்	57
அராப்புணி	81	சழித்தோ	41	படைபட்ட	17
அழித்துப்	4	குரீற்கிரி	56	பட்டிக்	73
ஆங்காரமு	62	குலிச்பிடி	110	பத்தித்திரு	54
ஆலுஞ்சனி	70	செங்கேழு	107	பத்தித்துறை	40
ஆவிக்கு	108	சேந்தலை	79	பந்தாடு	85
இடுதலை	104	சேவிற்றிகழ்	101	பாகித்திரு	71
இராப்பக	107	சேல்பட்	46	பாலென்ப	36
உதித்தாங்	45	சேவலாங்கு	84	பாலேயணி	48
ஒருஷ்டாது	52	சொல் லுகை	14	புத்தியை	55
ஒருவரை	18	சொன்னகி	24	பெரும்பைம்	10
ஓளியில்	13	தகட்டிழற்	88	பெறுதற்	74
ஓரவொட்ட	7	தடக்கொற்	100	பேற்றைத்	3
ஓலையுந்	38	தடுங்கோ	21	பொக்கக்	86
கடத்திற்	85	தண்டாயு	31	பொங்கா	66
கண்ணுண்ட	43	தற்றைத்	76	பொட்டாக	39
கதிதனை	102	தாராக	87	பொருப்பி	64
கருமான்	95	தாவடியோ	10	போக்கும்	80
கவியாற்	50	திருந்தப்	8	மண்கம	97
காட்டிழற்	90	திருவடியு	106	மரணப்ர	17
காவிக்கவ	103	துருத்தி	78	மலையாறு	58
கிழியும்படி	63	தெய்வத்	29	மாகத்தை	86
கிளைந்துப்	37	தெள்ளிய	98	மாலோன்	94
கிள்ளங்கு	80	தேங்கிய	89	முடியாப்	38
குசைநெகி	15	தேரணியியி	5	மைவருங்	90
குப்பாச	19	தேனென்	13	மொய்தா	18
குமரா	92	தொண்டர்	98	யான்றுனெ	99
கூர்கொண்	85	தோலாற்	51	வணங்கித்	93
கொள்ளித்	109	நாளென	44	வரையற்	68
கோடாத	83	நினைங்கா	49	விழிக்குத்	77
கோழிக்கொ	88	நீயாளங்கா	53	வெடிச்சி	60
சலங்கா	105	நீர்க்குமி	73	வெட்டுங்	72
சளத்திற்	11	நீலச்சிக	31	வேதாகம	23
சாகைக்கு	61	நெற்றுப்	65	வேலாயு	91
சாடுஞ்ச	75	பங்கேரு	93	வேலேவி	33
சிகராத்	59	படிக்கின்	82	வையிற்க	28

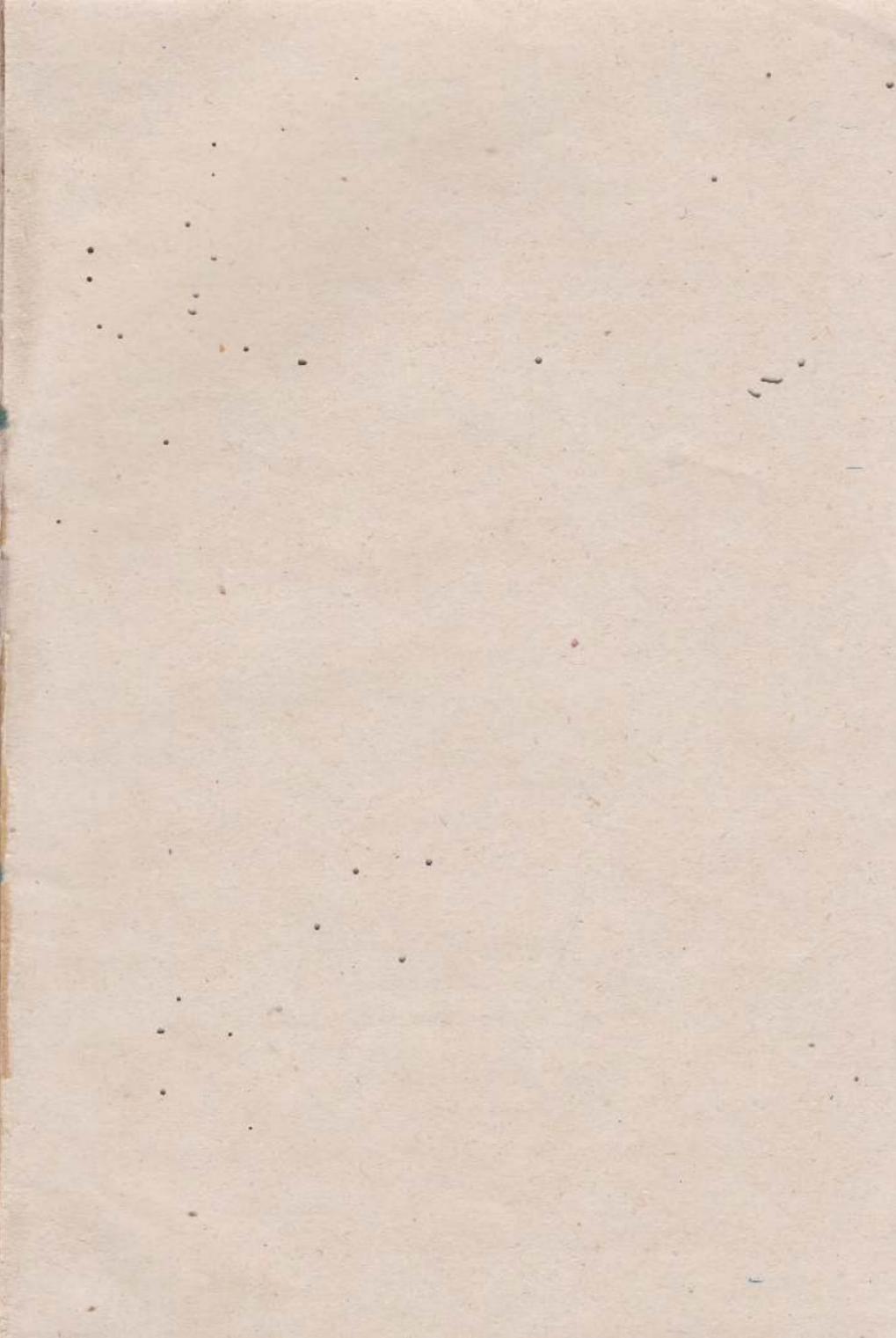
கந்தரநுபுதி

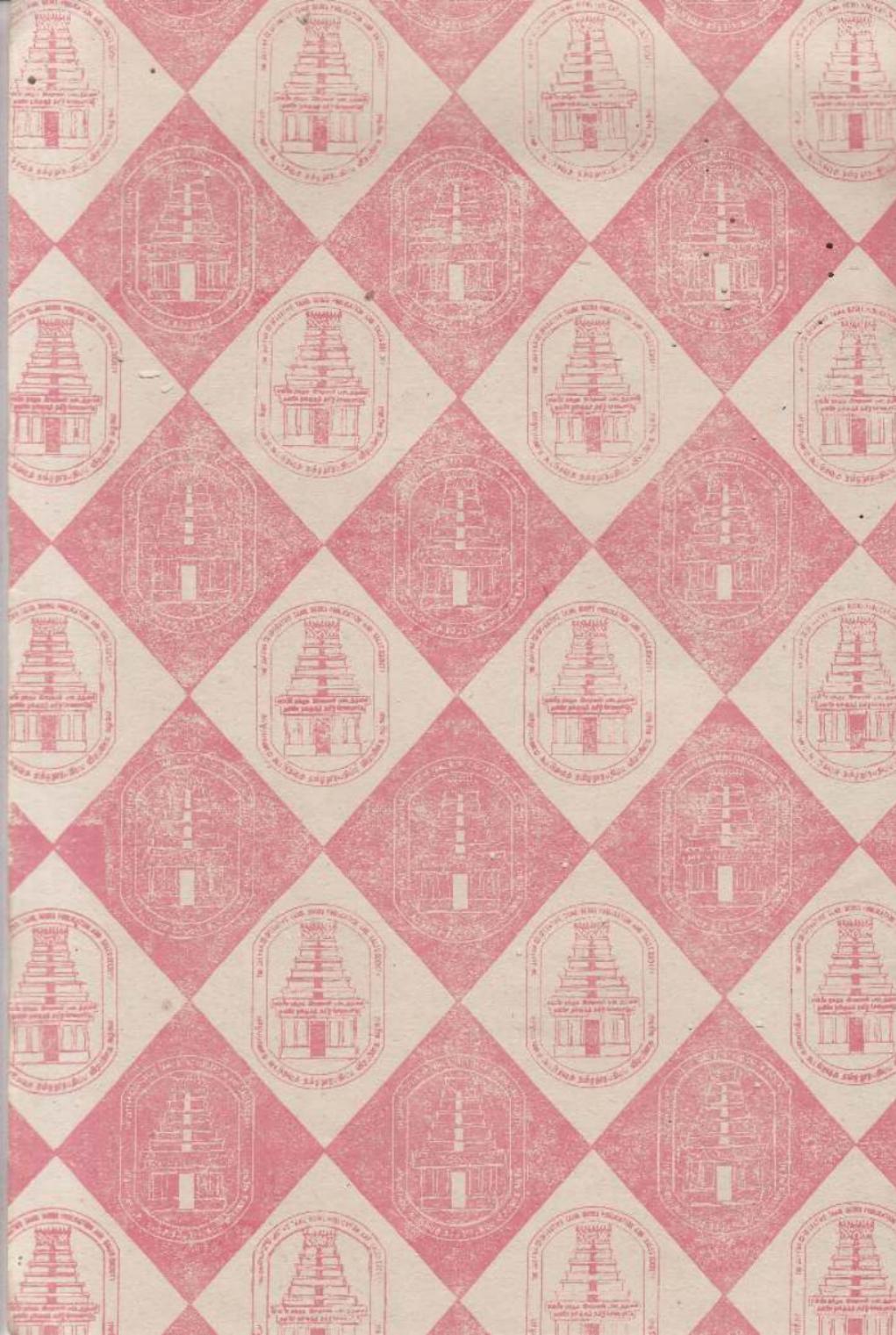
அடியைக்குறி 123	காளைக்குமரே 121	நெஞ்சக்களைல் 113
அமரும்பதிகே 116	கிரிவாய்விடுவி 127	பாழ்வாழ்வெ 155
அரிதார்கிய 121	குறியைக்குறி 129	பேராசையெ 119
அறிவெர்ன்ற 131	கூகாவென 117	மகமாயைகளை 115
ஆடும்புரிவேல் 113	கூர் வெல்லிமு 128	மதிகெட்டற 132
ஆதாரமிலே 128	கெடுவாய்மன 116	மட்டுர்குழன் 118
ஆதாளியெ 123	கைவாய்க்கிர 118	மாவேழ்ச்சன 128
ஆருங்கறுயுந்த 131	சாகாதஜையே 129	மின்னேநிகர் 123
ஆனவழுதே 124	சாடுந்தனிவே 130	முருகன் சூமர 119
இங்கேயெனு 134	சிங்காரமடந் 126	முருகன்றனி 118
உதியாமாயா 120	சிந்தாகுலவில் 146	மெய்யேயென 123
உல்லாசநிரா 114	செம்மாள்மக 117	யாமோதியக 119
உருவாயருவா 133	செவ்வானுரு 124	வடிவுந்தனமு 120
எந்தாயுபென 141	தன்னந்தனி 132	வளைப்பட்ட 114
கரவாகியகல் 130	தினியானம 115	வாஞேபுனல் 114
கருகாமறவா 121	தூசாமணியுந் 120	விதிகானுருமு 126
கலையேபதறிக 125	நாதா குமரா 127	வினையோட 129
கார்மாமிசை 117		

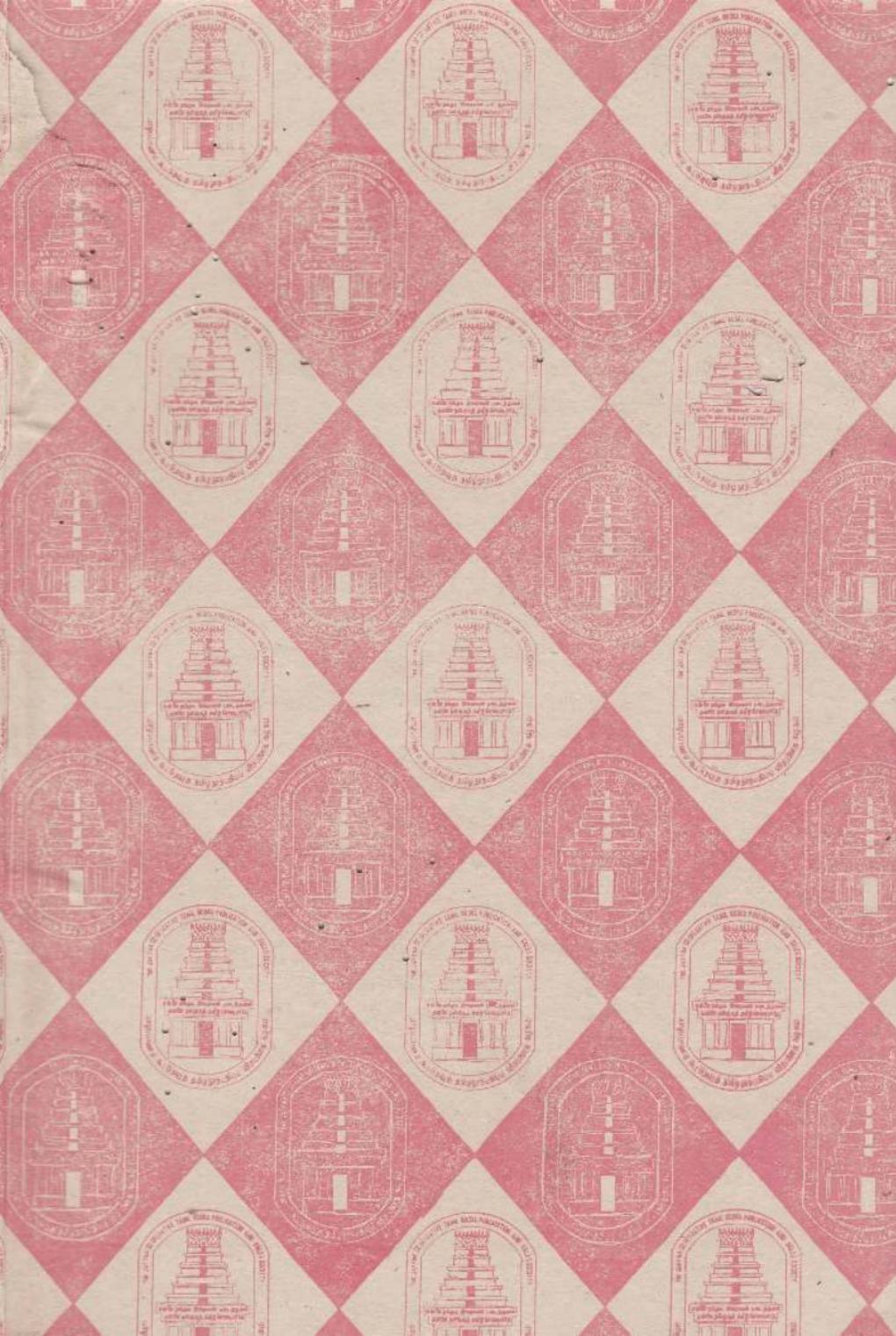
திருப்புகழ்

அகலநீளம் 144	கருமயலேறிய 146	நிலவின்மார 145
அடைப்பாது 142	கற்றறுண்சோ 147	பரிவுறு நாரற் 145
அமலவாயு 144	குருதி தோனி 141	பழுதறவோ 146
அயிலின்வாளி 144	கொலையிலே 148	பாரவித முத 137
அலகின் மாறு 39	சமர்முகவே 135	பூத்தார் 151
இரதமுறு வா 140	சரத்தெயுதித் 186	மதியால் வித 149
இறவாமற் 149	சரியையாளர் 136	மருவரூவெற் 188
உடலினூடு 142	சுருதியூடு 148	மன்கபாட 143
உறவு 152	திருமகஞ்வாவு 134	மாதர்வசமா 138
எதிரிலாதபத் 134	தொடவடாது 141	முதிருமாரவா 139
டடைகருஷிக 125	தொடுத்த 150	விளைக்கு 149
கருகியேமுத்த 147		

62
சிவமயம்

சைவப்பெரியார் மு. திருவிளங்கதேசிகர்
உற்றகண்ட நூல்கள்

1. சிவஞான தீதியார் (சுபக்கம்)	15.00
2. சிவம்பிரகாசம்	12.50
3. திருப்புகழ்த் திரட்டே	(அச்சில்)

* * * *

தொடர்ந்து வெளிவரவிருக்கும்
நூல்கள்.

1. **கோறு பதிகம்**
வித்துவான் ந. சுப்பையின்ஸை அவர்களின்
விளக்கவுரையுடன்.
2. **பெநியுராணம் என்னும்**
திருத்தொண்டர் புராணம்
மறைத்திரு. ஆறுமுகத் தட்டியான் சுவாமிகள்
உரையுடன்.
3. **சேக்கிழார் - பிள்ளைத்தமிழ்**
பண்டிதர் மு. கந்தநயா B. A.
செய்த விளக்கவுரையுடன்.

யாழ்ப்பாணம்
கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்
411/1 காங்கேசன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.